

Nhớ Mãi Tình Anh

Contents

Nhớ Mãi Tình Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	18
3. Chương 3	32
4. Chương 4	43
5. Chương 5	58
6. Chương 6 - 1	70
7. Chương 6 - 2	78
8. Chương 7 - 1	90
9. Chương 7 - 2	100
10. Chương 7 - 3 (end)	111

Nhớ Mãi Tình Anh

Giới thiệu

Tôi ngồi đối diện với ông giám đốc tương lai của mình , ông đang cúi xuống xấp hồ sơ của tôi , đọc t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-mai-tinh-anh>

1. Chương 1

Tôi ngồi đối diện với ông giám đốc tương lai của mình , ông đang cúi xuống xấp hồ sơ của tôi , đọc tỉ mỉ.

Nhỏ Nguyệt có bảo với tôi rằng ông giám đốc này rất có tài , nghiêm khắc nhưng đối xử rất tình lý.....
Nghĩa là tôi sẽ làm việc với một vị giám đốc không có gì đáng phiền hà cả.

Tôi lặng lẽ quan sát ông , đó là một ông già gầy gầy hơi khắc khổ nhưng rất dễ mến. Tôi lập tức có cảm tình với ông , trước hết là vì ông gầy , tôi rất dị ứng với các ngài giám đốc bụng to và khuôn mặt tròn như..... ờ

, như chiếc bánh cam mà lúc nhỏ mẹ thường mua cho tôi. Các ngài giám đốc như thế rõ là thích bia rượu nhậu nhẹt , mà không có năng lực thì hay lãnh đạo tầm bậy, làm việc với các bậc ấy thì bực lắm. Tôi đã nghe các anh chị khoá trước than vãn nhiều rồi.

Ơn trời cho tôi làm việc với vị giám đốc đáng kính này.

Nhìn ông ấy , tôi nhớ thầy hướng dẫn thực tập của mình , sao họ giống nhau thế nhỉ.

Ông giám đốc vẫn ngồi nghiền ngẫm hồ sơ của tôi rồi bất thần ngẩng đầu lên , tôi chưa kịp thu lại tia nhìn tò mò của mình , cứ mở to mắt ngó ông chờ đợi.

— Bây giờ cô quan sát tôi xong chưa?

Tôi ngớ ra , im như thóc. Ông giám đốc lập lại:

— Cô thấy tôi thế nào?

— Ồ... dạ , bác giống thầy con lắm , thầy hướng dẫn thực tập ấy.

— Giống như thế nào?

— Giống nhiều nhất là khuôn mặt , nhưng thầy con thì hiền hơn.

— Còn tôi thì dữ à?

— Dạ bác không dữ , nhưng bác có vẻ nghiêm khắc quá , nhỏ bạn con nói bác khó tính lắm , con thấy vậy cũng hay.

— Khó tính mà hay à?

— Hay lắm chứ , vì những người khó tính thường có tài , và có tài mới dám khó tính.

Ông ấy nhướng mắt nhìn tôi:

— Ai dạy cho cô lý luận đó vậy?

— Dạ tự con nghĩ ra đấy.

Ông lại nhíu mày:

— Cô thường nói năng tự do vậy à? Thường các cô mới ra trường đến nhận việc , không ai thoải mái như cô cả.

Gì mà tự do thoải mái. Tôi nói năng thế nào nhỉ? Hình như ông ấy trách tôi thì phải , trong khi tôi thì dành rất nhiều tình cảm cho ông ấy: Nghiêm khắc có gì xấu đâu. Ba ở nhà cũng nghiêm khắc đó thôi.

Cảm thấy phật lòng , môi tôi cong lên , tôi sụ mặt ngồi im.

Tôi thấy ông ấy nhìn tôi , hơi thoáng cười , rồi gật gù:

— Hai mươi ba tuổi , tốt nghiệp loại giỏi , được lắm. Cô có nguyện vọng vào làm khâu nào?

Tôi ỉu xiu:

— Bác phân vào khâu nào cũng được.

Ông ấy gõ gõ cây viết trên mặt bàn , nói ngắn gọn:

— Cô sẽ vào khâu KCS , ngày mai cô đến thực tập , tôi sẽ cho người hướng dẫn cô.

— Dạ

— Cô còn muốn gì nữa không?

— Dạ không

Ông đứng lên xếp hồ sơ lại. Tôi nhìn ông , cảm thấy không yên tâm , tôi dặn:

— Bác nhớ cất cẩn thận , coi chừng lạc mất của con.

Ông giám đốc nhướng mắt nhìn tôi , tôi vội giải thích:

– Là lần trước ở sở thủy sản giữ hồ sơ của con lâu ơ là lâu , mấy lần con đến hỏi thì có một anh bảo lạc mất rồi.

– Rồi sao nữa?

– Dạ con sợ quá , con khóc năn nỉ anh ấy tìm giùm , anh ấy mới chịu đưa.

Ông ấy bật cười:

– Họ ghẹo cô đó , nhưng thôi cô yên tâm đi.

– Dạ thưa bác con về.

Tôi ra đi , gót giày cao nện lóc cóc trên nền gạch. Cảm thấy mình làm ồn quá , tôi nhón gót đi chậm lại , nhưng thấy tiếng ồn quỉ quái kia cứ vang lên giữa bốn bức tường , tôi quay lại nhìn ông giám đốc le lưỡi. Ông ấy nhìn theo tôi cười bao dung....

Hôm nay tôi xuống bến cảng nhận tôm.

Tàu về, mấy ng' thủy thủ ào ào lên bờ, cười nói ồn ào, đem tôm vào sân, không khí lao nhao tấp nập. Tôi đứng giữa thùng tôm, chăm chú phân loại.

Chợt một giọng nói oang oang vang lên:

– Vị tiểu thư nào đây? Mới vào công ty hả?

Tôi vẫn không ngước lên, vẫn cái giọng ấy nhắc lại:

– Tiểu thư không thềm trả lời à?

Tôi ngước lên. Đối diện với tôi là một gã con trai tương tá như cướp biển, khuôn mặt hắc thật đẹp trai nhưng có vẻ ngang tàng. Hắc mặc chiếc quần jean bạc phéch, chiếc áo khoác treo lủng lẳng mấy cái khoá, nhìn rõ mất cảm tình.

Hắn đứng nghiêng người, tay thọc vào túi quần, nghiêng đầu nhìn tôi, cười cười, xung quanh cũng có mấy tên con trai cũng không khác hắn bao nhiêu, họ đứng yên ngắm nghía tôi.

Tôi cau mặt:

– Anh hỏi tôi hả?

– Ủ, hỏi cô, thưa tiểu thư.

Tôi thấy bất mãn, bèn trang nghiêm:

– Tôi không phải là tiểu thư, anh mà nói năng như vậy là tôi không thềm nói chuyện với anh đấy.

Gã con trai nheo mắt:

– Tiểu thư khó quá !

– Còn hơn anh giống cướp biển.

Đám con trai cười rộ lên khoái trá. Tôi không thềm nói chuyện với họ nữa, lẳng lặng làm việc.

Gã con trai tự nhiên cầm lấy cuốn sổ trên tay tôi, đọc lướt qua rồi ngẩng lên nhìn tôi:

– Sao có năm thùng loại một vậy?

Hắn hất mặt về mấy thùng tôm bên phải:

– Cái đó mà cô phân loại hai à?

– Tất nhiên!

– Sao loại hai, phải loại một chứ.

— Không hiểu anh nhìn tôm ra sao mà bảo loại một, anh không thấy tôm nhỏ hơn nhiều sao?

Hắn ngang ngược:

— Nhỏ hay lớn tôi không cần biết.

— Anh đừng có ngang, không chịu thì anh cứ đem về mà nấu canh ăn đi.

Hắn tỉnh bơ:

— Nhiều quá ăn sao cho hết tiểu thư.

— Không hết thì kệ anh, không việc gì tôi phải quan tâm.

— Chị Kim đâu rồi?

— Chị ấy nghỉ rồi, nghỉ hộ sản.

— Chị Kim mà nhận tôm về thì mấy cái này là loại một đó, cô bé khó quá, sợ chứ gì, mới thực tập phải không?

— Tôi tập sự hay không thì việc gì đến anh?

Hắn yên lặng ngắm nghía tôi, rồi gật gù:

— Rõ ràng là mới ra trường, còn bé lắm, chắc mới thôi bú đấy nhỉ?

Tôi phát khùng lên:

— Anh có trả quyền sở không? Đã bảo là tôi không cần nói chuyện với anh mà.

— Trả chi vậy? Tôi không chịu cô bé phân loại như vậy.

— Anh mà không trả, tôi sẽ mách ông giám đốc của tôi.

— Ghê vậy à?

Xung quanh, mọi người thích thú theo dõi tôi đối đáp với hắn, cười trêu ghẹo, tức muốn khóc được. Tôi chớp mắt, vài tên con trai cười hô hố.

— Ê, tiểu thư sắp khóc rồi kìa.

— Mắt đỏ hoe rồi.

— Ấy đừng khóc.

Tôi bặm môi:

— Các anh đem tôm xuống tàu đi, tôi không thèm nhận đâu.

— Ôi, tiểu thư nổi giận rồi.

Gã con trai hài hước:

— Thừa tiểu thư, xin nàng chớ giận, tiểu thư mà không nhận tôm thì bọn này ăn sao cho hết.

Môi tôi run lên:

— Anh có trả quyền sở cho tôi không?

— À, lúc này cô bảo để giám đốc giải quyết, tôi cũng muốn hân hạnh diện kiến ngài giám đốc lắm.

Hắn bối tung quyền sở trên tay. Tôi bắt lực nhìn hắn, không tìm được, nước mắt ứa ra từng giọt, rồi chảy dài trên mặt. Tôi hét lên:

— Tôi sẽ gọi giám đốc xuống làm việc với các anh.

Mặc cho họ cười ầm ĩ. Tôi chạy nhanh lên phòng giám đốc. Quên cả lịch sự, tôi đẩy cửa ào vào phòng, khóc tức tưởi. Ông ngạc nhiên nhìn tôi.

— Có chuyện gì vậy?

— Ở dưới bến có một thủy thủ nào đó, con không biết tên, anh ấy lấy mất quyển sổ của con rồi.

— Người nào? Ai lấy?

— Con không biết tên.

— Nó ra sao?

— Con không nhớ mặt, tự nhiên anh ấy giật quyển sổ, giữ luôn rồi...

Ông ấy lắm bả:

— Chắc là thằng Phương rồi, lại quậy nữa.

Ông nhìn tôi:

— Thôi được rồi, để tôi xuống xem sao.

Ông đi nhanh xuống sân, tôi lót lót theo sau, gót giày nện lóc cóc. Mặc kệ, lúc này không phải là lúc để ý những cái vớ vẩn ấy.

Dưới bến, mấy tên con trai đang ngồi dọc thành cầu, ông giám đốc quát:

— Tụi bây làm gì vậy? Quậy nữa hả?

Một tên đứng dậy lễ phép:

— Dạ đâu có chú, thấy cô này dễ thương tụi con chọc thôi mà.

— Còn thằng Phương đâu?

— Dạ Vũ Phương nghe nói có chú xuống nên đi mất rồi.

Ông giám đốc quay lại tôi:

— Cô lên đi, để tôi cho ng' khác xuống giải quyết.

Tôi đi lên phòng KCS. Bước vào cửa, tôi thấy có mấy anh đang ngồi tụ tập bên bàn, gã con trai tên Vũ Phương cũng ở đó. Hắn là gì trong công ty mà đi đứng thoải mái như vậy?

Thấy tôi, anh Trung nháy mắt với Vũ Phương cười cười, hình như họ mới nói về tôi thì phải.

Vũ Phương quay lại nhận ra tôi, hắn nheo mắt:

— Sao cô bé không ở dưới nhận hàng, cô bé đi kiếm tôi đó à?

Tôi vênh mặt lên:

— Anh vừa bảo cần gặp giám đốc mà, sao không ở dưới lại trốn đi.

Vũ Phương vờ rụt cổ:

— Tôi sợ ông ấy lắm, cô bé đừng nói ông ấy tôi đang ở đây nhé, cảm ơn bé rất nhiều.

Hắn nói câu gì cũng làm tôi bực mình được cả. Tôi ngẩng đầu:

— Không được gọi tôi là cô bé, tôi lớn rồi.

Tôi hất bím tóc ra sau, hét lên:

— Tại sao không quen nhau mà anh cứ trêu chọc tôi hoài vậy chứ. Bộ anh không nói chuyện bình thường được hả, anh là ng' khó ưa nhất mà tôi mới thấy, anh là...

Vũ Phương đứng tựa tường khoanh tay nhìn tôi như nhìn một đứa bé, rồi bật cười:

— Ôi tiểu thư lại nổi giận rồi.

Mấy anh trong phòng nhìn tôi với vẻ thú vị, Vũ Phương hơi nheo mắt với họ, rồi đứng dậy đi về phía tôi, kéo chiếc ghế, nghiêng đầu làm một cử chỉ mời mọc:

— Dám mong tiểu thư bớt giận, mời nàng ngồi.

— Tôi không thềm ngồi.

Tôi quay ng' bỏ đi. Vũ Phương nói vọng theo:

— Cô bé bỏ quên quyển sổ rồi.

Tôi đứng phắt lại, bây giờ mới nhớ quyển sổ. Quên cả giận tôi nói tỉnh táo:

— Tí nữa tôi quên, anh đưa đây.

Vũ Phương bật cười, tôi thấy hấn khó ưa không chịu được. Tôi bậm môi:

— Anh có trả quyển sổ cho tôi không đấy.

— Tôi chưa muốn trả.

Tôi ngó người ra. Bực mình quá, tôi hét toáng lên:

— Vậy thì anh cứ lấy mà găm đi, tôi không thềm đâu.

Tôi quay ngoắt đi, tức nước khóc được. Họ cười rần lên.

Từ lần đầu tiên chạm trán với Vũ Phương ở bến cảng, tôi cứ gặp hấn liên tục trong công ty. Bao giờ gặp tôi, hấn cũng tranh thủ một vài câu trêu ghẹo. Hấn chọc cho tôi tức phát khùng lên rồi lại nhe răng cười khoái trá. Đã mấy lần tôi tự hứa sẽ không thềm nói chuyện với hấn, thế nhưng khi hấn đến gợi chuyện, tôi thường quên bằng ý định của mình và bao giờ cũng trả lời hết sức thành thật. Thường hấn hay tạo vẻ mặt thành thực vô tội khi làm quen, nhưng đến lúc chia tay, hấn lại buông một câu châm chọc vào cái tính mà hấn cho là trẻ con của tôi, rồi cười ha hả bỏ đi. Tôi tức tối mà chẳng làm gì được cả. Và thực tình cũng không biết hấn là ai. Có lần tôi hỏi anh Trung:

— Anh Phương làm ở đâu mà hay vào công ty mình thế, anh Trung?

Lúc ấy anh Trung chỉ cười cười, trả lời lấp lửng:

— Trước sau gì Vân cũng biết, không chừng sẽ biết rành hơn cả anh nữa.

Tôi vẫn vô tư:

— Anh không nói thì làm sao em biết được. Anh biết không, lần nào gặp em anh ấy cũng trêu chọc cả, em ghét mấy người như vậy lắm.

— Vậy hả? Tại em dễ thương nên Vũ Phương quan tâm đến em đó chứ !

— Quan tâm gì mà quan tâm, toàn là đùa cợt thôi. Mà anh Trung này...

— Gì?

— Em thấy anh Phương là ng' ngoài công ty mà sao vào đây tự do quá, sao mấy anh không báo với giám đốc.

— Báo làm chi?

— Phải có giới hạn chứ, đi lại tự do quá đâu có được, coi chừng nếu có chuyện gì là mấy anh chịu trách nhiệm đó.

— Vậy hả? Nhưng sao lại “có chuyện gì”?

— Vậy anh không biết chứ, dân thủy thủ là không hiền đâu nhé, coi chừng anh bị lôi kéo rủ rê đấy. Em thấy anh Phương giống cướp biển quá, ngẫu ơ là ngẫu.

— Vậy hả?

— Mấy người như vậy không tốt đâu, chơi với họ anh phải đề phòng đó.

Anh Trung không nói gì, chỉ cười cười. Tôi thấy nụ cười của anh...sao ấy, làm như có gì bí ẩn lắm vậy. Mấy ng' lớn này khó hiểu quá, chắc họ cho là tôi mới ra trường nên còn trẻ con và hay lo xa, sao họ không thấy tôi rất khôn ngoan và biết nhìn người hơn họ chứ.

Sáng nay tàu lại về , tôi lại bận rộn ra cảng nhận hàng. Tôi thấy Vũ Phương loay hoay cuộn sợi dây buộc cái gì đó , rồi nhảy phóc lên bờ , dáng điệu nghênh ngang. Bắt gặp cái nhìn của tôi , hấn nhe răng cười chào , rồi lững thững đi lại. Tôi nhìn hấn bằng cặp mắt đề phòng. Nhưng không , hấn chỉ lịch sự:

— Tường Vân khỏe chứ?

Tôi dè dặt:

— Khỏe nhiều lắm , cảm ơn anh

— Hôm nay hàng nhiều , chắc Vân mệt lắm nhỉ?

Tôi vẫn dè chừng:

— Đâu có gì , hôm nay có chị Kim phụ nữa rồi.

Vũ Phương đứng yên , nhìn tôi cười cười. Tôi cũng nhìn lại hấn. Sau mỗi chuyến đi xa , hấn có vẻ phong trần , nước da đen sạm và dáng dấp linh hoạt rắn rỏi hơn. Những lúc bình thường tôi thấy hấn có vẻ dễ thương.

Nhưng hình như hấn chẳng thích làm người dễ thương cho lắm. Hấn bắt đầu nghiêng mặt , đôi mắt loé lên tia tinh nghịch. Thôi chết rồi , hấn lại bắt đầu giở trò bông đùa rồi đấy. Tôi mím môi , sẵn sàng đối phó.

Vũ Phương nhìn thái độ gườm gườm của tôi , hơi nheo mắt như trấn an , rồi rút trong túi áo ra món quà:

— Tặng Vân !

Tôi e dè hết nhìn hộp quà lại nhìn hấn. Lúc này sao hấn hiền như bánh mì. Cái ánh lửa lúc nãy không còn nữa. Tôi thấy hấn sao mà phức tạp quá , lúc thế này lúc thế khác chẳng biết đâu mà ứng xử cho thích hợp.

Vũ Phương thật nghiêm túc:

— Cô bé ghét tôi đến độ từ chối cả quà tặng sao?

Tôi cầm chiếc hộp , cảm động::

— Cảm ơn anh nha Phương

Vũ Phương hơi nghiêng đầu quan sát tôi , trên môi là một nụ cười khó hiểu. Hấn khẽ gơ tay:

— Chào nhé !

Hấn đi rồi , tôi trở lên phòng KCS , khép cửa lại. Tôi tò mò mở gói quà. Ôi ! Một bầy gấu nhồi bông trắng muốt. Có đến năm con gấu mẹ , gấu con đủ loại , tay chân đều ngắn ngủn thật dễ thương. Tôi thích thú xếp chúng lên baw'n , ngồi ngắm nghía.

Cửa phòng chợt mở cửa ra , anh Trung đi vào. Thấy mấy con gấu trên bàn , nhướn mắt lên ngạc nhiên:

— Trời , hôm nay mang cả đồ chơi vào đây à?

— Đâu có , cái này là của anh Phương tặng em đó , mới tặng.

Anh Trung cầm con gấu trên tay , ngắm nghía một lát rồi cười cười:

— Vũ Phương tặng em cả một bầy gấu à. Thằng này chơi thâm nhỉ.

Tôi không hiểu anh Trung nói gì , chỉ nhìn anh dò hỏi. Anh Trung đặt con gấu xuống.

— Thằng Phương làm cái gì cũng phải tìm hiểu ý nghĩa sâu xa mới được , ý nó muốn nói em dữ như gấu đó.

— Cái gì?

Anh Trung vẫn tỉnh queo:

– Thì Vũ Phương mượn mấy con gấu để châm chích em chứ sao. Rõ ràng là nó nói em dữ như con gấu chứ còn gì nữa

Như đặc ý với câu nói của mình , Trung cười vang rồi bỏ đi.

Tôi ngồi yên ngẫm nghĩ. Phải rồi , hình như anh Trung nói đúng. Vũ Phương làm gì cũng phải suy nghĩ cả , không phải vô cớ khi hắn tặng gấu cho tôi. Bộ hết thứ rồi sao mà hắn lại tặng gấu chứ. Càng nghĩ càng thấy mình thật ngốc khi nhận quà của hắn. Thật là nổi giận.

Tôi dùng dùng nhét mấy con gấu vào hộp. Bây giờ mà gặp Vũ Phương ấy hả , tôi sẽ không thèm nhìn đến hắn nữa. Lớn rồi , tôi không chấp nhận cái kiểu châm chích trẻ con ấy. Thế mà..... Hình như thượng đế hay bắt ta phải đối diện thường xuyên với cái gì mà ta ghét.

Đến trưa tôi lại gặp Vũ Phương ở phòng giám đốc. Khi tôi bước vào , hắn cũng vừa đi ra. Thấy tôi , hắn nheo mắt , cười vô tội. Tôi háy một cái , hất mặt lên đi thẳng:

– Xì’””

Nụ cười của Vũ Phương lập tức biến mất. Vẻ mặt như ngạc nhiên ngỡ ngàng. Hắn giả vờ hay thật , nhưng tôi thì không dễ bị lừa nữa đâu. Hắn mà vô tội hả? Xì , vô số tội thì có.

Cử chỉ của chúng tôi không lọt khỏi mắt ông giám đốc. Khi tôi đặt sấp hồ sơ xuống bàn , ông bỏ kính nhìn tôi:

– Cô với Vũ Phương cũng biết nhau à?

– Dạ không có , con không biết anh ta.

– Vậy à? Hình như cô không ưa nó thì phải.

– Dạ đúng , con ghét anh ấy nhất ở đây , bác không biết chứ anh ta kỳ lắm

Ông ấy có vẻ quan tâm:

– Kỳ là thế nào? Nói rõ cho tôi nghe xem nào.

Tôi lúng túng , ờ..... Vũ Phương không tốt ở chỗ nào nhỉ?

Tôi không nói cụ thể được , và thực ra hắn có làm gì không tốt đâu. Tôi chỉ biết một điều rằng tôi không ưa hắn vì hay bị trêu ghẹo , nhưng nói điều này ra thật là khó thuyết phục.....

Ông giám đốc nhắc lại:

– Tính Vũ Phương ra sao mà cô ghét:

Tôi nói bừa:

– Anh ta hay tán gái , và lúc nào cũng không đứng đắn.

Nguyện trời cho ông ấy đừng hỏi nữa , ông ta mà hỏi chắc tôi chỉ biết im như thóc. Bởi vì cô có thấy Vũ Phương tán tỉnh ai đâu. Tôi chỉ bị ấn tượng mà thôi. Tội nghiệp Vũ Phương bị tôi nói oan !

Nhưng cuộc chạm trán lúc sáng , tôi lại nổi sùng:

– Nếu bác mà tiếp xúc nhiều với anh ấy , bác cũng ghét à xem , chẳng bao giờ anh ta chịu nói chuyện nghiêm túc với ai cả và tướng tá thì như cướp biển.

Ông giám đốc ngồi nghe chăm chú , rồi hỏi:

– Nhưng có bao giờ nó không đứng đắn với cô không?

– Dạ. ờ à , có chứ , cứ mỗi lần gặp con là anh ta kiếm chuyện trêu chọc , con ghét mấy người như vậy lắm.

Tôi ngập ngừng:

– Vả lại , con thấy anh Phương không phải là nhân viên ở đây , thế mà anh ấy ra vào tự do quá. Dạ , sao bác không cấm ạ?

– Tại sao lại cấm?

Tôi lúng túng ngồi im.

Ông ấy gõ cây viết lên baw’n:

– Lúc này cô bảo Vũ Phương không đứng đắn , vậy cô thấy mấy người trong công ty cư xử với nó ra sao?

Hình như ông ấy quan tâm đến Vũ Phương và mối quan hệ của hắn. Lần đầu tiên ông ngồi nghe tôi nói một cách chăm chú và hỏi tỉ mỉ đến thế , chưa có dịp nào tôi nói hết sự tức tối đối với hắn như bây giờ. Tôi lôi những chuyện đáng ghét của hắn từ tận mấy góc ngách xa xưa ra. Nói chẳng cần suy nghĩ , nói một cách hả hê khoan khoái. Tôi thấy ông ấy có gì là lạ , chắc ông ấy cũng ghét lấy Vũ Phương.

Tôi đứng trước gương , cẩn thận thắt hai chiếc bím và buộc chúng bằng chiếc nơ màu hồng xinh xắn , màu này rất thích hợp với màu áo phơn phớt của tôi. Tôi đứng yên ngắm nghía mình , hình như hôm nay tôi xinh hơn mọi hôm thì phải , thích thật !

Tôi tỉ mỉ thấm nước hoa vào miếng bông gòn , nhét vào áo. Bao giờ đi làm cũng phải thế , nếu không thì không sao chịu được mùi tôm. Tôi rất khổ sở vì mỗi chiều về , cả người như bị ướp bởi cái mùi khó chịu ấy. Giá mà không bị mùi tôm , có lẽ tôi chẳng có gì để phàn nàn chuyện đi làm cả , à quên , cả Vũ Phương nữa chứ , nếu không có hắn thì đi làm cũng vui.

Vào công ty , tôi lại đụng đầu với Vũ Phương ở hành lang. Hắn đứng giữa đường , nhìn tôi từ đầu đến chân. Tôi cũng nhìn lại hắn , dĩ nhiên là bằng cặp mắt chẳng lấy gì thân thiện lắm. Vũ Phương phớt lờ tia nhìn của tôi , nói cộc lốc:

– Đi làm mà giống đi đến nhà hát thế?

– Tôi đi làm thế nào mặt tôi , không việc gì đến anh.

Hắn tựa người vào lan can , như không quan tâm đến phản ứng của tôi , lại tiếp tục ngắm nghía:

– Bỏ bớt hai chiếc nơ ấy đi , và đừng có tẩy người bằng mùi nước hoa đậm đà như vậy.

– Mặc tôi , anh có tránh đường cho đi không?

– Phải mang loại giày mỏng cho dễ đi đứng , đừng có mang giày cao gót như thế , gặp mấy lần xuống kiểm hàng , cô làm sao mà di chuyển cho được. - Mặc tôi.

– Đây là chỗ làm việc , và cô là kỹ sư rồi , chứ không còn là sinh viên nữa , làm cái gì cũng phải chừng mực một tí , có hàng trăm nhân viên đang nhìn vào cô đấy.

Trời , sao mà hắn lì thế. Không chịu được thái độ trơ trơ của hắn , tôi la lên:

– Ai nhìn thì mặc họ , chuyện của tôi để mặc tôi lo , ai bảo anh xen vào

Và tôi đẩy hắn qua một bên , chạy ào ào vào phòng , đóng sầm cửa lại mà còn nghe tiếng cười thoải mái của hắn vọng vào. Tôi mở cửa thò đầu ra ngoài:

– Mai một gặp tôi đừng có hỏi chuyện nữa nhé. Tôi sẽ không thèm trả lời đâu , anh là một người khó ưa nhất mà tôi mới thấy. Hãy tự nhìn lại mình đi.

Hắn đứng tựa lan can , gật đầu với nụ cười tỉnh bơ. Tôi quay ngoắt vào trong phòng , đóng sầm cửa lại và tựa người vào đấy. Không hiểu sao đi đâu cũng gặp hắn. Bây giờ mới thấm cái câu ” ghét của nào trời trao của ấy ”. Ôi , nếu trời trao hắn cho tôi , chắc tôi sẽ vỡ tim chết mất.

Buổi chiều về nhà , tôi kể với mẹ:

– Mẹ biết không , hôm nay Vũ Phương có một trò mới.

– Trò gì?

— Hấn không đùa cợt nữa , mà là phê phán , hấn bảo con đừng mang giày cao gót xuống cảng , đừng thất nơ như trẻ con - Tôi bĩu môi - Co n trai gì mà hay soi mói.

— Rồi con trả lời ra sao?

— Con bảo mặc kệ con.

Thật bất ngờ mẹ bảo tôi.

— Nó nói đúng đấy sao con lại ghét.

— Mẹ đồng tình với hấn à?

Mẹ hỏi lại:

— Con đừng có ác cảm với Vũ Phương quá , mà phải nhìn xem nó nói vậy có đúng không?

Tôi miễn cưỡng:

— Con thấy cũng đúng , nhưng đúng ít ít thôi.

Rồi tôi lập tức nói lại:

— Nhưng nếu hấn không nói thì hay hơn , con trai gì mà đi nói mấy chuyện đó với con gái , chẳng hay chút nào.

— Thế nếu nó không nói , con có biết con làm vậy không hay không nào?

— Nhưng chuyện đó để bạn bè con nói cũng được.....

— Vậy bạn con có ai phê bình chưa?

— Chưa mẹ à.

— Mẹ thấy ai nói không thành vấn đề , con phải thấy rằng trong chuyện này , Vũ Phương cư xử tốt với con. Con đừng bị ác cảm làm thiên lệch nữa.

Tôi im lặng. Lần đầu tiên mẹ bảo Vũ Phương tốt với tôi. Trời ơi !

Hấn mà tốt à? Tôi chẳng bao giờ có ý nghĩ ấy dù là lướt qua.

Vũ Phương là người tốt à.

Nhưng mẹ đã nói như vậy rồi. Mẹ chẳng bao giờ nói sai điều gì đâu. Thế thì chắc hấn tốt thật.

Lần đầu tiên tôi nhìn Vũ Phương bằng cặp mắt khác đi. Tôi thấy hấn không chỉ là một gã thủy thủ hay tán gái và nông cạn mà hấn có một cái gì đó sâu sắc hơn. Cụ thể là gì thì tôi không biết được..... là tôi có cảm giác như thế nào thôi.

Và mấy ngày sau , tôi hiểu ra một điều thật là kinh hoàng.

Một buổi sáng tôi vào phòng tài vụ tìm chị Thanh. Vũ Phương cũng ở đó , hấn đang cầm giấy tờ gì đó có vẻ rất bận , thấy tôi , hấn không quên nheo mắt một cái , rồi đi ra. Chị Thanh cười với tôi:

— Em cũng quen với Vũ Phương à? Thằng này hay thật.

Tôi bĩu môi:

— Em không có quen.

— Sao kỳ vậy? Thấy nó nheo mắt với em , chị tưởng hai đứa thân nhau lắm rồi chứ.

— Em đâu có biết ông ta là ai mà quen.

Chị Thanh ngạc nhiên:

— Trời ơi , sao mà vô tâm thế? Thằng đó là con chú Ba đó.

— Chú ba giám đốc của mình ấy hả?

– Ủ

Tôi lặng người;;

– Anh Phương là con của chú ba thật hả chị Thanh?

– Không con chú ba thì con ai?

Tôi lạc giọng:

– Thế thì chết em rồi !

– Chết cái gì?

– Chị biết không , thế mà hôm ấy em nói xấu anh Phương với chú Ba , nói không còn chỗ để. Ôi chết mất.

– Em nói gì vậy , rồi chú phản ứng ra sao?

– Em bảo Vũ Phương là một người không đứng đắn. Chú ba không nói gì hết.

Chị Thanh nhún vai:

– Nói gì bây giờ , em không nói thì ông ấy cũng biết rồi.

– Biết gì chị Thanh?

– Thì con người ta làm sao người ta không biết được. Thăng Phương thuộc loại công tử con nhà ăn chơi bạt mạng và bồ bịch hàng tá , ông già nói không được.

– Vậy hả , Sao chị biết rành vậy?

– Trong công ty này ai lại không biết thăng Phương là con chú Ba. Nó là con một của ông ấy , nhưng hai cha con như mặt trời với mặt trăng. Lúc trước nó làm ở đây chứ đâu , rồi không chịu nổi sự kiểm cặp của ông già , nó bay qua công ty liên hợp và đi tàu cho dễ quậy.

– Em thấy chú ba đạo mạo quá , vậy mà anh Phương..... Tội nghiệp chú ba quá.

– Gì mà tội nghiệp , thật ra thì thăng Phương cũng giỏi , có tài lắm , nó là kỹ sư kinh tế đấy , chỉ phải cái tật là tính tình phóng túng làm khổ ông già.

Chị Thanh nhìn tôi , cười kín đáo:

– Xinh như em là coi chừng không qua mắt thăng Phương được đâu.

Tôi định kể cho chị Thanh nghe những gì Vũ Phương đã làm với tôi , nhưng thôi , giờ này chẳng còn tâm trí đâu mà kể , sự khám phá về Vũ Phương làm cho tôi thấy kinh hoàng. Mai mốt gặp chú Ba tôi sẽ ăn nói ra sao đây. Rầu quá chừng , phải chi tôi đừng hấp tấp quá.

Tôi chả sợ Vũ Phương đâu , nhưng tôi sợ ông giám đốc của tôi lắm.

Bây giờ thì tôi hiểu thái độ anh Trung hôm nọ rồi.

Thật là nổi giận , tôi dùng dùng đi kiểm anh Trung , gặp anh ấy ở trong phòng KCS , tôi tuôn ra một tràng:

– Anh cũng thấy ghét lắm , em chưa thấy ai ích kỷ hơn anh cả , nếu hôm đó anh nói sớm thì em chả bao giờ dám phê bình anh Phương với chú ba đâu. Bây giờ làm sao em dám gặp chú Ba đây , em sợ lắm , và xấu hổ nữa , tại anh cả mà , anh phải chịu trách nhiệm về chuyện này. Anh.....

Anh Trung từ tốn:

– Từ từ đã nhỏ , cái gì vậy? Nói kỹ cho anh nghe coi.

Tôi vung tay:

– Còn gì nữa , tại sao anh không nói với em anh Phương là con chú ba, để em ăn nói lung tung kia , em bắt đền anh đấy , anh con khó ưa hơn anh Phương nữa.

Anh Trung cười tủm tỉm:

— Ai bảo em nói xấu Vũ Phương làm gì , rồi trách anh.

Tôi cứng họng im lặng. Rồi nhớ ra , tôi lại bùng lên:

— Em có cảm giác anh khuyến khích anh Phương trêu chọc em , rồi anh đứng một góc mà cười , đến bây giờ em mới biết.

— Nhỏ này , đừng có vu oan cho anh nghe , chuyện tình cảm của em với Vũ Phương anh có biết gì đâu.

— Anh nói cái gì thế?

Anh Trung tỉnh bơ:

— Phương nói với anh nó yêu em đấy , em chịu không.....?

Tôi đỏ mặt:

— Anh Trung nói bậy quá chừng , không thèm nói chuyện với anh nữa.

Mặc cho anh Trung cười ha hả , tôi ngoe nguẩy bỏ đi. Anh này hôm nay vô duyên hết sức.

Buổi chiều về nhà mệt đừ cả người , nhưng cái viễn cảnh diễn ra trong phòng mới thật là kinh khủng , và cảm giác mệt mỏi cũng tự động biến đi mất. Mỹ Nga đang đứng trước gương loay hoay thử đồ , ngăn tủ của tôi mở tung , quần áo nằm la liệt trên giường và rơi xuống nền gạch.

Thấy tôi , nói cười thiếu não:

— Định qua mượn mấy bộ đồ đi Vũng Tàu , nhưng nãy giờ có lựa được cái nào , chán thật.

Buổi chiều về nhà mệt đừ cả người , nhưng cái viễn cảnh diễn ra trong phòng mới thật là kinh khủng , và cảm giác mệt mỏi cũng tự động biến đi mất. Mỹ Nga đang đứng trước gương loay hoay thử đồ , ngăn tủ của tôi mở tung , quần áo nằm la liệt trên giường và rơi xuống nền gạch.

Thấy tôi , nói cười thiếu não:

— Định qua mượn mấy bộ đồ đi Vũng Tàu , nhưng nãy giờ có lựa được cái nào , chán thật.

— Chùng nào đi?

— Sáng mai.

Tôi ngồi xuống cạnh giường , cầm chiếc áo trắng cổ lính thủy lên:

— Cái này mặc với đầm xanh cũng dễ thương vậy.

— Thôi bà nội , mặc cái đó giống nữ sinh thấy mờ.

Tôi với tay lấy chiếc đầm trắng thêu hao trước ngực:

— Cái này được không?

— Tạm được , nhưng cổ kín quá , phải rộng thì hay hơn , ít nhất cũng phải hở một tí ngực nó mới hấp dẫn.

— - Thế thì chị chịu thôi , chị không có cái nào vậy hết.

Mỹ Nga cầm chiếc áo trắng kết ren ở cổ , tay bằng vải voan thêu hoa văn , nó ngấm ngấm một lát , lắc đầu ngao ngán , rồi vứt qua một bên:

— Áo gì nghiêm chỉnh như bà cụ.

Tôi mở tủ lấy chiếc đầm nhung màu huyết dụ , ướm thử lên người:

— Áo này được không?

Nó ngấm ngấm rồi lắc đầu:

— Tạm được , nhưng cổ cao quá !

Tôi nhìn nó bất lực:

— Áo nào Nga cũng chê , chị biết làm sao bây giờ?

— Để một lát thử tiếp , mệt quá !

Mỹ Nga gom quần áo để qua một bên , nằm lăn ra giường. Nó nhìn tôi với vẻ mặt hớn hở.

— Ê chị Vân , tôi mới quen với ông bồ xin lắm.

— Vậy hả? Quen hồi nào thế?

— Tuần trước , trong đám cưới con bạn.

— Vậy à?

— Tay này là con một nhà kinh doanh , giàu lắm nhé , biết tôi là ca sĩ hân nhào vô làm quen liền. Mấy ngày nay hân đưa tôi đi hát đấy. Ngày mai đi Vũng Tàu chơi.

— Chờng nào về?

— Định đi một tuần , nhưng vui thì ở lại chơi , buồn thì bay về sớm.

Tôi tròn mắt:

— Đi chơi gì mà dữ thế? Không sợ à? Còn Quân thì sao?

Mỹ Nga nhún vai:

— Bà này lạc hậu quá , xù lâu rồi , anh chàng đi chơi không dám phóng tay , chán chết.

— Đi như vậy có kỳ không? Mới quen mà nhanh quá !

Nó cười khẩy:

— Kỳ khi gì?

— Nhưng..... dì biết không?

— Biết , nhưng đâu có sao , tôi tự do mà , mẹ tôi không có giữ con bo bo như mẹ chị đâu.

Nó cười dòn dã , như hứng khởi về viễn ảnh chuyến đi chơi:

— Để xem anh chàng này có hào phóng không. Được thì tới luôn , không thì bái bai.

— Nga dặn ghê.

— Còn hơn suốt đời chui rúc ở một xó như bà , ban ngày đi làm chiều tối ở nhà đọc sách , chán chết.

Tôi không trả lời Mỹ Nga , ngồi bó gối nhìn cặp môi đỏ tươi của nó cười khoe răng thật đẹp. Nhỏ Hạnh bảo tôi với nó khá giống nhau. Nhưng đường nét trên mặt tôi hiền hòa chứ không sắc sảo như Mỹ Nga. Nó còn bảo tôi con cừu non bên cạnh Mỹ Nga sành sỏi dạn dĩ , không biết nhỏ Hạnh nói có đúng không , nhưng quả là Mỹ Nga có lối sống buông thả. Những tiếp xúc của một ca sĩ tạo cho nó sống phong cách bạo dạn tự tin và phóng túng

Đối với nó , tôi là con chim bị nhốt trong lồng son buồn tẻ. Có lẽ thế thật , nhưng tôi quen rồi.

Ngày xưa mẹ tôi và mẹ Mỹ Nga rất thân. Vì tin bạn , mẹ rủ dì ấy về nhà ở chung. Mẹ vô tư đến độ không nghi ngờ ba và dì ấy dạn dĩ với nhau. Khi mẹ biết được thì dì ấy đã có thai và sinh ra Mỹ Nga. Mẹ kể rằng mẹ đã đau khổ bỏ nhà đi. Rồi cũng vì tôi , mẹ tha thứ cho lỗi lầm của ba và quay về. Sau chuyện đó , ba lúc nào cũng hối hận và luôn tạo cho gia đình tôi sự hạnh phúc.

Còn mẹ của Mỹ Nga thì sống với một người làm nghề lái xe. Ông ta hay nhậu nhẹt và quậy phá trong nhà. Mỹ Nga chịu không nổi ông bố dượng nên thường bỏ nhà mà đi theo đám bè bạn. Thỉnh thoảng nó đến nhà tôi sống một thời gian rồi bỏ đi. Không ai có thể kiềm chân được nó , kể cả ba.

Mẹ cứ bảo tôi không được phán xét chuyện của người lớn và phải thương Mỹ Nga như em ruột của mình. Tôi không cãi lời mẹ.. Vả lại tôi chả có chị em gì , có cô em tôi thấy vui vui. Mỹ Nga như cũng cần một bà chị như thế là thân nhau.

Mỹ Nga chợt ngồi dậy , bước lại tủ áo treo ra hai mớ đồ , tôi ngồi yên cho nó chọn lựa. Cuối cùng nó chọn chiếc áo thun đỏ , và chiếc đầm vàng thêu kim tuyến. Nó có vẻ hài lòng:

– Áo thun này mặc với quần jean là hết ý , cho luôn nghe chị Vân.

– Ừ , nhưng cái này mặc với áo khoác

– Thôi khỏi.

Nó khoác chiếc tay lên vai , rồi quay lại.

– Chị đừng nói với ba tôi đi chơi nghe. Ôê?

– Ừ , chị không nói đâu.

Ra cửa rồi , nó quay lại nheo mắt:

– Đi chơi về tôi kể à nghe nhé , bai nhé !

Còn lại một mình , tôi ngồi yên giữa một lô quần áo , ngao ngán nhìn căn phòng bề bộn. Tôi thay đồ rồi kiên nhẫn xếp lại từng thứ. Nhỏ Nga này , mỗi lần nó qua đây là y như khi nó về tôi phải dọn dẹp phát khùng , khổ ơ là khổ

Chiều nay trời mưa , tôi ngồi một mình trong phòng KCS chống cằm nhìn mưa bay ngoài cửa sổ. Thành phố chìm trong màn mưa nhìn thật buồn , hiền hòa. Xa xa , những tòa nhà cất cao như chìm đi trong lớp sương mù. Những hàn cây đứng run rẩy dưới cơn mưa dùng dục.

Tôi đến bên cửa sổ nhìn cây bàng dưới sân. Cây bàng đứng một mình ở góc tường nhìn thật lẻ loi tội nghiệp. Mỗi lần rảnh rỗi , tôi hay đứng nơi đây nhìn tầng lá im lìm , bí hiểm của nó. Bây giờ trời đổ mưa , nhìn lá bàng trúc những giọt nước long lanh , lòng tôi rưng rưng một

cảm giác buồn buồn.

Chợt bên cạnh tôi , một giọng nói vang lên làm tôi giật mình.

– Mơ mộng gì đó Tường Vân?

Tôi quay lại không biết Vũ Phương đứng đây từ lúc nào đấy. Hắn nghiêng đầu nhìn tôi..... Ôi , đôi mắt rất lạ. Hình như lần đầu tiên tôi thấy nét mặt nghiêm nghị của Vũ Phương , một vẻ nghiêm nghị rất thật..

Thấy tôi không trả lời , Vũ Phương hơi nhếch cười:

– Lần đầu tiên mới thấy Tường Vân dịu dàng như vậy. Lúc mới mơ mộng nhìn cô như một nàng tiên. Tôi có hân hạnh được Vân nghĩ đến lúc này không nhỉ?

Tôi im lặng nhìn Vũ Phương , không biết hòa nhã hay xa cách. Như đọc được ý nghĩ của tôi , Vũ Phương nhún vai:

– Lần nào cô bé cũng đề phòng tôi cả , như vậy là cô bé có nghĩ đến tôi chứ gì , rất hân hạnh.

Tôi bật ra:

– Chẳng bao giờ thèm nghĩ đến anh , cũng không sợ anh đâu nhé !

Vũ Phương gật gù:

– Tôi cũng không thích ai sợ tôi , nhất là phái đẹp. Nhưng tại sao cô bé lại bảo không sợ tôi? Có ai ép cô phải sợ , trừ phi.....

Hắn ngược nhìn lên trần nhà như lơ đãng:

– Trừ phi cô bé làm điều gì đó không hay , ví dụ như nói xấu tôi chẳng hạn

Hắn nhìn tôi dò xét , tôi đứng im , tẩm ngẩm nhớ lại những gì đã nói với ông giám đốc. Cảm thấy gờn gợn , tôi len lén nhìn hắn , hắn bật cười.

– Gì vậy Vân? Trông cô giống con mèo bị cắt râu quá. Vẽ mặt đó không hợp với cô.

Rồi khuôn mặt hắn trở nên nghiêm nghị:

- Cô hay ăn nói lung tung như vậy à? Tôi nghe người ở đây nói như thế lắm.
- Ai nói gì mặc họ , tôi chỉ nói những điều tôi nghĩ mà thôi.
- Nhưng có nên nói với tất cả mọi người điều mình nghĩ hay không?

Tôi bướng bỉnh:

- Tôi chẳng cần biết , thích gì tôi nói câu ấy , chẳng liên gì tới anh.
- Đừng có nói bướng nhé cô bé !

Hắn im lặng một lát:

- Cô có thể nói thoải mái bất cứ điều gì với tôi. Nhưng với mọi người trong công ty thì phải thận trọng đừng để cái tính trẻ con của cô làm phật lòng người khác. Ở đây không phải là môi trường sinh viên mà cô có thể vô tư nữa.

Tôi ngồi im , Vũ Phương tiếp tục:

- Tuần trước cô cãi với chú Thắng và chú tuyên bố không nói chuyện với cô nữa , đúng không? - Có không?
- Có , nhưng tại vì chú Thắng vô trách nhiệm , trong khi.....

Vũ Phương cắt ngang:

- Tôi biết , biết hết chuyện gì đã xảy ra , nhưng cô cho hỏi , có ai cãi cọ với chú không?

Tôi miễn cưỡng:

- Hình như không.

Vũ Phương hỏi tới:

- Và mấy anh trong phòng có ai đồng ý không?

Tôi hăng hái:

- Chẳng ai đồng ý hết.
- Đây , người ta không đồng ý , nhưng người có cách nói tế nhị hơn , không ai gân cổ lên cãi như cô cả.

Tôi tức mình:

- Anh không biết sao chứ , chú Thắng có chịu là mình sai đâu.
- Sao cô biết người ta không chịu?
- Nếu nhận ra mình sai thì sao chú ấy cứ phủ nhận , và con bảo tôi con nít đừng có dạy khôn. Tức muốn chết được.
- Dạ thưa cô bé , vì người lớn có tự ái rất cao , và chẳng ai chịu ột cô bé con vạch ra lỗi lầm mình cả. Cô phải hiểu tâm lý đó chứ.
- Vậy hả?

Tôi ngồi đờ đẫn , có vậy mà sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Thế tại tuần trước tôi đã cãi với chú Thắng kịch liệt , rồi sau quên bẵng đi. Và tôi cũng không hiểu tại sao mấy hôm nay chú ấy chẳng nói chuyện với tôi. Bây giờ thì hiểu ra rồi , thì ra chú Thắng tự ái. Nhưng sai thì cứ nhận là sai , có gì đâu mà tự ái chứ. Bình thường chú Thắng rất cưng chiều tôi , thế mà sau vụ đó chú chẳng thèm nói chuyện với tôi. Nếu đúng như Vũ Phương nói thì tôi có lỗi thật.

Tôi chóng cảm , rầu rĩ:

- Bây giờ phải làm sao hả anh Phương?
- Chẳng làm sao hết.

— Có cần phải xin lỗi không?

— Không cần , cô làm điều đó đúng chứ có sai đâu mà xin lỗi , có điều mai mốt phải nói năng thận trọng và tế nhị hơn.

— Vâng.

— Bây giờ đến chuyện của tôi. Tại sao cô bé nói tôi là dân thủy thủ kém tư cách? Cô hiểu gì về tôi mà nói như vậy?

Tôi bị đột ngột quá , cứ ngớ người ra , Vũ Phương đứng đối diện một tay kéo nâng mặt tôi lên , nhìn sâu vào mắt tôi:

— Trong mắt cô , tôi chỉ là một gã chỉ biết tán gái và bông đùa thôi à? Cô nghĩ như vậy thôi hả? Nói đi Tôi gật đầu như cái mái.

Vũ Phương gật gù:

— Ngoài ra..... còn gì nữa không?

Tôi đẩy tay Vũ Phương ra:

— Mẹ tôi nói anh tốt , nhưng tôi tin ít thôi. Người tốt chẳng ai no 'i năng như anh cả.

— Nói năng như thế nào?

— Anh tự biết lấy , chả bao giờ anh nói năng lịch sự với tôi cả , chỉ toàn là thô bạo

— À ra là vậy , trong khi cô thì thích được khen ngợi ngọt ngào chứ gì.

— Tôi không thèm.

— Mai mốt không được đánh giá người ta nông cạn như thế nghe chưa.

Và bất ngờ, Vũ Phương cúi xuống , chạm môi vào trán tôi. Tôi chỉ biết mở lớn mắt nhìn hấn. Đầu óc chéch choáng. Nhưng điều kinh dị nhất là khi hấn thì thần:

— Tường Vân dễ thương lắm , đáng yêu lắm.

Tôi đứng yên , hoang mang ngơ ngác. Vũ Phương đã đứng trước mặt tôi , tay chống vào tường nhìn tôi đắm đắm. Trời , một đôi mắt vô cùng nồng nàn tình tứ , thật là dễ sợ. Tự nhiên tôi đẩy hấn qua một bên , chạy ào ra ngoài. Tôi tựa vào tường , tim đập như trống đánh. Sợ quá đi mất.

Tôi đang ngồi nói chuyện với anh Trung thì Vũ Phương vào. Hấn nhìn tôi thoáng qua , rồi đến bên cạnh anh Trung , ngồi dựa ghế vào ghế. Anh Trung cười với hấn:

— Chờng nào đi?

— Mai.

— Lần này đi coi bộ lưu luyến dữ hả?

— Ủ , thì đã sao?

Tôi ngồi im nghe hai người nói chuyện , hình như từ sau lần gặp " đáng sợ " ấy , Vũ Phương trở nên nghiêm chỉnh với tôi hơn. Thỉnh thoảng có gặp nhau ở đâu đó , hấn cười chào thật lịch sự nhã nhặn. Có lần gặp ở phòng kế toán, lúc ấy Vũ Phương đang lật một xấp giấy gì đó , tôi đi vào , hấn ngẩng đầu lên , neho mắt với tôi một cái rồi cúi xuống , không hiểu sao cái nháy mắt đó cứ làm tôi nhớ nhớ đến bây giờ.

Anh Trung với Vũ Phương lại ngồi im lặng. Rồi tôi thấy anh Trung viết gì đó vào mảnh giấy , đẩy qua Vũ Phương hấn đọc xong và cười một cái có ý nghĩa , rồi lại viết trả lời.

Tôi có cảm tưởng hai người đang bình luận về tôi một cách bí mật lắm nên không viết về tôi thì việc gì phải viết giấy như vậy. Tôi giận dữ:

— Anh Trung đang nói xấu em cái gì phải không?

— Đâu có , sao tự nhiên em nghĩ vậy.

— Chứ còn gì nữa , nếu không thì tại sao có mặt em hai người lại phải viết giấy?

— Anh có viết cái gì bậy đâu

— Vậy thì đưa em xem đi

— Thôi thôi , xem xong lại làm ầm lên bây giờ.

Tôi sụ mặt ngồi im , Vũ Phương cười cười. Anh Trung đẩy mảnh giấy về phía tôi:

— Thì đó , đọc đi. Tò mò thì anh đê? cho đọc đó.

Tôi cầm mảnh giấy , xem lướt qua anh Trung viết:

” Tường Vân xinh chứ hả ”

Vũ Phương trả lời:

” Xinh ”

” Người ta đang đồn mày đang tán công Tường Vân , đúng không? Tới đâu rồi? ”

” Còn lơ lững ”

” Yêu thật lòng hay đùa đó ông ”

” Tao mà đùa với Tường Vân à ! Tụi mày không tin thì cứ chờ thời gian trả lời ”.

Họ chỉ viết có bấy nhiêu đó.

Đọc xong , tôi cúi mặt xuống , bỗng thấy mình vô duyên không chịu được. Giá đừng đọc mấy dòng chữ quở quải ấy thì đâu đến nỗi quê thế này.

Tôi lên ngược lên , họ đang nhìn tôi , cười tủm tỉm. Mắt tôi cụp xuống. Tôi kêu lên:

— Anh Trung viết bậy quá chừng.

Anh Trung cười rộ lên:

— Đây , đã bảo đừng đọc mà cứ đòi , bây giờ quê rồi lại trách anh , nhỏ này kỳ thật.

Rồi anh đứng dậy.

— Để anh đi ra ngoài cho đỡ ngượng , ở đó đi.

Còn lại hai người , Vũ Phương bước ra khép cửa lại , rồi đến ngồi trước mặt tôi.

— Ngược lên đi Vân.

Tôi vẫn dán mắt xuống bàn.

— Anh đi ra ngoài đi.

— Chi vậy?

— Có Vân ở đây rồi , không cách gì tôi rời khỏi đây được.

Không chịu nổi tia nhìn của Vũ Phương tôi đứng bật dậy , đi nhanh ra cửa , nhưng Vũ Phương đã chồm tới giữ tay tôi.

— Em đi đâu vậy?

— Tôi sợ có ai thấy lắm.

Nói xong mới biết mình vô duyên , tôi che miệng lại , Vũ Phương như thích thú:

— Nếu có nhiều người biết thì càng tốt chứ sao , em sợ gì.

Và rất dịu dàng , một cử chỉ dịu dàng mà lần đầu tôi nhìn thấy , Vũ Phương vén mấy sợi tóc trên trán tôi , vuốt ve khuôn mặt tôi:

— Em dễ thương lắm Vân , tôi chưa thấy ai đáng yêu như em cả.

2. Chương 2

Ồi , không biết có phải Vũ Phương đấy không . Không biết hấn moi ở đâu ra một cử chỉ quá chừng tình tứ và một câu nói hết sức dễ thương như chính điều hấn nói ra . Tôi đứng yên , cả người lao đao không biết lần này Vũ Phương lại giở trò gì đây . Và cái trò này thì chắc chắn tôi chẳng dám kể với mẹ rồi .

Vũ Phương vẫn cúi xuống thì thầm bên tai tôi :

— Lần này tàu sẽ đi hơi lâu , những lúc nhớ em tôi phải làm sao đây , Tường Vân ?

Không biết câu này là thật hay đùa . Nếu tôi tin đây là tình cảm thật và có thái độ nghiêm túc , biết đâu hấn lại chẳng cười phá lên , lúc ấy thì tôi chỉ còn một nước là chui xuống đất . Nhưng nhờ hấn nói thật thì sao nhỉ ? Tôi mà chỉ chớe phẫn đối thì tội cho hấn lắm , quen với một người khó hiểu như hấn tôi chẳng biết đâu mà lường . Tôi mà không khéo thì sẽ làm trò cười cho hấn . Không bao giờ !

Thấy tin nhìn thận trọng của tôi , Vũ Phương nhướng mắt :

— Không phân biệt được lời tỏ tình thành thật với sự đùa giỡn nữa à ? Vậy thì để tôi dạy cho nhé

Hấn đi nhanh ra gài cửa lại , rồi đi về phía tôi , đôi mắt đen nhìn tôi không chớp , đôi mắt sao mà đầy quyến rũ . Tôi rúng động đến tận tâm hồn , và đồng thời cũng là nỗi sợ khó tả , tôi lùi về phía sau cho đến khi chạm vào tường , đứng yên nhìn hấn đề phòng .

Vũ Phương đối diện với tôi , một tay tựa vào tường . Bất chợt hấn kéo mạnh tôi vào người , ghì thật chặt . Và hấn cúi xuống nhìn tôi đắm

đắm . Ôi trời ! Đôi mắt mới đa tình làm sao , tôi cảm thấy nhũn cả người , như muốn khụy xuống .

Vũ Phương giữ tôi trong tay thì thầm :

— Trước đây có ai dạy cho em cảm giác này chưa , Tường Vân ?

Tôi lắc đầu như cái máy , Vũ Phương thở dồn dập , giọng nói ngọt ngào:

— Em hãy tập quen dần với ý nghĩ mình đã có người yêu đi , được không ?

— Mẹ tôi mà biết được , mẹ tôi sẽ

Hấn ngắt lời :

— Em không còn là đứa trẻ mà cái gì cũng mẹ , ngay cả tình cảm của mình em cũng không hiểu nữa sao . Bắt đầu từ nay , em đừng nghĩ đến mẹ mà hãy nghĩ đến anh , được không ?

— Tôi không biết .

Vũ Phương ghì tôi thật mạnh hơn nữa , và hơi thở càng dồn dập bên tai tôi . Chưa bao giờ tôi có cảm giác dữ dội như thế này . Vừa rung động ngây ngất , vừa sợ hãi run rẩy . Không chịu nổi , tôi òa lên khóc .

Khuôn mặt Vũ Phương thoáng chút khựng lại , như ngỡ ngàng :

— Em làm sao vậy ?

— Anh đừng có làm như thế , tôi sợ lắm . Chưa bao giờ có ai thế này với tôi cả , lỡ có ai biết thì tôi chết mất .

Tôi khóc ròng , nước mắt lem luốc trên mặt , chẳng biết chiếc khăn tay ở đâu mà lau , tôi đưa tay quệt ngang mặt . Vũ Phương im lặng rút khăn lau nước mắt cho tôi . Tôi vẫn thút thít :

— Mẹ tôi mà biết anh như thế này với tôi , mẹ tôi sẽ cấm không cho quan hệ với anh , và cũng không cho tôi đi làm .

Nét mặt Vũ Phương thoáng một nụ cười , một sự ngạc nhiên :

— Trời ơi , em nhát quá vậy .

Hắn lùi lại , yên lặng ngắm nghía tôi , như tìm tòi khám phá một vật gì sở hữu . Tôi đọc thấy trong mắt hắn sự bằng lòng và một tình cảm yêu thương chân thành nhất . Bỗng nhiên tôi thấy yên lòng .

Vũ Phương quỳ trước mặt tôi , giữ hai tay tôi thật chặt :

— Lần sau tàu về , em sẽ đón anh như thế na ‘o ?

Tôi im lặng , Vũ Phương thì thầm :

— Như đón một người yêu , được không em ?

Bất giác tôi cũng thì thì :

— Vâng !

Tàu Vũ Phương đi đã gần một tháng , mỗi lần vào công ty , tôi thấy trống trải lạ lùng . Hình như ở đây , mọi ngõ ngách đều in dấu những kỷ niệm gặp gỡ của chúng tôi . Những lần gặp ấy đã làm tôi bức mình , nhưng không biết từ lúc nào đó , tôi thấy buồn khi lâu lâu không còn nghe Vũ Phương reu re gọi . Giờ đây tôi thấy nhớ những lần bị châm chọc tức đến phát khóc , nhớ những lời phê phán không khoan nhượng khi tôi cãi cọ với mấy anh cùng phòng . Những ngày này tôi làm việc một cách lặng lẽ và hay đi thơ thẩn xuống bến cảng mong ngóng bóng con tàu .

Sáng nay cả nhóm ở trong phòng KCS , anh Hùng nháy mắt với anh Trung , nói vu vơ :

— Mấy hôm nay phòng mình im lặng quá nhỉ , không có ai cãi cọ cũng buồn .

— Đãi phát thanh bận theo dõi tàu ngoài sông , còn thì giờ đâu mà phát tin .

Thấy cái nhìn ngơ ngác của tôi , họ bật cười thú vị . Anh Trung nheo mắt nhìn tôi :

— Lúc này bé Vân thành người lớn rồi , đâu có thèm gây gỗ gì với mấy anh nữa hả Vân ?

Anh Khoa nói tiếp :

— Trong Vân chừng chặc không kìa , gây lộn với anh Trung cho vui Vân .

Tôi nhỏ giọng :

— Mấy anh làm như em hung dữ lắm vậy .

Cả đám bỗng cười rộ lên :

— Ôi cô bé dịu dàng thế !

— Có phải Tường Vân của tụi anh không đấy tạ

— Vân làm anh ngạc nhiên quá Vân , chiều nay sợ trời có bão mất .

Anh Trung gật gù :

— Công nhận thằng Phương nó giỏi , làm thế nào mà biến một cô bé con thành người lớn nhanh thế chứ .

Tôi cúi mặt xuống bàn , cảm thấy gò má nóng bừng .

— Mấy anh này kỳ ghê , em có gì lạ đâu .

Anh Hùng lắc đầu :

— Cách nói chuyện cũng thay đổi tốt . Tường Vân thực nữ quá cỡ thế này , vậy là biết yêu mất rồi .

Anh Khoa triết lý :

– Khi yêu người ta bắt đầu chóng lớn .

Anh Trung vỗ nhẹ vai tôi :

– Vân làm người lớn anh đỡ bị vùi vĩnh đòi quà đỡ tốn quá Vân .

Anh Khoa nhún vai :

– Nhưng thằng Phương sẽ tốn thay ấy , khổ đời thằng Phương rồi . Yêu bé Vân là phải biết dỗ dành , phải thường xuyên có bánh kẹo thật là kinh khủng .

Anh Hùng và anh Trung phản đối :

– Kinh khủng cái gì , có một cô người yêu xinh đẹp thế này phải tự hào chứ . Đúng không Vân ?

– Mấy anh nói bậy quá chừng .

Tôi kêu lên , và đứng dậy bỏ chạy ra ngoài . Không hiểu sao mỗi lần nghe nhắc đến Vũ Phương tôi xấu hổ thế nào ấy . Trước đây có bao giờ tôi nói năng lung tung gì cả . Tôi mà hờ môi một cái , họ đem Vũ Phương ra chặn lại và tôi chỉ biết im lặng mà thôi .

Tình cảm này tôi cũng chẳng dám kể với mẹ , tôi sợ mẹ cười cho . Bởi vì trước đây tôi hay bảo với mẹ là tôi ghét Vũ Phương . Bây giờ miệng nào tôi dám nói yêu chứ . Thôi giữ trong lòng cho yên .

Nhưng hình như tình cảm của tôi không che giấu được ai cả , ngay cả Mỹ Nga vốn ít' quan tâm tới tôi nhất cũng nhận thấy . Trưa nay đến chơi , nó

nằm dài trên giường , chống tay nhìn tôi :

– Lúc này thấy bà bất thường quá , lúc thì ngồi mơ mộng lúc tự nhiên cười một mình , nhìn bà tôi bảo đảm là bà đang có chuyện gì đó . Quen với ông nào rồi phải không ?

– Sao Nga biết ?

Mỹ Nga nhún vai :

– Chuyện đó tôi rành quá , có hai , ba mảnh tình vắt vai mà không bieỉ^t nữa thì chết đi cho rồi .

Tôi thú nhận :

– Đúng là có quen , nhưng Nga đừng có kể với ai ghen .

– Bộ rảnh lắm hả bà nội .

– Chàng là ai vậy ?

– Một người làm chung trong công ty .

– Ê kỹ sư hay công nhân đó . Cỡ bà mà quen với công nhân là bẻ lắm ghen .

Nhỏ này sao mà địa vị thế , tôi miễn cưỡng :

– Anh ấy là kỹ sư kinh tế

– Ồ Cũng được , gia đình có xịn khôOng ?

– Xịn là giàu ấy hả ?

– Dĩ nhiên

– Chị không biết

Mỹ Nga ngồi dậy :

– Tình yêu thật hay những nhút cho vui đấy , nếu yêu thật thì phải hỏi cho kỹ nghe , rủi mai một yêu đậm rồi , biết chàng nghèo xác nghèo xơ thì tàn đời .

Nói chuyện với Mỹ Nga thật khó , sao nó thực tế vậy nhỉ ? Yêu mà tỉnh táo quá thì còn gì lãng mạn bay bổng nữa . Tình cảm như vậy mới đẹp , nghĩ đến kinh tế rồi tình yêu trần trụi thế nào ấy .

Tự nhiên tôi thấy giận Mỹ Nga , nó vô tình làm hỏng cả ý nghĩ mơ mộng của tôi về Vũ Phương rồi . Thật chán làm sao . Tôi ngồi yên nhìn nó . Giận nó chết được .

Mỹ Nga có vẻ quan tâm :

— Thế lúc đi chơi, chàng đưa chị đến đâu ?

Tôi lắc đầu :

— Không có đi chơi .

— Vậy hai người thường gặp nhau ở đâu ?

— Ở chỗ làm việc .

Nó gật gù :

— Vậy là bà gặp ông cụ rồi , yêu mà không hẹn hò đi chơi , sợ tốn chứ gì ? Xù đi bà ơi .

Tôi tức mình :

— Không phải anh Phương sợ tốn . Tại gì mới quen nhau , làm sao mà đi chơi được .

— À , vậy hả .

Mai một chàng có rủ đi chơi , bà đòi vào nhà hàng coi chàng có dám không ?

— Vô đó chi vậy ?

— Thì thử xem chàng có xin không đó mà ?

Tôi giận Mỹ Nga thật sự , hình như nó cười cợt Vũ Phương của tôi thì phải . Tại sao nó dám thế chứ , trong khi mấy người của nó tôi có dám đùa cợt gì đâu . Tôi nổi sùng :

— Chị không thèm nói chuyện anh Phương với Nga nữa .

Con nhỏ tỉnh bơ :

— Sao vậy , giấu hả , anh Phương của bà hết xẩy quá , sợ kể tôi cuỗm hả ?

Tôi giận dữ :

— Nói tầm bậy .

Nó cười giòn dã :

— Đùa một tí mà giận hả , nhưng mà chị làm tôi tò mò thật đấy , thử xem người yêu của bà có cao siêu hơn người khác không .

— Bình thường thôi chứ có gì mà cao siêu .

— Vậy mà tôi nghĩ ai là người yêu của bà thì ít nhất cũng phải hơn thiên hạ một cái đầu , một bậc vĩ nhân chẳng hạn .

Rồi nó cười cợt :

— Coi chừng yêu một quái nhân thì khổ nhé !

Rõ ràng Mỹ Nga chẳng tôn trọng Vũ Phương chút nào . Tôi tức lắm , nhưng chẳng lẽ lại cố mà chứng minh cho nó thấy anh ấy rất tuyệt .

Tôi bặm môi ngồi im .

Mỹ Nga nhিপ nhিপ chân , nhìn tôi gật gù :

— Đùa thử xem bà yêu chàng đến cỡ nào vậy mà , làm gì mà bệnh chầm chậm thế . Có gì thắc mắc trong cách yêu đương , cứ hỏi quân sư đây , quân sư truyền ngôn nghề cho .

Rồi nó hào hứng :

— Tôi mà quyết tâm chài người nào đó hả ? Đố họ cưỡng lại nổi tôi , có mà ngã dài dài . Và có muốn được chàng yêu không tôi chỉ cách cho .

Tôi tò mò :

— Yêu mà cũng phải có cách nữa à ?

— Dĩ nhiên .

— Cách gì vậy , nói cho chị nghe đi .

— Nhiều lắm , tùy mức độ quen và tùy tính tình của mỗi người nữa . Bà phải nghiên cứu chàng thuộc mẫu người nào mới đánh vào tâm lý họ được , mà khi nắm được họ hả , có moi hết gia tài của họ , họ cũng vui .

Tôi ngồi im , chăm chú nghe Mỹ Nga nói , không hiểu ở đâu nó có nhiều hiểu biết đến vậy . Nhưng những điều đó , suy cho cùng tôi chẳng thể nào thực hiện được cả . Và không hiểu sao tôi cảm thấy tội nghiệp Vũ Phương , tôi có cảm tưởng Vũ Phương đang bị lừa dối ghê gớm . Chẳng lẽ tôi đang học cách nghiên cứu anh ấy sao nhỉ .

Buổi trưa thật yên lặng , ba mẹ đều đã ngủ , tôi ngồi một mình trong phòng khách nghe nhạc . Vũ Phương đã tặng tôi một băng nhạc toàn những bài hát của Trịnh Công Sơn , và từ lúc nào đấy , bị lây cái tính mê nhạc của anh , tôi cũng đắm ra nghiền nghe nhạc .

Yêu Vũ Phương tôi càng thích làm thơ , cuộc đời bây giờ đẹp như một tiếng đàn , nên thơ như một bức tranh , và tâm hồn tôi luôn rung lên những cảm xúc rất ngọt ngào . Cảm xúc đó tôi mạo muội gửi vào những vần thơ tặng Vũ Phương . Có lẽ trên đời này chỉ có tình yêu của chúng tôi là đẹp nhất .

— Cười gì vậy nhỏ ? Mở mắt ra đi nè .

Tôi ngồi choàng dậy , Vũ Phương đang đứng trước mặt tôi , cái đầu rối bù , râu ria tua tủa và chiếc sơ mi hơi xốc xếch , cái dáng cụp biển y như lần đầu tôi gặp anh . Tôi kêu lên :

— Anh đi đâu vậy ?

— Tối thăm em .

— Anh về hồi nào ?

— Mới về , không có em trong công ty , anh chạy tới đây liền . Nhớ em quá !

Vũ Phương nhìn vào trong :

— Có ai ở nhà không em ?

— Ba mẹ ngủ trên lầu , chỉ có mình em dưới này .

— Sao trưa không ngủ mà thức chi vậy ?

Tôi bẽn lẽn :

— Nhớ anh quá ngủ không được , em nghe băng nhạc của anh cho đỡ nhớ .

Đôi mắt Vũ Phương thật đắm đuối :'

— Thật không ? Em nói lại lần nữa đi .

— Thôi , kỳ lắm .

Vũ Phương chồm tới , tôi cản lại :'

— Í , không được , rùi có ai thấy kỳ lắm .

— Không có ai thấy đâu mà . Cho anh hôn một cái đi , nhớ em muốn điên lên được .

Tôi lách người khỏi Vũ Phương chạy đi lấy cây lược , tôi ra lệnh :

— Ngồi xuống cho em chải tóc , anh có biết bây giờ nhìn anh giống gì không ?

— Giống gì ?

— Giống tướng cướp nhìn anh ngẫu ơ là ngẫu, thấy sợ quá .

Vũ Phương xoa mặt cười ngượng ngùng :

— Nôn gặp em quá , anh quên mất .

Rồi anh nheo mắt:

— Nhưng bảo đảm với em, chiều nay anh sẽ ngon lành cho em xem .

— Em biết vậy lắm , thưa ông .

Tôi kéo tay Vũ Phương :'

— Đi ra vườn chơi anh Phương..

Vũ Phương chần chừ:

— Ra đó chi vậy, ở đây thích hơn .

Và anh lại kéo tôi vào lòng , giọng như nài nỉ .

— Gần cả tháng , không gặp nhau , em bắt anh ngồi xa mà nhìn em sao anh chịu nổi .

— Nhưng rủi ba em

Tôi không nói được hết câu , bởi vì không làm sao hở môi ra cho được . Vũ Phương có cách biểu lộ tình cảm thật mãnh liệt , cuồng nhiệt . Trong tay anh , bao giờ tôi cũng có cảm giác choáng váng quay cuồng , đôi lúc tôi thấy sợ sao ấy . Ở anh toát lên một sức mạnh kỳ lạ, một cái gì đó thật nam tính , từ ánh mắt đến bờ môi nồng nàn . Một vẻ đam mê rừng rực . Tôi đuối sức trước cơn lốc tình yêu của anh . Bởi vì tôi chỉ thích sự dịu dàng trầm tĩnh . Tôi luôn sợ hãi khi Vũ Phương yêu tôi như giông bão . Những lúc ấy tôi cứ cứng người trong tay anh . Vũ Phương bảo tôi chẳng yêu anh nhiều , thật khó mà giải thích cho được .

Có lần tôi kể với Mỹ Nga về nỗi sợ của tôi , nói cười ngất :

— Bà này khờ quá , vậy mà sợ cái gì , coi chừng bị chán đó .

Nó hào hứng lên , hình như nói đến chuyện này rất trúng tủ .

— Tôi thì không nhát như bà đâu , và cũng không bao giờ để bị động cả

— Nghĩa là sao ?

— Nghĩa là trong chuyện đó , mình nên hăng hái một tí . Bà phải chủ động tấn công chàng , làm như vậy chàng sẽ cảm động vì nghĩ rằng bà yêu tha thiết , yêu đến nỗi không kềm được , bà hiểu chưa bà nghờ nghéc ? Cứ làm theo tôi bảo đi . Quân sư đã nói thì không có sai đâu .

Nhớ đến những gì Nga nói , tôi nhìn Vũ Phương đắm đắm . Vâng tôi cũng sẽ chủ động đây tôi nhắm , hít thật sâu một hai ba ...

Vũ Phương chợt lên tiếng :

— Em nghĩ gì vậy , Vân ?

Tôi mở choàng mắt , bao nhiêu can đảm bỗng bay tứ tán , sao mà Vũ Phương ngốc thế , giả mà anh cứ im lặng , tôi sẽ cho anh thấy rằng tôi yêu anh đến nỗi không kềm được . Bây giờ thì không thực hiện được nữa rồi .

Nhưng nếu có một dịp nào đó , tôi sẽ thực hiện cái điều ” chủ động ” và Vũ Phương sẽ vô cùng sung sướng , tôi hứa thế .

— Em làm sao vậy Vân ?

— Anh Phương này , mai mốt có dịp , em sẽ chứng minh cho anh thấy em rất yêu anh .

Vũ Phương tò mò :

— Bằng hình thức nào ? Sao bây giờ em không chứng minh cho anh thấy ngay đi

— Thôi kỳ lắm , tại anh nên em quên mất rồi .

Tôi trịnh trọng :

— Nhưng mai mốt sẽ làm , em hứa thật đấy .

— Em thật khó hiểu quá , thật anh không làm sao hiểu được cái gì trong đầu em .

— Toàn những ý nghĩ vớ vẩn thôi .

— Nói đi .

— Thôi kỳ lắm .

— Cứ kể đi nhỏ , anh cũng sẽ yêu luôn cái kỳ của em .

— Thôi

Vũ Phương ngồi im nhìn tôi , tôi rất sợ mỗi khi bị nhìn như vậy . Đôi mắt anh sao ấy . Tôi liếm môi .

— Anh Phương này , anh có thích đọc thơ của em không ? Em có một cuốn tập thơ , tự em làm đấy .

—

Tôi giận dỗi :

— Bộ anh không thích hả ?

— Cái gì ở em cũng thích hết , em lấy ra đây .

Tôi hoài nghi :

— Nhưng anh thích thật chứ ?

Vũ Phương cười :

— Cho anh đọc đi rồi anh sẽ nói thích hay không .

Tôi hớn hờ chạy lên phòng mang quyển tập xuống , đây là tập thơ mới nhất mà tôi làm lúc vào đại học . Những bài thơ này tôi chỉ dám đọc một mình , không hiểu sao hôm nay tôi lại không sợ Vũ Phương cười , nếu anh cười thì tôi sẽ giận . Vũ Phương không dám cười đâu .

Anh đón lấy cuốn thơ , im lặng đọc . Tôi chăm chú nhìn những thay đổi trên khuôn mặt anh , không hiểu anh cười cái gì , đọc thơ mà cười thì chết mấy bài thơ rồi . Tôi hoang mang quá .

Vũ Phương chợt phì cười , rồi đọc khẽ :

— Có hoa mới hé .

Búp hao be bé

Anh ngẩng lên nhìn tôi : -

— Mấy bài này em làm lúc em còn nhỏ đấy à ? Em giữ lại được lâu nhỉ ?

— Tầm bảy , mới làm cách đây ba năm , lúc đó em học năm thứ ba .

Vũ Phương nhướng mắt :

” - Thật chứ ?

— Thật mà .

— Trời , em không nói thì anh không biết đây là bài thơ của cô sinh viên đấy . Vậy mà anh cứ tưởng thơ thiếu nhi .

Rồi anh cười nghiêng ngửa . Tôi bặm môi giật quyển tập lại , hờn giận :

— Phải rồi , em làm thơ con nít lắm . Trả tập lại đây .

Vũ Phương xua tay :

— Không , không , làm anh chỉ tưởng vậy thôi .

Anh bặm môi như cố nín cười — Chắc tại anh chưa đủ trình độ nên đọc thơ người lớn mà cứ” nghĩ là của trẻ con . Xin lỗi em nghe . Anh lại cười to hơn , tôi vừa quê vừa giận , lầm lì giật lấy quyển tập . Vũ Phương giữ tôi lại , vẻ mặt như biết lỗi ”

— Đừng giận nữa nhỏ . Bây giờ em muốn nghe anh phê bình không ?

— Thơ con nít thì có gì mà phê bình .

— Không , anh nói thật mà , thơ của em

Tôi quay lưng , bịt tai lại :

— Không thèm nghe .

Vũ Phương vẫn lải nhải :

— Để em nói nhé , anh thấy em làm thơ khá lắm , nhưng thiếu chất suy tư và sâu lắng . Bởi vì tâm hồn nhàn quá . Nếu em có vốn sống thì sẽ hay hơn . Đúng là em chưa hiểu đời nhiều .

Tôi buông tay xuống , mím môi :

— Phải rồi , chưa hiểu đời nhiều nên mới bị cười , mai mốt không dám dại dốt như vậy nữa . Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng . Trả tập đây .

Vũ Phương nài nỉ :

— Đừng giận nữa mà , anh nói thật chứ đâu có dám cười , anh mà dám làm chuyện đó à ?

Tối nay Mỹ Nga đến nhà , nó nói chuyện qua loa với mẹ tôi rồi đi lên phòng tôi , nó có vẻ mệt mỏi và yếu ớt :

— Kỳ này tôi ở đây va ì ngày , chị sẵn sóc giùm được không ?

— Được , bộ Nga bệnh hả ? Bệnh gì vậy ?

Mỹ Nga nín lặng vài giây , vùi mặt trong gối , rồi nó ngẩng lên cười khê :

— Bị tai nạn .

Tôi nhìn nó từ đầu đến chân , chẳng thấy có dấu hiệu gì là bị thương cả , có điều mặt nó hơi xanh , cử chỉ thật yếu ớt , khi bệnh nhìn nó hiền quá . Tự nhiên thấy thương nó , tôi dịu dàng :

— Mà Nga bị gì vậy ? Có đau lắm không ?

— Đau đến chết được .

Thấy tôi xem xét trên người nó , nó cười buồn rầu .

— Chị tìm gì vậy ?

— Nga bị thương ở đâu ?

— Chẳng ở đâu cả .

Tôi nhìn nó ngơ ngẩn . Mỹ Nga vẫy tôi lại gần , giọng tâm tình :

— Chuyện này tôi không có nói với ai , chỉ có chị là người duy nhất biết , chị thề là đừng nói với ai đi .

– Chị hứa .

– Tôi vừa đi phá thai , bây giờ nếu tôi về nhà thì má tôi biết và thế nào bà cũng làm ầm ĩ lên , chuyện này mà đổ bể thì bạn tôi nó hã hê lắm .]

Tôi ngồi yên , tròn xoe mắt nhìn Mỹ Nga . Kinh hoàng đến độ chẳng biết nói gì . Tôi nghe mình nói lắp bắp :

– Nhưng mà sao đến nỗi phải Vậy là Nga có thai đấy hả ? Có thai với bồ ấy hả ?

– Chị bình tĩnh lại coi , nếu chị sợ thì thôi tôi đi chỗ khác nằm .

– Khoan ... đừng có về , đừng giận chị , tại chị ngạc nhiên thôi .

– Bà hỏi ngớ ngẩn quá , tại gì tôi không muốn để cái bụng lớn lên mới phá , chứ có chồng rồi thì cần gì .

Tôi rụt rè :

– Nhưng anh ấy là ai vậy ?

– Chị hỏi làm gì , thằng đó đểu lắm , nó đang cặp bồ với nhỏ bạn của tôi , tôi cố ý có thai để bắt nó đi cưới . Nhưng nó bảo không chịu trách nhiệm .

Mỹ Nga mím môi mắt long lên :

– Vài ngày nữa khỏe tôi sẽ tính sổ với con kia , bạn bè gì nó .

Tôi an ủi :

– Thôi Nga , người ta không thương mình nữa thì đừng nghĩ tới người ta làm gì , Nga còn thiếu gì người thương .

Mỹ Nga quay lại nhìn tôi , trong mắt nó có một cái gì đó thật chua chát .

– Chị nói có chồng dễ lắm hả , dễ gì tôi gặp được tay nào giàu hơn nó . Tôi đâu có mê nó đến độ phải khóc lóc đau khổ , nhưng tôi tiếc cái gia tài đáng lẽ phải là của tôi , chị hiểu chứ ?

Tôi lúng túng :

– Ờ Vậy hả ?

– Chị nghĩ xem , đi hát như tôi tiền là phải sắm quần áo cho bằng bạn bè , dư dả gì chứ , không kiếm bằng chồng giàu thì ai nuôi .

Tôi phản đối :

– Nga nói vậy không đúng , ba cũng lo cho Nga đó chứ .

Mỹ Nga nhếch miệng :

– Lo được bao nhiêu , và lo miễn cưỡng ấy hả , tôi cóc cần .

Nó ngừng lại một lát , giọng thù hận :

– Ông chỉ thương mẹ con chị , còn tôi thì ông coi như của nợ . Tôi ngu sao mà không biết .

– Đừng nói vậy Nga , ba thương hai đứa mình như nhau đó chứ

– Chị khỏi cần an ủi , tại chị sung sướng quá , lớn lên trong giàu sang , đến nỗi vào đại học rồi mà đi học vẫn có người đưa rước . Chị đâu

hiểu được cái khổ của tôi , bởi vậy chị thấy cái gì cũng đơn giản hết .

Sao hôm nay Mỹ Nga cay cú với tôi thế , tôi cảm thấy mình có lỗi vì đã sống sung sướng . Nhưng tôi biết làm sao bây giờ . Và suy cho cùng , tại ngày xưa mẹ Mỹ Nga muốn giành ba ra khỏi mẹ tôi đó chứ . Chính dì ấy mới là người có lỗi , chẳng lẽ Mỹ Nga không nhận ra điều đó .

Mỹ Nga nằm ngửa người , nhìn đăm đăm lên trần nhà :

— Ông bố dưỡng thì tôi ngày say sưa gây gỗ , bà mẹ thì mỗi cái mỗi chữ , sống trong cái nhà gì như địa ngục , tôi mà không khôn ngoan thì tôi chết lâu rồi .

Một giọt nước mắt lăn dài trên mặt nó . Tôi ngồi chờ người ra nhìn , lần đầu tiên tôi thấy Mỹ Nga khóc . Có lẽ sự vất vả , bệnh hoạn làm đã làm nó yếu đuối , tự nhiên thấy mũi lòng tôi sụt sịt khóc :

— Đừng có buồn nữa Nga , ở đây với chị đi , chị lo hết cho , muốn ăn cái gì cũng được , chị nấu cho ăn , đừng sợ mẹ chị biết .

Mỹ Nga cầm tay tôi :

— Chị tốt quá chị Vân ạ , trên đời này không có ai hiểu tôi như chị cả , chơi với bạn thì toàn là ganh tị chà đạp lẫn nhau . Nếu không có chị chắc tôi chẳng biết chơi với ai .

Tôi định bảo ” chị cũng vậy ” cho nó vui , nhưng nhớ ra nhỏ Hạnh , tôi đành ngồi yên , vì nếu tôi bảo không có ai thân thì là nói dối . Hạnh mà biết được nó sẽ giận tôi mất .

Mỹ Nga ngả đầu vào vai tôi , yếu đuối :

— Bây giờ tôi mất niềm tin vào con người rồi , ai cũng ích kỷ , tàn nhẫn cả . Chỉ có một mình chị là tốt với tôi thôi . Chị em mình sẽ thương nhau hoài nha chị Vân .

— Ừ , không khi nào chị bỏ Nga hết .

Hai đứa tôi ngồi sát bên nhau , cảm thấy thương yêu hơn bao giờ , có lẽ hôm nay chúng tôi mới thật sự cảm thấy , mình là chị em .

Mỹ Nga khép mắt , giọng nói vô cùng tha thiết :

— Những lúc thế này mới biết ai tốt với mình . Chị là người có tâm hồn nhân hậu và thương người mà tôi mới thấy lần đầu . Thương chị quá chị Vân ơi .

Tôi biết phải nói thế nào , tình cảm mà nói ra tôi thấy nó cái lương sao ấy , tự nhiên ngồi nghe một người ca ngợi mình thì kỳ cục không chịu được . Trong lúc tình nghĩa tràn đầy thế này tôi sợ nó nói cho lắm , rồi mai một giận nhau nó sẽ hối hận , lúc ấy tôi biết làm sao bây giờ .

Tôi đứng dậy lắng chuyện :

— Nga có muốn ăn gì không ? Chị làm cho .

— Chị làm cho tôi ly sữa đi , nhớ một hột gà nữa nhé !

Nó lẩm bẩm :

— Tôi không đại gì để ốm đi cho xấu , tôi mà xấu thì con Loan nó cười hả hê lắm . Sau vụ này tôi sẽ sửa soạn lông lẩy cho nó tức chơi .

Tôi lắng lắng xuống bếp pha sữa . Mẹ nhìn tôi ngạc nhiên :

— Sao tự nhiên con chịu uống sữa vậy , lại có hột gà nữa , con có bệnh không ?

Tôi nhìn mẹ ấp úng :’

— Tại tự nhiên .. con thích uống sữa hột gà , ngon lắm mẹ .

Mẹ gật đầu :

— Nếu con uống được thì tốt , ráng ăn uống ẹ mừng coi , con kén ăn quá . Sao con không làm cho Mỹ Nga uống với .

— Dạ , hai đứa con uống chung đó chứ .

Tôi đi vội lên phòng , mẹ mà hỏi vài câu nữa chắc tôi sẽ tuôn mọi bí mật ra hết . Tôi mà kể với mẹ chuyện của Mỹ Nga thì nó sẽ bảo tôi là đồ nhiều chuyện mất .

Nhưng thái độ bình tĩnh của Mỹ Nga làm tôi ngỡ ngàng . Phá thai là một chuyện kinh hoàng và đau khổ đó chứ có phải đùa đâu . Đó là một nỗi bất hạnh khủng khiếp trong đời , thế mà nó chịu đựng một cách

bình thản , chỉ dấy lên tâm trạng chán đời thù hận . Nó làm cho thế giới bình yên của tôi bị khuấy đảo tôi hiểu rằng cuộc sống còn là những điều phức tạp dữ dội và con người phải có sức chịu đựng không bờ bến .

Khi tôi lên phòng , Mỹ Nga đang sẫm soi từng nét trong gương . Nó sờ mặt

bàn khoăn :’

— Chị thấy tôi có bị xấu đi không ?

— Hình như bị xấu đi một chút , chắc tại bệnh nên như vậy ..

Nó buồn rầu :

— Tôi sợ mình xấu chị biết không . Sống nhờ vào nhan sắc , tôi mà tàn tạ rồi thì còn gì cuộc đời nữa .

— Nga đi hát cũng có tiền để sống chứ ?

— Chị không hiểu gì hết , ca hát như tôi đâu có vững vàng như chị nghĩ . Chỉ nhờ vào .

Nó bỏ lững câu nói , nâng ly sữa uống vơ”i tất cả sự nâng niu . Tôi hiểu nó chăm chút cho bản thân thế nào rồi .

Bỗng thấy tội nghiệp Mỹ Nga . Nếu không có nơi đây , nó biết tìm sự trú ẩn yên bình ở đâu .

Mỹ Nga ở nhà tôi hơn một tuần , hình như nó tròn trịa và hồng hào hơn mấy ngày trước . Khuôn mặt nó không còn xanh xao tiêu tụy nữa , đôi môi đỏ tươi và mắt lại sáng long lanh . Hình như nó chẳng còn nhớ gì đến nỗi bất hạnh mới xảy ra tuần trước . Tôi chưa thấy ai có một sức sống tràn đầy như nó cả . Tôi thích ngồi ngắm nó đi đứng nhún nhảy và nói cười sôi nổi , nhìn nó thật thích mắt .

Có lúc tôi buột miệng :

— Nga đẹp quá nhỉ , chị là con gái mà còn thích nhìn đấy .

Mỹ Nga cười :

— Chị cũng đẹp vậy , bộ chị không biết sao ?

— Ồ chị không nghĩ rằng mình đẹp .

Nó đứng trước mặt tôi ngấm ngấm .

— Chị phải tìm hiểu ưu thế của mình và tận dụng nó mới là khôn , chị hiểu chưa ? Chị có vẻ đẹp thanh tao và hơi ngây thơ , trẻ con . Cái đó hay lắm , ráng mà khai thác nó . Tôi nói thật đấy , con gái thành phố ít có ai được như vậy lắm .

— Còn Nga , Nga ý thức mình như thế nào ?

Nó nhún vai :

— Tôi sành đời quá rồi , không có ngây thơ như chị đâu , tôi làm ra vẻ ngây thơ thì người ta cười và bảo mình cửa sừng cho nên mình phải có cử chỉ hoạt bát , sắc sảo và quyến rũ . Được thế này là phải tập tành kỹ

chứ đâu phải tự nhiên mà có .

— Ôi , vậy à ! Phong cách mà cũng phải tập nữa à ? Chị nghĩ cái đó toát lên khả năng bẩm sinh của mỗi người chứ .

— Chị nói cái gì mà phong cách với bẩm sinh , tôi không hiểu . Nhưng mà muốn quyến rũ mình phải tập tành gần chết chứ chơi sao .

— Ồ ... Vậy hả ?

Mỹ Nga đến ngồi trước bàn trang điểm , bắt đầu lục lọi son phấn .

— Tính tôi thích bay nhảy , ở hoài một chỗ chán chết được . Phải đi hát đây , chị đi chơi với tôi cho vui .

— Khỏe hẳn chưa mà đi ?

– Nhắm gì mà lo . Chị thay đồ đi .

– Chờ chị một chút nghe .

Tôi chạy đi xin mẹ , rồi trở vào phòng . Mỹ Nga đã thay đồ . Tôi mở lớn mắt nhìn nó . Trời ơi Nó mặc một bộ đồ kinh dị . Thân trên là một loại đăng ten đen cổ trái tim thật rồ.n.g , đôi vai trắng mịn của nó để phơi bày một cách trọn vẹn . Ngực hở một cách tối mắt , ngang eo là ba tầng vải voan ép lượn hơi xòe ra , phủ xuống chân một cách vừa phải để gọi là không hở hang . Ôi ! Chỉ cần một cơn gió thổi tung các lớp voan nhẹ tênh ấy , Mỹ Nga sẽ xoay xở ra sao nhỉ

Thấy đôi mắt tròn xoe của tôi , nó bật cười :

– Bà này quê quá , có gì đâu mà nhìn dữ vậy . Thay đồ nhanh đi .

Tôi lúng túng :

– Nhưng chị không có đồ nào như vậy hết , ờ , mà chị cũng không dám mặc như vậy đâu

Mỹ Nga cười ngất :

– Bà cứ mặc đồ bình thường thôi , bộ lên sân khấu hay sao mà đòi đồ đẹp .

– Vậy hả ?

Tôi thay vội chiếc sơ mi trắng với quần Jean , gọn gàng và đơn giản . Mỹ Nga nhìn tôi với vẻ hài lòng .

Nơi Mỹ Nga hát là một nhà hàng sang trọng . Tôi chọn một bàn kín đáo trong góc phòng nhìn mọi người . Hôm nay khách khá đông , nhưng không ồn ào . Ở đây hình như có sự kết hợp giữa cái thanh lịch với những điều thô tục trần trụi . Tôi cảm thấy những con người có bề ngoài lịch sự đang vô tình phơi bày bản năng thấp kém của họ . Không hiểu vì sao tôi sợ cho Mỹ Nga .

Tôi nhìn về phía sân khấu , Mỹ Nga uốn người theo điệu nhạc du dương , thành thực . Rồi nó đi về phía một bàn gần đó, một gã đàn ông khuôn mặt đỏ gay , ngất ngưỡng kéo nó lại , ông ta nhét những tờ giấy bạc vào ngực nó , vuốt nhẹ vào đầu , Mỹ Nga nheo mắt liếc ông ta một cái , cười tình tứ rồi lượn đi . Trông nó sành sỏi lắm lời nhưng đây thu hút .

Tôi ngồi yên nhìn nó nơi đây như không còn nhận ra cô em mà mình thường tiếp xúc . Nó là của xã hội , của thế giới phức tạp xa lạ với tôi , thế giới hào nhoáng và hình như trống rỗng .

Hát xong , nó đến ngồi bên tôi , thản nhiên lôi tiền từ trong áo ra đếm , rồi ngửa người ra ghế , nhắm mắt với tôi :

– Ông này chơi xộp thật , chị biết ai đó không ?

– Biết làm chi , nhưng chị thấy ông ấy kỳ quái , sao Nga không chinh ông ấy một trận ?

Mỹ Nga ngạc nhiên :’]

– Chinh cái gì ?

– Ông ấy dám sờ mó lung tung như vậy mà Nga để yên à ? Phải làm cho ông ta sợ chứ ?

Nó cười , phẩy tay :

– Ngáo quá bà ơi , người ta ” boa” như vậy xộp quá rồi ở đó mà chinh với đốn , ai cũng như bà chắc nhà hàng này hết khách quá .

Tôi thở dài :

– Chị thấy ở đây kỳ quá , người ta đến đây để ăn uống chứ có ai nghe mình hát đâu , này giờ chị chẳng thấy ai nghe hát cả , bẽ bàng quá , nghỉ đi Nga .

Mỹ Nga nhún vai :

– Ban đầu tôi cũng thấy quê , nhưng bây giờ quen rồi , không quen làm sao có tiền được .

– Bộ mình không còn chỗ nào để hát hả ?

— Còn nhiều , nhưng không kiếm tiền nhiều bằng ở đây .

Nó nhếch miệng :

— Nếu có club , tôi chạy sô còn kiếm tiền nhiều hơn nữa , định gài thằng Quang cho nó mua , vậy mà con Loan nó chà mắt , chị biết tôi khổ thế nào không ?

Tôi thấy động lòng :

— Nga xin ba đi , thế nào ba cũng mua .

Mỹ Nga bĩu môi :

— Ông già đâu có tin tôi mà cho , ông bảo đi chung với chị muốn đi đâu thì chị đưa đi cho có chị có em . Nếu chị thương tôi thì chị cho tôi chiếc cup của chị đi .

— Để chị hỏi ba đã , chị đâu có dám tự ý .

— Hỏi thử bà vậy thôi , chứ tôi biết đời nào bà dám cho .

Nó buồn buồn , cúi mặt nhìn xuống bàn .

— Những lúc như vậy mới thái đời mình bất hạnh .

Tôi cắn môi suy nghĩ :

— Đừng nghĩ vậy Nga . Thôi thế này , hai đứa mình sẽ đi chung một chiếc , Nga muốn đi đâu thì cứ tới lấy . Đừng nghĩ vẩn vơ nữa , ba biết được ba buồn .

Nó suy nghĩ một lát , mặt lại tươi lên . Nó ôm vai tôi mà rủ rỉ những lời cảm ơn . Tôi ngượng ngượng . Nhưng nhẹ lòng . Tôi rất sợ khi nhìn Mỹ Nga buồn tủi và mặc cảm . Trước nó bao giờ tôi cũng thấy cuộc sống sung sướng của mình là một điều có lỗi , chẳng bao giờ tôi phân tích đó là lỗi gì , chỉ biết rằng tôi muốn chịu chuộc nó để san bằng khoảng cách giữa hai chị em .

Khi chúng tôi về nhà thì trời đã khuya .

Trước cổng nhà tôi , chỗ giàn hoa giấy mờ tối , Vũ Phương đang đứng tựa cửa hút thuốc . Tôi ngừng xe trước mặt anh , Vũ Phương nhìn tôi :

— Em đi đâu mà khuya vậy ? Anh chờ em từ lúc tối đến giờ .

— Sao anh không vào nhà ?

Vũ Phương nhún vai :

— Anh thích đứng ở đây chờ , để thấy em có lỗi với anh .

Tôi phì cười :

— Lỗi gì ?

— Lỗi đã đi chơi bỏ anh một mình .

— Làm như anh hiền lắm vậy .

Nãy giờ Mỹ Nga vẫn nhìn Vũ Phương chăm chăm . Tôi vội giới thiệu :

— Đây là Mỹ Nga , em của em đó . Còn đây là anh Phương , bạn chị .

Nó gơ tay , liến thoắng :

— Bắt tay anh Phương một cái nào .

Vũ Phương lịch sự nắm tay Mỹ Nga , siết nhẹ với nụ cười làm quen , Mỹ Nga vui vẻ :

— Em nghe chị Vân nhắc anh nhiều lần . Chị Vân nói anh đẹp trai và ga lăng , có tài . Mà anh đẹp trai thật .

Tôi nhướn mắt nhìn Mỹ Nga , nó nói cái gì thế ? Có bao giờ tôi kể về Vũ Phương với nó đâu , và cũng chẳng bao giờ nói anh đẹp trai , nhỏ này sống sướng quá đi . Tôi liếc nhìn Vũ Phương , anh chỉ cười nhả nhận :

— Cảm ơn Mỹ Nga đã khen .

Tôi luồn tay mở cánh cổng .

— Anh vô nhà chơi .

— Thôi anh về , khuya rồi .

Mỹ Nga nhiệt tình :

— Anh Phương vô nhà chơi đi , không sao đâu , giờ này ba mẹ em ngủ hết rồi .

— Thôi cảm ơn Nga . Để lúc khác anh đến .

Tôi bảo Mỹ Nga :

— Nga dắt xe vô trước dùm chị đi .

Còn lại hai chúng tôi nhìn nhau im lặng thật lâu . Vũ Phương kéo tôi đứng nép dưới giàn hoa giấy , ôm hôn tôi một cách đắm đuối Con đường vắng lặng , gió đêm lay động , những cành lá trên đầu chúng tôi , như một tiếng thở ngọt ngào .

Vũ Phương luồn tay trong tóc tôi , giọng thì thầm :

— Em biết trong lúc chờ em , anh đã muốn gì không ?

Tôi vẫn tựa vào người Vũ Phương , ngây ngất với mùi thuốc lá , vương trên áo anh .

— Muốn gì kia ?

— Anh muốn trèo cổng vào phòng em , hai đứa mình sẽ thức suốt đêm với nhau , như Roméo và Juliette vậy đó , em thích không ?

— Em không dám thích .

— Sao vậy ?

— - Nguy hiểm lắm .

— Anh không dám làm gì đâu , thương nhau thì phải biết giữ cho nhau chứ . Bộ không tin anh hả ?

— Nhưng rủi

— Không rủi gì hết , tới bây giờ em vẫn chưa hiểu anh sao ? Em làm anh giận đấy .

Tôi buột miệng :

— Thế anh có thích ở phòng em bây giờ không ? Hai đứa mình sẽ thức suốt đêm .

Vũ Phương lắc đầu :

— Thôi , bây giờ không tiện đâu .

— Nhưng có lúc anh xuất hiện trước mặt em một cách bất ngờ nhất . Em chịu không ?

— Chịu .

— Bây giờ em lên ngủ đi .

— Anh về rồi em mới lên .

Vũ Phương vuốt mặt tôi một cách âu yếm :

— Em lên rồi anh mới về

Hai đứa tôi cứ đứng ngoài đường , dằng co qua lại . Cuối cùng tôi đóng cửa , chạy thật nhanh lên lầu . Tôi đứng ngoài balcon nhìn xuống , Vũ Phương vẫn còn đứng dựa xe nhìn lên . Sao bây giờ tôi yêu anh ấy đến thế . Tôi vẫy tay , Vũ Phương cũng giơ tay chào tôi , anh đứng thêm một lúc lâu rồi phóng xe đi .

Tôi nhìn Vũ Phương cho đến khi bóng anh khuất ở cuối đường . Những làn gió đêm mơn man trên mặt , và hơi sương nghe lành lạnh . Tôi nhắm mắt hạnh phúc ” Vũ Phương ơi , ước gì đêm nay anh ở đây , mình sẽ thức suốt đêm ngắm những vì sao , và em sẽ đọc thơ cho anh nghe , tuyệt vời quá chừng ”

— Chà , hai người này tình tứ lãng mạn quá . Chàng ở dưới đường , còn nàng ở gác ngọc lưu ly vẫy tay nhau , ôi là才子佳人 .

Tôi quay lại , Mỹ Nga đứng bên cạnh lúc nào ấy . Chắc là nó ’ thấy tất cả rồi . Tôi bẽn lèn :

— Bộ này giờ Nga chưa ngủ hả ?

— Chưa ngủ , và đứng quan sát hai người từ đầu tới cuối . Úi giời , bà này cũng bạo quá chứ đâu có nhát như tôi tưởng .

Tôi ngượng cứng người, đứng yên . Nó vỗ mạnh vai tôi cười đồng tình .

— Chuyện đó bình thường chứ có gì mà ngượng , tôi còn làm nhiều chuyện bạo hơn nữa kìa .

Thái độ của Mỹ Nga làm tôi đỡ xấu hổ . Tôi nhìn nó cười rụt rè :

— Đừng kể với ai nghe .

— Đừng lo , Ủ ! Chàng của chị đẹp trai quá nhỉ ? Tôi tưởng chị yêu một ông lù khù nào đó chứ . Bà cũng khéo lựa thật , chắc ba với mẹ chị chịu

lắm hả ?

— Ba là bạn của ba anh Phương đó . Nói chung cả ba mẹ đều thương anh ấy hết .

Đôi mắt của Mỹ Nga loé một điều gì đó . Giọng nó rời rạc :

— Bà sướng quá nhỉ ? Cái gì cũng tốt đẹp hết .

Cún A

15-03-2011, 08:41 PM

3. Chương 3

Chúng tôi ngồi bên nhau trong vườn, buổi chiều trời bắt đầu nhạt nắng, vài tia nắng mỏng manh còn rớt lại trên lá, lung linh.

Tôi đắm chiêu nhìn đám lá rụng đầy lối đi, mùa thu nhuộm vàng cả không gian, và ánh hoàng hôn cũng vương chút sầu muộn . Bên cạnh tôi Vũ Phương cũng lơ đãng nhìn lối đi ngập đầy lá .

Buổi chiều thật êm đềm , nên thơ , lãng đãng như những bài thơ chưa kịp viết .

— Tường Vân .

Tôi quay lại , Vũ Phương tựa lưng vào gốc cây nhìn tôi đắm đuối .

— Chiều đẹp quá nhỉ ? Bây giờ em làm được bài thơ nào chưa ?

— Em đâu có biết gì thơ mà làm .

Anh kéo tôi vào người, cúi xuống :

— Sao vậy ? Chiều nay trời đẹp thế này . Anh biết không khí này thích hợp cho em mơ mộng lắm mà .

— Em cũng không biết , nhưng khi buồn tự nhiên em không làm thơ được , em chỉ làm lúc vui thôi .

Vũ Phương gật gù :

— À , thảo nào thơ của em

Tôi cướp lời :

— Giống con nít .

— Đâu có , đâu có

— Chứ giống gì , em thừa biết anh định nói gì rồi !

— Anh chỉ định nói là đọc thơ em thấy vui nhộn thôi , đọc muốn cười hoài .

— Hừ bởi vì là con nít nên mới vui nhộn thôi , đọc muốn cười hoài .

— Thôi mà , chả bao giờ anh dám cả gan nghĩ vậy hết .

Tôi thò tay nhéo Vũ Phương một cái . Ngay lúc đó , có tiếng cười dòn dã :

— A , nữ kê tác quái . Xin chào hai người .

Tôi và Vũ Phương giật mình quay lại . Mỹ Nga đứng đơng đưa chiếc xắc tay , dáng điệu thoải mái , trông nó đẹp rực rỡ trong bộ đầm vàng. Nó nhún nhảy :

— Tôi đến lúc này có làm phiền hai người không ?

— Không , có gì đâu mà phiền . Ngồi đây chơi với chị đi .

Nó nghiêng đầu nhìn Vũ Phương tươi cười :

— Nhưng mà anh Phương sẽ thấy phiền , đúng không nào . Chà, chiều nay nhìn anh đẹp trai ghê .

Vũ Phương chỉ chiếc băng đá :

— Nga ngồi chơi .

Nó nhún vai :

— Khen anh đẹp trai mà chả có ý định nói một câu cho đẹp lòng phụ nữ gì hết .

Vũ Phương cười nhả nhặn , không trả lời . Tôi che miệng giấu một nụ cười . Tôi biết tổng là trước mặt tôi , anh làm ra vẻ hiền hiền như thế , vả lại Mỹ Nga là em nên anh không dám ăn nói lung tung . Chứ anh mà hiền với ai . Mỹ Nga mà không phải là em tôi ấy hử , chắc chắn anh sẽ đốp chất với nó nhiều câu ra trò cho xem . Thấy Vũ Phương nghiêm chỉnh tôi tức cười quá .

Tôi và Mỹ Nga ngồi trên băng đá . Vũ Phương đứng tựa người vào gốc cây đối diện . Chiều đã tắt nắng , gió hiu hiu lay động cây lá , không gian êm làm sao . Tôi nói vu vơ :

— Chiều nay đẹp hé Nga !

Nó nhìn quanh quất , rồi nhún vai :

— Tôi thấy có gì lạ đâu . Cái gì đẹp đâu ?

Rồi im lặng , cả ba người đắm ra chẳng biết nói gì . Vũ Phương thọc tay vào túi quần, đứng ngó vợ vắn mấy cây sứ . Không khí chợt trầm đi , tôi đề nghị :

— Hay là chị mang cây đàn ra, anh Phương đàn cho Nga hát nghe .

— Có lý đấy , đem ra đây .

Tôi cạy vào nhà mang đàn ra vườn . Vũ Phương ngồi xuống thềm xi măng nghiêng đầu dạo vào nốt nhạc . Anh ngược lên nhìn Mỹ Nga :

— Nga hát bài gì ?

Nó cắn móng tay , cười thật điệu :

— Để nhớ xem .

Tôi đề nghị :

- Hát ” Tiếng Xưa ” đi Nga . Khung cảnh này hát bài đó hợp nhất .
- Ừ , anh đàn bài đó đi .

Vũ Phương lắng lắng dạo nhạc, Mỹ Nga chống cằm , đôi mắt nó hơi khép lại, như hát với tất cả sự rung cảm của tâm hồn .

- “Hoàng hôn . Lá rơi bên thềm . Hoàng hôn , tôi bởi lá thu , sương mờ lạnh giăng âm u”
- Khi Mỹ Nga hát xong , Vũ Phương mỉm cười :

- Nga hát hay quá nhỉ ?

Nó cười tươi tắn :

- Anh nói thật không đó ?
- Thật , anh không biết nói dối đâu

Tôi khoe với Vũ Phương :

- Mỹ Nga là ca sĩ đấy anh Phương , nó được nhiên nhà hàng mời hát lắm . Vũ Phương ngạc nhiên :
- Vậy sao ? Xin chào cô ca sĩ .
- Không dám , chào ông kỹ sư .

Tôi rủ Vũ Phương :

- Ngày mai , anh với em đi xem Mỹ Nga hát nhé , bảo đảm là anh không chán đâu .
- Đồng ý .

Vũ Phương nhìn tôi âu yếm :

- Mai mốt em làm thơ cho anh phổ nhạc , mình sẽ mời Mỹ Nga hát phổ biến nhạc của mình , em chịu không ?
- Nga chịu không Nga ?
- Đồng ý gấp , ai chứ anh Phương mà sáng tác nhạc thì chắc phải hay rồi .
- Không dám , Nga khen quá , rủ anh viết nhạc dở thì anh quê với Tường Vân lắm .
- Không có đâu , chị Vân mà chê anh à ,em bảo đảm chị ấy sẽ ủng hộ hết mình đó chứ.
- Thật không ? Chị Vân khó tính lắm , có em nói vô giùm anh há !
- Ô kê , em sẽ đứng về phía anh , anh em mình phe với nhau nhé anh Phương !
- Càng tốt , có Nga hậu thuẫn ,anh không sợ chị Vân làm tình làm tội nữa Mỹ Nga búng tay cái tách :
- Anh như vậy mà ngán chị Vân hả ?

Vũ Phương le lưỡi nhìn tôi , cười cười :

- Người ta nói nhất người yêu , nhì mới đến trời , không sợ chị Vân thì anh biết sợ ai .

Tôi với Mỹ Nga cười rúc rích . Nó nhìn anh :

- Anh Phương nói chuyện hay ghê , vậy mà lúc trước em tưởng anh cù lùn lắm .

Tôi im lặng nhìn Vũ Phương pha một chút tự hào . Tôi thích anh đã thu phục được cảm tình của Mỹ Nga . Rõ ràng là nó rất mến anh và không còn nụ cười cợt nhả như trước đây . Điều đó làm tôi thấy thật vui .

Chúng tôi ngồi ngoài vườn đến tối . Tôi im lặng theo tiếng đàn trầm lắng của Vũ Phương hòa theo tiếng hát trong trẻo của Mỹ Nga .

Chưa bao giờ tôi thấy Vũ Phương lẳng mạn như hôm nay , và cũng chưa bao giờ Mỹ Nga dễ thương hoà nhã hơn bây giờ

Hôm nay chủ nhật , ba với mẹ về quê , chỉ có mình tôi ở nhà . Suốt buổi sáng tôi hết ra vườn lại xuống bếp lục lọi mà chẳng hết thì giờ . Bây giờ mà nhỏ Hạnh tới chơi thì thích thật.

Buổi trưa tôi nằm dài trên giường , ăn kẹo cho đỡ buồn . Hình như có tiếng chân đi lên cầu thang , rồi cửa phòng bị đẩy cái ào , tôi ngồi dậy , Hồng Hạnh đứng tựa cửa , yên lặng ngắm nghía tôi :

- Hình như gặp mày là thấy mày ăn .
- Con quỷ , đi đâu ào ào vậy, làm tao hết hồn .

Hồng Hạnh nhún vai :

- Đứng dưới đường gọi khan cả tiếng , tao đẩy cửa vào luôn . Hừ, ăn chăm chỉ đến nỗi bạn bè gọi cũng không hay , mê ăn quá mà .
- Thì đã sao , nếu không có mấy thứ ấy tao sống gì nổi , và đời tẻ nhạt lắm .

Nó bật cười :

- Thế bây giờ tao đến đây để nhìn mày ăn hả ?
- Ừ , nếu rảnh thì cùng ăn cho vui .

Hồng Hạnh bẹo má tôi, nó giục :

- Thay đồ đi , rồi đi với tao .
- Đi đâu ?
- Xem bói .
- Chà , lại bói toán .

Mặt nó buồn hiu :

- Tao muốn đi xem chuyện tình cảm ra sao , rồi về quyết định .
- Nghĩa là nên chọn anh Trung hay ông Hùng ấy hả ?
- Ừ .

Tôi cầu nhàu :

- Lấy chồng thì tự mình quyết định chứ sao lại nhờ thầy bói , kỳ vậy .
- Thôi đi đi, cấm cãi nhai nữa .
- Đi thì đi .

Tôi nấn ná ăn thêm mấy trái nho , rồi thay đồ đi theo nó . Nhỏ này là mê thầy bói lắm , hử một tí là đi xem . Từ lúc tình yêu của nó lặn đạn , không biết nó kéo tôi đi xem bói mấy chục lần mà nhớ nữa .

Nhớ ngày nào tôi với Hồng Hạnh còn học năm thứ hai , lúc đó anh Trung ra trường đã ba năm , cứ mỗi buổi chiều thứ bảy anh ấy rủ bạn bè lên trường đưa tôi với nó đi chơi . Tôi nhớ những buổi picnic giữa đôi mênh mông, vắng vẻ , lúc ấy thật vui nhộn , đó là khoảng thời gian anh Trung và Hồng Hạnh yêu nhau nhất, hạnh phúc nhất .

Đến lúc ra trường , tôi đi làm một cách vô tư , còn Hồng Hạnh thì cha mẹ nó tìm cho nó một đáng ông chồng cực kỳ giàu có . Tôi đã từng có những buổi nằm bên nó nghe than thở , khóc lóc tí tê , nhưng lúc ấy tôi đã nói một cách hùng hồn rằng hôn nhân là tự mình quyết định , rằng hạnh phúc của mình phải bảo vệ , và phải kiên quyết chống cự với gia đình Ôi , không hiểu sao lúc đó tôi nói hăng thế , hùng biện thế ... Vậy mà có thuyết phục được nó đâu .

Càng ngày nó càng bị xiêu lòng vì những món quà xinh xắn , những cử chỉ chiều chuộng ga lăng của cái ông Hùng quý quái kia . Mỗi lần gặp nó tôi cứ ra vẻ phê phán đả kích ông Hùng , nhưng nói chỉ để mà nói cuối cùng mèo vẫn là mèo Nghĩ lại thấy mình kỳ cục quá , thế là tôi chẳng dám nói gì cả .

Hôm nay lại nhờ thầy bói để quyết định xem chọn ai , nói thế nhưng tôi biết rõ nó sẽ nghiêng về anh Hùng , chắc nó coi để yên tâm hơn .

Tôi đi theo nó vào một con hẻm vắng nhặng quanh co , hết rẽ trái rồi rẽ phải . Vậy mà nó kiên nhẫn hỏi cho đến cùng . Chắc bà thầy bói này hay lắm , chỉ có như vậy mới làm nó

kiên trì như thế .

Hai đứa tôi dừng lại trước một căn nhà vắng teo, trong nhà e chẳng có gì ngoài một bàn thờ chẳng hiểu là thờ vị thần nào . Cái vắng lặng làm tôi rờn rợn , chưa kịp hoàn hồn đã thấy một bà già lục cùm đi ra :

— Hai cô vào trong nớ đi .

Tôi ngẩn người :

— Dạ , vào đâu ạ ?

Hồng Hạnh nắm tay tôi :

— Thì vào buồng chứ đi đâu , ngồi ngoài này cho bị tóm hả ?

— Bà ấy nói gì khó nghe quá .

— Người Huế nói chuyện vậy đó , nhỏ này thắc mắc vớ vẩn quá .

Trên chiếc giường , một người đàn bà ngồi lim dim đôi mắt , nếu đúng như nhỏ Hạnh nói thì bà này ngồi xác cho cô cậu , nhìn bà ấy có vẻ “xác cô cậu thật ”.

Bà ấy đưa cho nhỏ Hạnh xấp bài , nó xào bài một cách thuần thục , rồi ngồi nhìn bà ta chăm chăm , tôi cũng thấy hồi hộp .

Thế rồi bà phát ra những âm thanh nghe é é . Ôi ! Tôi chưa từng thấy ai có giọng nói như thế này bao giờ .

— Cô đang có chuyện buồn trong tâm lắm nghe .

Nhỏ Hạnh thì thầm :

— Ôi , đúng quá .

Tôi cũng thì thầm :

— Tất nhiên rồi , buồn mới đi xem bói .

— Im mày .

Bà thầy gõ tay vào mấy lá bài nghe lóc bóc , rồi ngược lên :

— Hiện giờ thấy cô có quen với hai cậu nam, một người ốm ốm cao cao , và một người hơi tròn người .

Hồng Hạnh căng thẳng :

— Di thấy nên chọn người nào ạ ?

— Cô có biết tuổi của hai cậu nam này không ?

— Dạ một người tuổi Thân , một người tuổi Hợi .

Bà ấy nhắm mắt , miệng lẩm bẩm như người đọc thần chú , rồi mơ? mắt :

— Quê này thấy tuổi Hợi tốt hơn , người này có số đào hoa lắm nghe , và nên danh nên phận , có điều hai tuổi này hơi khắc khẩu .

Tôi nói nhỏ :

— Tức là hay cãi nhau đó hả ? Xì , vợ chồng cãi nhau hoài làm sao mà tốt được chứ .

Nhỏ Hạnh lườm tôi một cái , rồi chăm chú ngồi nghe . Tôi biết nó hài lòng với bà thầy này lắm . Cuối cùng bà ấy hỏi :

- Cô còn muốn hỏi gì nữa không ?
- Dì coi giùm tương lai con ra sao ạ
- Cô xào bài đi .

Bà ấy lật quẻ , rồi nghiêm trang :

- Tương lai cô sẽ sống bình thường , số cô chỉ hưởng giàu sang lúc trẻ . Về già không giàu cũng không nghèo . Và phải có hai đời chồng .
- Trời , nói gì thấy mà ghê !

Nhỏ Hạnh hình như hơi hoang mang rồi nó đẩy tôi :

- Mà xem đi .
- Tao có gì đâu mà xem .
- Thì coi tương lai ra sao .

Tôi cầm xấp bài trên tay , xào chín cái , rồi ngồi ngó bà ấy chờ đợi . Bà ấy tuyên bố :

- Cô có số khổ tâm lắm đó nghe .

Tôi khổ tâm à ? Tôi nhìn nhỏ Hạnh , nó mở lớn mắt ngạc nhiên rồi ra hiệu bảo tôi im lặng .

Tôi ngồi yên cố nhớ xem mình đã khổ chuyện gì , nhưng nhớ mãi không ra , tôi lên tiếng cắt ngang lời bà ấy :

- Nếu bây giờ chưa khổ tâm thì mai mốt sẽ khổ hử dì ?

Bà thầy khoát tay :

- Để một lát hết rồi hãy hỏi lại , bây giờ cô nghe tiếp đi .

— Dạ

- Hiện giờ thấy có một cậu nam đang để ý cô , cậu nam này có số đào hoa lắm . Coi chừng cô sẽ khổ vì tuổi này .

- Ôi ! Tôi sợ quá .

- Cô phải có gãy đổ một lần mới đi đến hôn nhân .

- Trời ơi !

- Hiện giờ cô đang bực mình một người đàn bà phải không , có bực chưa ? Nếu có rồi thì thôi, còn chưa thì sẽ gặp .

—

- Số cô gặp vinh hoa phú quý , nhưng đường tình duyên thì phải có một lần trắc trở , mà chuyện này sẽ ảnh hưởng tới cô hoài .

- Là sao hử dì ?

- Quẻ này không lên rõ ,nhưng thấy là người này không tiến tới hôn nhân với cô , mà cũng không bỏ luôn .

Nói ám ố kiểu bà này thì có thượng đế mới hiểu nhưng tôi không dám hỏi , sợ bà bảo là ngu, bực thật .

- Cô còn hỏi gì nữa không ?

- Dạ thôi .

Hai đứa tôi bắn khoả đúng lên , ra về . Trên đường về , Hồng Hạnh cười hài lòng :

— Vậy là tuổi tao với tuổi anh Hùng tốt lắm , tao quyết định dứt khoát với anh Trung .

— Hừ .

— Bà này xem đúng thật nhĩ ?

— Từ nhỏ đến giờ mới thấy một người nhờ thầy bói chọn chồng .

— Nhưng bà ấy nói đúng chứ đâu có sai . Mà thấy không , mới lật bài lên bà ấy đã nói tao đang chọn lựa , đúng quá đi chứ .

Tôi cắt ngang :

— Tao thương anh Trung , ghét anh Hùng .

Hồng Hạnh buồn buồn :

— Tao biết anh Trung yêu tao nhiều hơn và làm vợ anh ấy tao sẽ được nương chiều , nhưng mà nghĩ xem , gia đình anh ấy nghèo quá , mà ba mẹ tao thì sĩ diện , nếu tao dám với anh Hùng thì gia đình tao sẽ hãnh diện hơn .

— Còn mà ?

— Thực ra làm vợ anh Trung cũng không đến nỗi khổ , nhưng tao sung sướng quen rồi , sống mà thiếu tiện nghi tao chịu gì nổi .

— Nhưng mà với anh Hùng khác khẩu , vợ chồng mà cãi nhau hoài đâu có hạnh phúc .

Hồng Hạnh nhún vai :

— Chuyện đó đâu có quan trọng , chị em trong nhà còn cãi cộ , vợ chồng cãi nhau là chuyện thường , mà tính tao nhịn giỏi lắm , một người nhịn thì người kia cãi với ai ? Thế nên tao không sợ .

Tôi lầm bầm :

— Khi mà muốn rồi thì nói gì mà cũng biện luận cả . Chán mà lắm rồi .

Hồng Hạnh gắt toáng lên ::

— Sao tao có chồng mà mà cứ đả kích không vậy ? Anh Hùng co chọc ghẹo gì mà mà ghét anh ấy . Có bao giờ tao ghét anh Phương của mà đâu chứ .

Tôi giận dữ :

— Ừ , thì mà muốn thương ai cứ thương , tao cóc thèm quan tâm .

Nó nắm tay tôi , giọng như năn nỉ ?

— Nhưng mà ghét anh Hùng tao chịu không nổi , đừng ghét anh ấy nữa nghe Vân .

— Tao không hứa .

Xe dừng lại trước cổng , tôi bước xuống , mặt vẫn lầm lì . Hồng Hạnh nhìn tôi :

— Lần nào đi xem bói xong về cũng có chuyện để mà giận , riết rồi tao không biết làm sao ày vừa ý nữa .

— Chờ nào đi chơi nữa ?

— Mai mốt rảnh tao ghé . Bây giờ về nghe .

— Ừ

Hồng Hạnh về rồi , tôi chậm chạp đi lên phòng , đầu óc nghĩ lan man , không hiểu sao lần đi xem bói này làm tôi buồn buồn , biết thế chẳng thèm đi .

Chiều nay Mỹ Nga đến , mặt nó lầm lì như vừa gây gổ với ai đó , chặc tại va chạm với bạn bè . Tôi đã quen nghe nó kể lại những xích mích với bạn rồi . Lần này chắc cũng thế .

Tôi cười với nó :

— Có chuyện gì rồi phải không ?

— Sao chị biết ?

— Nhìn mặt Nga là biết liền , quen rồi . Bộ giận Quốc Bình hả ?

Mỹ Nga nhún vai :

— Hơi đâu mà giận thiên hạ . Tôi mà thèm để ý thằng oắt con ấy à ?

— Nói vậy là biết giận rồi, chuyện gì thế ?

Mỹ Nga bực bội :

— Hồi nãy mới đến nhà con Tuyết , chị biết nó cho tôi xem cái gì không ?

— Làm sao chị biết được

— Hừ nó khoe thư của thằng Bình gửi cho nó , hửn viết thư tỏ tình nghe như cái

lương ấy Chắc cóp trong tiểu thuyết ra thôi , vậy mà con ranh ấy quý lắm Rồi rõ ràng là lần đó Mỹ Nga cũng khen chàng Quốc Bình ấy tỏ tình tha thiết , văn chương lúc ấy tôi tức muốn chết , tôi đã bảo văn giống cái lương mà nó không chịu nghe . Bây giờ mới chịu công nhận .

Mỹ Nga hậm hực :

— Đồ tham lam , bắt một lúc hai con cá , hai chân còn kẹp hai con tôm nữa chứ , có ngày không giữ được con nào đâu .

— Thôi bỏ đi Nga , người ta như vậy mình đừng thèm quan tâm .

— Nhưng tôi tức lắm chị biết không ?

— Chứ làm sao bây giờ .

Mỹ Nga gieo mình xuống giường , chán nản ?

— Sao số tôi long đong quá , gặp toàn là dân chẳng ra gì .

Nó ngẩng đầu lên nhếch miệng :

— Nhưng tôi không được gì thì người khác cũng phải mất như tôi , tôi sẽ phá đám con Tuyết tới cùng .

— Chi vậy ? Để mình được cái gì kia chứ ?

— Chẳng được gì cả , nhưng tôi không muốn người khác cười khi tôi khóc , chương mất lắm , chị hiểu không ? Hai người cùng khóc nó đỡ đau hơn.

Tôi nhăn mặt :

— Nga dữ quá hà .

— Và đọc ác nữa , chị phải nói như thế mới đủ về con người tôi .

— Biết mình như vậy sao Nga không sửa .

— Sửa chi vậy ?

Tôi định trả lời thì mẹ đẩy cửa vào :

— Có Vũ Phương tới chơi nè con .

Tôi rủ Mỹ Nga :

— Nga xuống dưới chơi cho vui .

— Ừ, có anh Phương nói chuyện cũng đỡ buồn .

Hai đứa tôi kéo xuống cầu thang , Vũ Phương đang ngồi ở salon, tôi chưa kịp lên tiếng thì Mỹ Nga đã reo lên :

- Anh Phương lâu ghê không gặp anh, khỏe không ?
- Bình thường thôi, còn Nga ?
- Lâu quá không gặp anh cũng buồn , có anh em vui lắm đó .
- Hân hạnh cho anh quá vậy .

Chúng tôi ngồi đối diện với nhau . Mỹ Nga quay sang tôi :

- Chị Vân , sao không lấy nước cho anh Phương uống , chị không biết lo cho anh rể của em gì hết .
- Ủ chị quên .

Tôi đứng dậy đi vào nhà . Tôi nghe Mỹ Nga nói ríu rít với Vũ Phương ngoài phòng khách , giọng nó vui như chim sáo , giọng Vũ Phương trầm và nhã nhặn . Tôi rất thích khi Mỹ Nga hòa hợp được với Vũ Phương , như thế nó làm cho tôi không cảm thấy khó xử , và thoải mái hơn như trong gia đình .

Khi tôi mang nước đi ra , Mỹ Nga đề nghị :

- Hay là mình ra vườn chơi, đem cây đàn ra nữa . Anh Phương đàn cho em hát nhé !
- Đồng ý thôi .

Chúng tôi đi ra vườn . Tôi ngồi yên trên băng đá , chống cằm nhìn Mỹ Nga ngồi bên Vũ Phương dưới thềm xi măng . Nó hát toàn những bản nhạc mà tôi thích . Tiếng đàn của Vũ Phương rạo rực say sưa . Lâu lắm rồi tôi mới đắm mình trong thế giới âm nhạc như hôm nay . Sao mà Mỹ Nga hát hay thế . Tôi là con gái còn thấy ngưỡng mộ giọng hát của nó, huống gì là bọn con trai .

Buổi chiều nắng bắt đầu tắt , hoàng hôn buông xuống một màu tím rồi bóng tối cũng phủ xuống .

Mỹ Nga và Vũ Phương vẫn say sưa với âm nhạc . Tôi bắt đầu chán nghe ngồi chờ đợi cả hai . Nhưng chờ chán mà họ vẫn đàn hát , tôi đứng dậy đi thơ thẩn bên gốc hoa sứ .

Vũ Phương buông đàn xuống :

- Em không thích nghe nữa phải không ? Bây giờ mình đi chơi em chịu không ?

Mỹ Nga chợt nhìn đồng hồ rồi kêu lên :

- Chết , đến giờ em đi hát rồi . Phải về gấp mới được .

Nó nhìn Vũ Phương :

- Anh Phương đưa em đi giùm nghe ?

Tôi lo lắng ?

- Nga đi có kịp không , vào nhà ăn một cái gì rồi hãy đi .
 - Thôi thôi , vừa đi vừa ăn cũng được . Bây giờ mà chờ dọn cơm thì lâu lắm .
 - Có gì đâu mà lâu . Nga lên phòng trang điểm đi trong lúc đó chị sẽ dọn cơm , nhin đói thì hát sao nổi .
- Nó lắc đầu :

- Thôi , trễ giờ rồi , nhanh đi anh Phương .

Tôi dặn Vũ Phương :

- Vậy anh kiếm gì cho Mỹ Nga ăn nghe .

Vũ Phương gật đầu :

- Được rồi , để anh lo chuyện đó cho .

Mỹ Nga đi ra cổng , Vũ Phương kéo tôi vào lòng :

- Em chuẩn bị sẵn, một lát anh trở lại , mình đi chơi , chịu không cưng ?

— Dạ chịu .

Vũ Phương đi rồi, tôi ngồi yên lặng dưới cây hoa sứ , ngó vợ vắn lên bầu trời .

Trong vườn , bóng tối càng lúc càng nặng , thời gian cứ đi qua một cách chậm chạp . Vũ Phương chưa trở lại , tôi bắt đầu thấy sốt ruột , đầu óc nghĩ lung tung . Có lẽ Vũ Phương gặp và đi chơi với bạn bè rồi , hay là anh về nhà luôn chứ ? Ôi, chẳng lẽ Vũ Phương đã quên rằng tôi đang chờ anh sao .

Tức muốn chết được , tự nhiên tôi ứa nước mắt , rồi khóc một mình . Tôi giận Vũ Phương ghê gớm . Rõ ràng là anh chẳng nỡ nóng đi chơi với tôi cũng chẳng sợ tôi chờ đến mòn mỏi cả người . Chắc là bây giờ anh đang la cà với mấy ông bạn đáng ghét kia rồi . Được rồi , vậy thì đi luôn đi , đừng có trở lại đây nữa nhé , tôi không thèm tiếp anh đâu . Tôi cóc thèm đi chơi nữa .

Thấy cây đàn để dưới chân , nhớ lại ca ? buổi chiều nay anh chỉ lo đàn hát chả thèm quan tâm đến tôi , thật giận ứ hơi . Tôi dấm mạnh thùng đàn một cái , cây đàn cứng ngắc làm tay tôi đau muốn chết được , cơn tức càng sôi lên sùng sục , nước mắt ứa ra từng giọt , tôi quệt ngang mặt lầm lũi đi lên phòng .

Có tiếng mẹ ở dưới nhà :

— Vân xuống ăn cơm này .

Tôi lau nước mắt , chạy ra đầu cầu thang :

— Con không ăn đâu mẹ ơi , con người lắm

— Từ chiều giờ con ăn gì đâu mà người .

— Dạ , con ăn bánh , bây giờ chưa thấy đói .

Mẹ cũng không ép nữa , tôi nghe mẹ cầu nhàu gì đó , có lẽ mẹ rầy tôi hay bỏ cơm .

Trở vào phòng , tôi ngồi phịch xuống giường , giờ này Vũ Phương vẫn chưa trở lại , có đáng giận không chứ .

Tối nay tôi sẽ bỏ ăn , và ngày mai sẽ nằm bệnh liệt giường , sẽ tiệt tụy gây người đi cho Vũ Phương biết tay , chừng đó anh sẽ bị hối hận giày vò mà chẳng dám thất hẹn với tôi nữa Ồ, và sau đó khi hết bệnh rồi , gặp Vũ Phương tôi sẽ lạnh lùng nhìn anh nơi khác , như chẳng hề quen biết anh . Lúc ấy thế nào Vũ Phương cũng năn nỉ bảo tôi đừng giận , còn tôi thì đứng đưng bảo tôi không thèm giận những người cho tôi leo cây . Tôi sẽ để? Vũ Phương khổ sở đúng một tuần để anh hiểu thế nào là bắt tôi chờ đợi .

Ý nghĩ đó làm tôi thấy phấn khởi , tôi đứng dậy thay áo ngủ , tắt đèn và leo lên giường .

Thời gian cứ trôi qua , trong nhà yên lặng , có lẽ ba mẹ cũng đã ngủ rồi .

Trên tường đồng hồ thông thả gõ mười tiếng , khuya lắm rồi mà sao chẳng ngủ được , tôi vùi mặt vào gối cố nhắm mắt .

Bỗng ngoài cửa có tiếng gọi nhỏ , thận trọng :

— Tường Vân .

Tôi hơi ngẩng đầu dậy lắng nghe , tiếng nói càng thì ào :

— Mở cửa cho anh đi Vân .

Tôi ngồi choàng dậy, Vũ Phương đang đứng ngoài cửa sổ, cười rụt rè với tôi Không hiểu mình làm gì, tôi nhảy phắt xuống giường, chạy đến cửa .

Vũ Phương cẩn thận gài cửa lại, rồi choàng tay ngang người tôi siết thật mạnh, giọng anh nhẹ nhàng :

— Tối nay chờ anh lâu lắm phải không ? Có giận anh không, anh nóng ruột về mà không sao về được .

Chợt nhớ ra mình đang giận , tôi đẩy Vũ Phương , lạnh lùng :

— Đây là phòng con gái , giờ này khuya rồi , anh vào đây làm gì ?

— Thì chính em mở cửa cho anh mà , em nói gì vậy ?

Tôi cứng họng , không biết trả lời thế nào, Vũ Phương dịu dàng :

— Ngồi xuống anh kể hết cho em nghe .

Không, nhất định không thèm nghe, đúng hơn là chưa nghe bây giờ. Tôi đang giận mà. đã giận thì phải giận đến nơi đến chốn mới được, giận mà nửa muốn vờ coi kỳ lắm.

Tôi ngồi im, cố nhớ lại những gì đã nghĩ lúc nãy, nhưng sao chẳng nhớ được gì cả, đầu óc cứ lung tung thế nào ấy, tự nhiên tôi tức tôi ghê.

Vũ Phương bước tới bật ngọn đèn nhỏ trong phòng hơi sáng lên . Anh nhìn vào mặt tôi:

— Em đang giận hả Vân ?

Anh hỏi như thế là trúng ý rồi, tôi nghiêm nghị :

— Tôi không hề giận những người cho tôi leo cây .

— Anh biết em chờ lâu nên giận , mà anh có muốn thế đâu , Anh

Tôi cắt ngang , nói một hơi :

— Anh có muốn đi chơi với ai thì đi , khỏi cần đến đây cũng được , tôi không thèm đi chơi , không có anh tự tôi đi cũng được .

Vũ Phương hơi nhăn mặt :

— Em nghe giải thích đã .

Tôi bịt tai lại :

— Không thèm nghe .

— Phải nghe .

Vũ Phương gỡ tay tôi ra, tôi la lên :

— Đã bảo không thèm nghe mà .

— Em đừng có nói lớn , ba mẹ nghe bây giờ .

— Anh có đi về không ?

— Không về , em phải nghe anh nói đã . Nếu không tối nay anh không ngủ được .

Tôi ngó lơ ra cửa :

— Nói đi, nhưng báo trước là tôi không thèm nghe đâu .

Vũ Phương quay mặt giấu một nụ cười :

— Được rồi , em không nghe cũng được , lẽ ra người giận phải là anh chứ không phải là em , chính em bắt anh lo cho Mỹ Nga , và cô ấy làm cho anh khổ suốt buổi tối nay em có biết không ?

Tôi quay lại :

— Sao vậy ?

Vũ Phương bật cười , im lặng nhìn tôi . Tôi lườm anh :

— Sao không kể nữa ?

— Sợ em không nghe .

Tôi cắn anh một cái :

— Không nói là em la lên cho coi .

– Thôi đừng , để anh nói . Em nhớ là Mỹ Nga bảo đi hát gấp phải không ? Thế mà khi anh đưa cô ấy đi ăn xong thì cô ấy đòi đi chơi một vòng , sau đó đòi ra bến Bạch Đằng , vào ngay chỗ toàn là em hiểu không ?

– Hiểu gì ?

– Nghĩa là chỗ đó chỉ có mấy người như anh và em mới nên tới .

– Là những người yêu nhau ấy hả ?

– Ừ !

– Sao nó đòi kỳ vậy ?

– Làm sao anh biết được , và anh cũng ráng chiều Mỹ Nga , thế rồi đến gần mười giờ cô ấy mới chịu về và bảo anh đưa đến nhà hàng , cô ấy bảo anh ngồi chờ hát một bài rồi đưa cô ấy về .

– Thế anh có chờ không ?

– Không , nóng ruột quá , anh viết mảnh giấy để lại bàn bảo là em chờ nên không thể đưa Mỹ Nga về , và anh chạy đến em liền nè , còn giận anh không ?

– Anh để xe đâu rồi ?

– Anh dựng dưới đường và trèo cổng vào .

Tội nghiệp Vũ Phương quá, chắc là anh đói lắm . Tôi nhìn anh biết lỗi :

– Từ chiều tới giờ anh có ăn gì không ?

– Anh chẳng nhớ gì tới chuyện đó cả .

Tôi đứng dậy thì ào :

– Chờ em một chút nghe .

– Em đi đâu vậy ?

– Xuống bếp tìm cái gì đó ăn đỡ ,em thấy đói lắm rồi .

– Tội nghiệp em quá , em dám ra đường bây giờ không ? Hai đứa sẽ tìm một quán nào đó .

– Thôi, khuya rồi, em không dám đi đâu Ngồi đó đi nghe .

Tôi rón rén xuống bếp, lấy một ít thịt nguội, bánh và trái cây mang lên phòng. Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn ngủ, chúng tôi ngồi bên nhau, ăn nhỏ nhẹ như hai tên trộm, cười rúc rích như chuột .

Mẹ mà biết được chắc sẽ mắng cho tôi một trận mất .

4. Chương 4

Càng ngày tôi càng cảm thấy Mỹ Nga nhõng nhẽo với Vũ Phương quá mức, những cử chỉ có thể xuất phát từ mối quan hệ thân mật mà thôiHình như Vũ Phương cũng chiều chuộng Mỹ Nga một cách tự nhiên hơn .

Đôi lúc tôi thấy mình ích kỷ , nhỏ nhen khi có những ý nghĩ nghi ngờ . Nhưng những gì họ vô tình bộc lộ cứ làm tôi không thể nghĩ khác được . Nhất là những ngày gần đây , cả hai đến nhà tôi cùng một giờ , rồi chỉ lát sau Mỹ Nga đòi Vũ Phương đưa về , và anh không quay lại dù anh bảo tôi chờ anh .

Tôi cứ bồn chồn , ray rứt mà chẳng biết phải làm sao Thậm chí cố giấu nỗi nghi ngờ . Trong tôi bây giờ cũng nơm nớp lo sợ một sự đổ vỡ mà trong đó tôi sẽ là người bại trận. Nhưng biết nói với ai bây giờ .

Tối nay Vũ Phương đến, chúng tôi ngồi chơi ngoài vườn thì Mỹ Nga đi vào , rạng rỡ và hết sức trẻ trung :

— A , có anh Phương ở đây nữa à, càng tốt . Em tới rủ hai người đi nghe nhạc nè , tối nay có chương trình đặc biệt , em hát xong rồi mình đi đến nhà nhỏ bạn , nó tổ chức sinh nhật , có nhảy nhót nữa, đi nhé !

Tôi không muốn đi chút nào cả, nhưng Vũ Phương đã gạt đầu , hình như anh ta có vẻ hào hứng lắm :

— Em thay đồ nhanh đi Vân , chương trình hấp dẫn đó chứ .

Tôi muốn phản đối và bảo Vũ Phương đừng đi Nhưng nếu tôi ở nhà thì chắc chắn họ sẽ đi riêng , ý nghĩ đó làm tôi hoảng sợ.

Tôi lên phòng thay đồ , khi trở xuống tôi thấy Mỹ Nga và Vũ Phương cười nói gì đó thật là vui vẻ .

Chúng tôi dắt xe ra cổng. Mỹ Nga tự nhiên ngồi ở phía sau Vũ Phương như thể đó là điều hiển nhiên. Cử chỉ đó làm tôi xốn xang kỳ lạ, muốn ở nhà cho xong. Đến nhà hàng, như những lần trước, tôi ngồi bên Vũ Phương lặng lẽ như một chiếc bóng. Anh tựa vào ghế nhìn đắm đắm về phía sân khấu như nuốt lấy những khoái cảm tâm hồn mà Mỹ Nga mang đến. Và có lẽ có anh Mỹ Nga hát nhiệt tình hơn. Nó biểu diễn những động tác rất đẹp, rất gợi tình, và vô cùng quyến rũ trong ánh đèn màu chớp chớp Tôi cúi mặt xuống bàn.

Một tràng vỗ tay nhiệt tình và những tiếng bis bis, những tiếng huýt sáo tán thưởng làm trong phòng như ồn hơn. Có lẽ chỉ có Mỹ Nga mới gây được sự ngưỡng mộ đó mà thôi Bên cạnh hào quang của nó tôi thấy mình mờ nhạt làm sao

Mỹ Nga nhún nhảy đi về phía chúng tôi, khuôn mặt rạng rỡ với một nụ cười tươi tắn . Nụ cười viên mãn của sự thành công, tự tin bởi ý thức vinh quang, linh hoạt và đáng yêu vì biết mình kiều diễm. Nét tươi tắn của nó như nhen lên trong Vũ Phương một xúc động say đắm, tôi nhìn vào mắt anh, cái ánh lửa trong đôi mắt ấy . Tôi đã hiểu rồi

Nhưng Vũ Phương có bản lĩnh hơn, vì anh biết kiềm chế tình cảm trước mắt tôi . Và Mỹ Nga , có lẽ trong mắt nó tôi chẳng là gì cả , nó nhìn Vũ Phương đuôi mắt liếc dài đắm đuối , nó sà xuống cạnh anh với một nụ cười mê hồn .

— Anh thấy em hát thế nào ?

— Tuyệt lắm .

Mỹ Nga uốn éo người , giọng thật nũng nịu :

— Thật không đó, đừng có thấy khán giả ngưỡng mộ em rồi bắt chước đó nghe

Vũ Phương không giấu được một nụ cười âu yếm :

— Anh nói thật mà .

Rồi anh ý tứ quay qua tôi :

— Em thích bài này không ?

— Thích, em thấy hôm nay Mỹ Nga biểu diễn thành công hơn .

Mỹ Nga hào hứng :

— Tuần trước chị không đi nên không biết , trời ơi, người ta vỗ tay yêu cầu hát lại hoài , làm mệt muốn chết .

Nó ngừng lại một chút như uể oải :

— Làm ngôi sao cũng mệt thật , người ta tôn sùng mình quá , mình sống không bình thường được .

Tôi cúi đầu, chẳng biết phải nói thế nào . Vâng, tôi có hân hạnh làm chị một ngôi sao mà không biết . Và người yêu của tôi đang bị ánh sáng của ngôi sao làm chói mắt .

Mỹ Nga dựa ngửa người ra ghế , đầu hơi nghiêng một bên , đôi mắt nó lim dim và nụ cười hé trên môi . Nhìn thật ru hồn làm sao . Nó nói khẽ như vô cùng mệt mỏi :

— Hôm qua có mấy người giành nhau đòi đưa em về , nhiều quá cuối cùng chẳng biết chọn ai , sợ được lòng người này thì mất lòng người kia . Anh xem có khổ không . Họ ái mộ làm chi ệt thế không biết .

Vũ Phương cười :

— Ai bảo em đẹp thì phải cho thiên hạ nhìn ngắm chứ sao , xấu như anh có ai giành giật đâu nào .

Tôi hơi quay lại nhìn Vũ Phương rồi chớp mắt nhìn nơi khác . Có lẽ cảm nhận cái nhìn của tôi , có lẽ biết mình đi hơi xa . Vũ Phương choàng tay qua vai tôi , giọng mơn trớn :

— Như Tường Vân đây này , xinh đẹp quá nên anh cứ hồi hộp sợ mất , phải theo giữ hoài .

Tôi ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt anh , nụ cười nhẹ :

— Không cần phải nói vậy với em đâu anh Phương, em biết mình là ai và mình ra sao rồi mà .

Vũ Phương có vẻ hơi sững lại . Dù sao anh cũng đủ tinh tế để nhận ra ý nghĩ của tôi , và anh ngượng vì tôi đủ thông minh nhìn thấu đáo vào tâm hồn của anh .

Có lẽ Mỹ Nga vẫn còn văng vất vì phút chói lọi của mình , cũng có thể vì đầu óc nó quá đơn giản , nên chẳng hiểu những gì tôi nói với Vũ Phương . Nó kéo tay anh đứng dậy :

— Bây giờ mình đi dự sinh nhật bạn em, giờ này chắc tụi nó nhảy tưng bừng rồi .

Tôi cũng đứng lên , đi theo hai người ra ngoài . Và cũng như lúc đi , tôi lại làm chiếc bóng .

Khi chúng tôi đến nơi , trong nhà cô bạn nào đấy , tiếng nhạc văng ra nghe thật rộn , thật tưng bừng . Mỹ Nga nôn nóng kéo Vũ Phương vào nhà . Tôi loay hoay dựng xe . Anh đứng nán lại chờ tôi :

— Nhanh đi em .

Tôi để mặc Vũ Phương nắm tay dẫn đi . Bước vào phòng , một vùng ánh sáng mờ mờ làm tôi chẳng nhận rõ mọi thứ , ba chúng tôi đứng dựa tường quan sát mọi người . Mỹ Nga nhịp nhịp chân nhún nhảy , nó có vẻ như rất hứng khởi với không khí ở đây .

Vũ Phương cúi xuống tôi, thì thầm :

— Hết bài này em ra nhảy với anh nhé !

— Em không biết nhảy .

— Không sao, anh sẽ dạy em .

— Em vụng về lắm anh Phương ạ , sợ giẫm lên chân anh .

Vũ Phương kiên nhẫn :

— Có sao đâu , học một lát là em quen ngay . Ở đây có vẻ sinh động đó chứ , ra cho vui em .

Tôi chưa kịp trả lời, Mỹ Nga đã ngoái lại , tò mò :

— Nãy giờ hai người nói gì vậy ?

— Không có gì đặc biệt đâu .

Nó nhìn Vũ Phương môi hơi bĩu ra :

— Anh kêu chị Vân nhảy hả ? Xì, bà này mà nhảy nhót gì , nhảy với em nè , không thôi một lát có người tới giành em là anh đứng một mình à .

Ngay lúc đó , một điệu nhạc mới nổi lên , tiếng nhạc thật giục , như cuốn lấy mọi người Mỹ Nga lôi Vũ Phương ra ngoài piste . Họ quần lấy nhau , rồi rời ra , quay nhanh theo điệu nhạc . Đôi mắt Mỹ Nga lóng lánh và trên môi là nụ cười tươi rói , vẻ thanh xuân đó như truyền sang Vũ Phương , nét mặt anh cũng say sưa theo tiếng nhạc cuồng nhiệt ... Họ nhảy như điên , vui như điên .

Cảm thấy mình thật sự bị bỏ quên, tôi thơ thẩn ra ngoài hành lang , hững hờ ngắt những chiếc lá kiểng . Tôi không biết mình phải làm gì để rút ra khỏi tình trạng dở khóc dở cười này Chỉ biết gượng đừng khóc mà thôi .

Ở phía cửa, một người con trai chợt đi ra , hần đứng tựa cột , ngẩng mặt lên trời . Có lẽ hần trốn không khí ồn ào trong phòng .

Thấy tôi , hần có vẻ ngạc nhiên , rồi lên tiếng :

— Cô cũng mệt nên bỏ trốn à ?

Tôi lắc đầu :

— Tôi không trốn, tôi cũng không thấy mệt .

— Vậy sao ra đây có một mình vậy, bạn cô đâu rồi ?

— Tôi không có bạn , thấy ở đây vui thì đến , vậy thôi .

Hần có vẻ quan tâm :

— Vậy à , cô thật là đặc biệt .

Tôi cười vu vơ không trả lời :

Tên con trai nọ vẫn không ngớt ngắm nghía tôi, hần có vẻ thích thú :

— Cô hay lắm, không hiểu sao tôi thích vẻ lặng lẽ của cô , nếu được biết tên thì hân hạnh vô cùng.

Tôi ngồi xuống thềm, chống cằm nhìn vợ vẫn vào màn đêm. Hần ngồi xuống cạnh tôi lập lại :

— Thế nào ? Tôi rất thật tình nên mong cô đừng từ chối , cô tên gì vậy ?

Tôi thấy buồn cười . Có lẽ hần phung phí sự thật tình nhiều lắm , nên lần đầu tiên gặp nhau thế này, hần cứ đòi phải thành thật . Tôi bình thản :

— Tôi thấy chuyện biết tên không cần thiết lắm đâu , miễn tôi không nói chuyện khiếm nhã với anh là đủ rồi . Anh đồng ý không ?

—Ồ , cô có cách nói chuyện hay quá . Tôi rất thích những cô gái như vậy . Con gái có nhiều cô đẹp người mà ăn nói vô duyên lắm, giá mà được làm bạn cô thì tôi rất thích .

Tôi ngồi im . Hần lại lần la gợi chuyện :

— Cô nhảy chắc là đẹp lắm .

— Cám ơn anh đã có ấn tượng tốt nhưng thật tình là tôi không biết nhảy :

— Vậy hả, vậy cô đến đây làm gì ? Xin lỗi tôi hơi tò mò .

— Tôi đã nói rồi, thấy ở đây vui thì đến chẳng để làm gì cả .

Hần lập lại :

— Cô thật ngộ nghĩnh .

Tôi ngồi yên , lắng nghe tiếng nhạc trong phòng. Nãy giờ vẫn không thấy Vũ Phương đi tìm tôi . Có lẽ anh còn đang say sưa với cuộc vui .

Họ mang tôi tới đây rồi bỏ mặc tôi vợ vẫn một mình để vui với nhau Và bây giờ ngồi đây với một tên con trai xa lạ tán tỉnh . Ý nghĩ đó làm tôi cảm thấy chua chát .

Thôi , hãy để hần vào tán tỉnh ngôi sao ở trong kia , có lẽ hần chưa nhận ra ánh sáng chói chang của vì sao ấy, đó mới chính là cái thích hợp với hần .

Tôi đứng lên nhẹ giọng :

— Anh ở lại chơi , tôi phải vào trong kia .

Không đợi hẳn phản ứng, tôi đi nhanh vào phòng .

Ở một góc tận cuối phòng. Mỹ Nga đang gục đầu trên vai Vũ Phương , họ diu nhau đi từng bước thật nhẹ, nhạc thì suốt suốt buồn rơi rụng, như đưa tâm hồn người ta vào một trời xa xăm. Thỉnh thoảng Mỹ Nga ngược mắt nhìn Vũ Phương và anh cũng cúi xuống nhìn nó, tưởng như họ có thể hôn nhau .

Tim tôi đau nhói , tôi lẳng lặng ra về .

Tôi khép cửa phòng , thay đồ và lên giường . Ánh sáng yếu ớt của ánh đèn ngủ gọi cho tôi hình ảnh căn phòng huyền ảo đằng kia . Trong đó có hình ảnh quán quít của Mỹ Nga và Vũ Phương .

Có lẽ bây giờ nó sẽ kéo Vũ Phương vào một góc thật vắng , rồi ôm lấy chặt anh mà hôn đắm đuối . Và Vũ Phương sẽ vô cùng sung sướng trước tình cảm mãnh liệt của nó.

Mỹ Nga thường bảo nó luôn chủ động tấn công con trai kia mà , bởi vì làm như thế họ sẽ hãnh diện vì được yêu . Ôi, những gì nó dạy tôi bây giờ chỉ có tác dụng làm tôi đau đớn mà thôi .

Không chịu được những ý nghĩ khổ sở , tôi ngồi dậy , đi lẩn mò trong bóng tối xuống nhà tìm thuốc an thần .

Chỉ có ngủ mới giúp tôi thoát được nỗi buồn triền miên, thăm thẳm .

Hôm sau tôi dậy trưa và thấy nhức đầu kinh khủng . Tôi nằm lì trên giường suốt ngày . Có lẽ đó là lý do hợp lý để giải thích với mẹ vì sao tôi không đến công ty . Tôi sợ phải gặp Vũ Phương lắm.

Buổi chiều Vũ Phương đến tìm tôi, anh ngồi bên giường, nhìn tôi với một vẻ tội nghiệp :

— Em bệnh sao không cho anh hay hả Vân .

Tôi cười khê :

— Sợ phiền anh lắm , vả lại chỉ nhức đầu một chút thôi .

Vũ Phương rụt rè :

— Tối qua sao em bỏ về vậy ? Sao không để anh đưa về ?

— Hôm qua em hơi mệt , vả lại thấy anh vui quá nên em không muốn làm phiền anh .

Vũ Phương hơi chồm tới, siết tay tôi :

— Nãy giờ em nói tiếng phiền tới hai lần rồi , em có còn xem anh là người yêu nữa không mà khách sáo với anh vậy Vân .

” Người yêu ” à ? Vũ Phương dùng từ đó làm tôi nhói lên một cảm giác tủi tủi , buồn giận . Khi bỏ mặt tôi một mình để quán quít với Mỹ Nga , lúc ấy tình yêu của anh có còn dành cho tôi không ?

Tôi nhắm mắt, không trả lời anh. Vũ Phương cúi xuống hôn lên mặt tôi, cái hôn như một lời xin lỗi ân hận. Anh nói nhỏ ?

— Nếu anh có vô tình làm gì đó , em đừng buồn anh nghe Vân , hãy hiểu rằng bao giờ anh cũng yêu em .

” Nhưng tình yêu đó không trọn vẹn , một tình yêu bắt đầu tan vỡ , phai nhạt ” . Tôi muốn nói lớn như thế . Nhưng thôi , tôi rất sợ phải nói trắng ra sự thật vốn còn mập mờ . Đau lòng tôi lắm .

Tôi làm ra vẻ tự nhiên :

— Em có gì mà phải buồn , anh nghĩ gì vậy , À tối hôm qua mấy giờ anh về?

Vũ Phương có vẻ ngập ngừng , cuối cùng anh nói thật :

— Anh về khoảng mười hai giờ .

Khuya đến như vậy sao ? Tôi muốn khóc , nhưng khóc là nhục , tôi cố cười gượng :

— Tối qua vui thật , tiếc là em không biết nhảy .

Vũ Phương không trả lời , anh nói lảng chuyện :

- Tuần tới anh đi tàu rồi , lần này chắc anh đi hơi lâu , lúc này hàng ít quá .
- Em cũng thấy vậy .

Và tôi chuyển sang nói chuyện về công ty , tôi đủ nhạy cảm để hiểu rằng cả anh và tôi đều không nên nhắc về tối hôm qua , hãy để định mệnh

sắp đặt mọi thứ .

Vũ Phương có vẻ biết ơn thái độ của tôi , anh dịu dàng với tôi thật nhiều , vuốt ve thật nhiều . Những cử chỉ đó tôi tin là có thật , và anh vẫn yêu tôi . Tôi rưng rưng nghe giọng anh thật ngọt .

- Thấy em bệnh thế này anh xót ruột quá , anh muốn lúc nào em cũng vui vẻ . Ráng hết bệnh nghe cô bé của anh .
- Ngày mai là em khỏe thôi .
- Nhưng cứ nằm ở nhà cho khỏe, khoan đi làm nhé. Anh lại hôn tôi - Thương em quá !

Tôi vòng tay ôm cô? Vũ Phương , yêu anh vô cùng và vì vậy càng sợ mất anh . Bất giác tôi nói khéo bên tai anh :

- Hãy dừng lại bên bờ vực thẳm trước khi đã muộn màng , em nhớ câu này đã đọc được ở đâu đó, anh có nhớ không ?

Vũ Phương nhìn tôi thăm thẳm , không nói gì, chỉ cúi xuống hôn tôi , và anh thì thầm :

- Anh hiểu Vân ạ , hãy dừng lại bên bờ vực thẳm trước khi muộn màng . Cảm ơn em đã ý thức anh.

Vũ Phương lại xuống tàu . Mỹ Nga cũng ít đến thăm tôi hơn. Nhưng dư âm của buổi tối đó thì vẫn cứ làm tôi buồn . Tôi đem nỗi lo ấy trút vào

Hồng Hạnh . Nó trầm ngâm như một bà cụ :

- Tao đã linh cảm rồi đây mày sẽ khổ vì nhỏ Nga mà . Con đó thấy cái gì thích là lao vào giành giật cho bằng được . Mày phải cứng rắn với nó hơn .
- Cứng rắn thế nào bây giờ ?
- Thì mày đừng có đi chơi tay ba như vậy nữa , và không cho anh Phương đi riêng với nó .
- Có kỳ không , tao lấy quyền gì mà cấm .
- Quyền làm người yêu , bộ người yêu không có quyền hả ?
- Nhưng cái đó nhẹ quá , vả lại tao sợ làm như vậy mình lỗ bịch quá .
- Mày thì cái gì cũng lỗ bịch , lúc nào cũng té nhị với nó đi rồi cuối cùng nhìn nó cuồn mắt người yêu .
- Tao cũng thấy tức nó, nhưng nó là em , chẳng lẽ tao đi giành giật với em mình , ai mà coi cho , khổ lắm Hạnh ơi .

Rồi tôi thút thít khóc . Hồng Hạnh nổi nóng :

- Cái gì mày cũng khóc , không việc gì phải khóc hết , mày không dám nói với nó thì để tao nói .
- Thế mày định nói gì ?

Nó khoa tay , hung hăng lên :

- Tao sẽ đập vào mặt nó , mà bảo rằng ” mày là đồ dày mặt , đi chà người yêu của chị mình ” cho nó xấu hổ chơi .

Tôi thở dài :

— Thôi Hạnh , nói ra không có lợi gì đâu , làm vậy tao hoá ra đi tranh giành sao, tình yêu thì không có gì giành giật . Một là được người yêu, hai là mất , tao không nín kéo lại đâu .

— Mà nói gì thế , ví dụ anh Phương ngã qua nhờ Nga thì mà làm sao ?

— Không làm sao hết , tao sẽ tự động rút lui , như vậy mình vẫn còn chút danh dự nào đó.

— Trời ơi ! con khùng !

— Cái đó không phải khùng , mà bắt buộc mình phải tự trọng . Mà nghĩ xem , nếu anh ấy thích nó , tao có cố gắng ngăn cản cũng là thừa , thôi thà mình tự rút lui , có lẽ vậy mà đỡ bị coi thường .

Hồng Hạnh gất lên :

— Nói gì mà cũng không chịu , vậy mà nói với tao chi vậy ?

— Tao khổ quá , để trong lòng không chịu nổi, không nói với mà thì nói với ai bây giờ ?

— Ừ , tức chịu không nổi , rồi trút cho tao . Làm tao nổi sùng lên cũng ráng chịu theo mà , làm cái gì mà cũng cản, chán mà quá , mà nhu nhược quá !

Tôi ngồi im , Hồng Hạnh đi tới đi lui trong phòng, tay chân vung vẩy . Chợt nó dừng lại đứng trước mặt tôi :

— Anh Trung biết chuyện này không ?

— Tao không biết . Chắc anh Phương không tâm sự gì đâu .

— Biết đâu anh Trung có thể khuyên ông Phương một điều gì đó . Hừ, có một người yêu như ông Phương thà không có còn sướng hơn .

Tôi thở dài nghĩ mà ngao ngán cho tình yêu .

Hồng Hạnh ở chơi một lát rồi về, còn lại một mình , tôi đóng các cửa lại , buông rèm xuống, ngồi yên trong bóng tối . Hình như bóng tối giúp người ta thấy mọi thứ đều nhạt nhòa . Cũng như tôi đang không dám nhìn một sự thật phũ phàng .

oOo

Gần một tháng trôi qua .

Ngày vui của Hồng Hạnh mới thật là một ngày buồn đối với tôi .

Tôi cố tình không rủ Mỹ Nga đến dự đám cưới . Nhưng lạ thật , nó hầu như biết tất cả mọi cuộc vui của tôi và Vũ Phương một cách tỉnh bơ , nó đòi đi theo tôi đến đám cưới , tôi không biết làm gì khác hơn là gật đầu .

Suốt cả ngày nó loay hoay trong phòng tôi , chăm chú tỉa nắn từng sợi lông mày , từng vết đen nhỏ trên khuôn mặt , như chuẩn bị ột cuộc ra mắt quan trọng cho cả đời . Tôi không hiểu nó trang điểm cho ai .

Tôi ngồi bó gối trên giường , tò mò nhìn nó đang thoa một loại kem gì đó lên mặt , và hỏi một câu thật lẳng nhách :

— Nga trang điểm chi mà kỹ vậy ?

— Đi đám cưới chứ chi .

— Biết là đi đám cưới , nhưng sao chị thấy Nga lo lắng trịnh trọng thế , mọi ngày đi hát có như vậy đâu .

Nó nhún vai, không trả lời Tôi cũng ngồi im nhìn nó bận rộn với mấy ống quần tóc, một cảm giác khó chịu dâng lên. Tôi cảm nhận rằng tất cả mọi cố gắng làm đẹp kia là để đón Vũ Phương. Thật không chịu nổi

Mới gần ba giờ, còn cả một tiếng đồng hồ để chờ Vũ Phương, nhưng Mỹ Nga đã lo ngồi vào bàn phấn, chăm chú kẻ từng nét mày, từng đường môi vốn đã xinh như mộng của nó.

Tôi miễn cưỡng bước xuống giường, đến ngồi trước kiếng , nhìn những loại phấn hồng, phấn trắng và một lo phấn mắt của nó, chẳng biết sử dụng sao cho hết nổi Tôi mở tủ lấy hộp phấn và cây son mẹ mua cho tôi, kiến thức về trang điểm tôi chỉ có bấy nhiêu đó mà thôi đành vậy .

Mỹ Nga bước vào màn thay đồ , một lúc sau nó xuất hiện trước mặt tôi :

— Đẹp không ?

Tôi ngẩn người nhìn nó . Bộ đầm màu hoàng yến trên người nó đẹp đến lộng lẫy mà cũng thật kinh dị đối với tôi . Hình như trong cách ăn mặc . Mỹ Nga cứ nhất thiết phải để hở một phần nào đó của cơ thể . Nền vải màu rực rỡ , bóng loáng , cổ được viền vàng những bông hồng cùng màu . Những bông hồng ôm lấy chiếc trắng ngần của nó nhìn thật dễ thương, kín đáo . Nhưng trước ngực lại chỉ có một lớp voan trắng mỏng tang, lớp voan mỏng đến nỗi thấy cả bộ ngực phập phồng khi thở , một vẻ khiêu gợi làm gục đổ những tên con trai lãng mạn , làm khiếp đảm những người phụ nữ đức hạnh và làm tối mắt những bà già phong kiến .

Tôi buột miệng :

— Trời , áo gò mỏng quá vậy , chắc choàng khăn san che bớt mới được .

Nó la oai oái :

— Quê vừa thôi bà , áo người ta đẹp thế này mà bảo che mất đi à .

— Vậy hả ?

— Nhưng mà có đẹp không ?

— Đẹp thật, chưa bao giờ chị thấy Nga đẹp như vậy .

Mỹ Nga cười hài lòng :

— Có thể chứ .

Rồi nó giục :

— Chị thay đồ nhanh đi , để anh Phương chờ lâu .

” Làm như anh Phương là của mày vậy ” Tôi nghĩ thầm với một chút bực tức , sao nó quan tâm đến Vũ Phương nhiều vậy ?

Tôi mở tủ , lấy chiếc áo dài trắng thêu hoa hồng đỏ , đơn giản với mái tóc xõa . Tất cả chỉ có thế , Mỹ Nga nhìn tôi chép miệng :

— Nhìn chị dễ thương thật , hình như chị mặc cái gì cũng dễ thương hết .

Tôi chỉ cười mà cười không trả lời ..

Vũ Phương chờ chúng tôi dưới phòng khách . Tôi ngằm quan sát Vũ Phương . Đôi mắt anh phút chốc , như muốn nuốt lấy thân hình gợi cảm của Mỹ Nga , trong tia nhìn ấy tôi thấy lóe lên ánh lửa của khoái cảm và một chút dục vọng . Rồi anh lướt tia mắt sang tôi, mỉm cười :

— Chờ hai cô mỗi cả cổ .

Tôi im lặng , Mỹ Nga ríu rít đi bên anh :

— Em sợ anh chờ nên giục chị Vân nhanh lên mà chị ấy cứ dửng dưng đến sốt cả ruột à.

Ra cổng Vũ Phương có vẻ ý tứ :

— Hay là Nga để anh chở chị Vân , Tường Vân mặc áo dài vương vীu .

Không hiểu Vũ Phương lịch sự với tôi hay với Mỹ Nga nhỉ ? Cái nào cũng làm tôi buồn cả . Mỹ Nga ngúng ngẩy .

— Thôi , anh chở em à , em quen rồi .

— Nhưng mà

Tôi ngắt lời Vũ Phương :

— Em tự đi một mình được , cả em cũng quen như vậy rồi .

Không chờ Vũ Phương trả lời , tôi vọt xe lên phía trước , cảm giác hờn giận dâng đầy .

Buổi chiều Hồng Hạnh chỉ mời toàn những bạn bè cũ . Nó ra cổng đón tôi , không giấu được ác cảm khi thấy Mỹ Nga . Nó cười với Vũ Phương rồi ôm ngang người tôi đi vào , không thèm nhìn đến Mỹ Nga . Nhỏ Nga cũng tỉnh bơ đi vào , tranh thủ ngồi cạnh Vũ Phương thế là anh ở giữa tôi và nó , buồn cười làm sao .

Giữa bạn bè , Mỹ Nga như một ngôi sao sáng chói , vẻ kiêu diễm lộng lẫy cùng những cử chỉ nũng nịu hoạt bát làm cho nó trở nên nổi bật , thu hút sự chiêm ngưỡng của những người bạn bên cạnh . Nó làm ra vẻ không nhìn thấy những ánh mắt dán vào mình , và ríu rít đòi Vũ Phương gấp thức ăn , cười khanh khách khi anh làm vừa lòng , đến nỗi Vũ Phương chẳng có thời giờ để săn sóc tôi , mà cũng có thể anh ta đã quên phắt có tôi đang ngồi bên cạnh rồi .

Nhìn người bạn trai ngồi bên săn sóc người yêu, tôi giận Vũ Phương phát khóc .

Nhưng thực ra Vũ Phương biết làm sao khác được , khi Mỹ Nga cứ luôn miệng đòi hỏi , uốn éo làm mọi cách thu hút sự chú ý của anh .

Khi cô dâu chú rể đến bàn chụp hình . Mỹ Nga nhanh nhẹn kéo Vũ Phương đứng cạnh chú rể , nép vào người anh cười tươi . Thế là nó sẽ có một kiểu hình vô cùng vừa ý rồi , tôi tức muốn khóc , chỉ biết cắn răng giữ cho nước mắt đừng trào mà thôi .

Thế mà , hình như muốn thử sức chịu đựng của tôi , anh Thái người yêu của nhỏ Uyên cười oang oang hỏi nhỏ Nga .

— Hai bạn có vẻ hạnh phúc quá . Định chừng nào cho bạn bè uống rượu đây

Nhỏ Uyên lừ mắt với anh Thái , anh ấy vẫn vô tình :

— Phải làm sớm cho bạn bè chia vui nghe .

Vũ Phương cười gượng , ngồi im , Mỹ Nga lấp lững :

— Cũng chưa biết ra sao à !

Cơn giận của tôi tưởng như không còn hạn độ nào nữa , tưởng có thể biến thành những tiếng nấc tức tưởi . Tôi đứng dậy bỏ lên phòng Hồng Hạnh. Để nguyên cả đồ , tôi nằm nhào người lên giường khóc nức nở .

Lát sau Hồng Hạnh đi lên , nó nhìn tôi như đã hiểu chuyện :

— Chịu hết nổi rồi phải không ? Ai bảo mầy kéo nó đi chi vậy ? Tao đã nói rồi - Nó bỗng quát lên - Sao mầy nhu nhược quá vậy ?

Tôi hít mũi :

— Tao đâu có rủ đâu, tự nó đi đấy chứ .

— Cái gì ? Tự nhiên nó đòi đi theo hả , đồ trơ trẽn ..

Hồng Hạnh nhăn mặt :

— Nãy giờ nhìn nó uốn éo với anh Phương tao thấy gai mắt không chịu được , tao đâu có mời nó .

Nó giậm chân chống nạnh :

— Để tao xuống đuổi nó về cho biết mặt .

Tôi nằm yên nhìn Hồng Hạnh , trong chiếc đầm trắng phủ nào voan vào ren , cách giậm chân của nó thật chẳng ra một cô dâu thùy mị chút nào , nhìn tức cười quá , tự nhiên tôi bật cười .

Nó ngó tôi chăm chăm:

— Mày cười cái gì thế , tình cảnh này mà còn cười được à ?

— Thôi đừng cau có nữa , cô dâu ăn mặc lộng lẫy thế mà hung hăng như con bọ sít .

Hồng Hạnh như nhớ ra , nó buông tay xuống , ngượng ngịu :

— Tại tao tức quá .

Tôi lau nước mắt ngồi lên :

— Mà xuống tiếp khách đi , đừng để người ta chờ lâu .

— Mà cũng phải xuống đi chứ . Anh Phương bảo tao lên gọi mà đó .

Tôi cười buồn :

— Thôi anh ấy bận chiều chuộng nhỏ Nga rồi , tao ngồi đó làm kẻ thừa thãi à , lố bịch lắm.

— Thế tại sao mà không bắt anh Phương lo ày , bổn phận của anh ấy là săn sóc ày mà.....

— Nhưng mà

— Không nhưng gì hết , mà là người yêu của anh Phương hay nhỏ Nga ? Tao chưa thấy ai ngốc như mà cả , người khác ông ẹo với người yêu mình mà chỉ biết ngồi đó nhìn , ngốc không chịu được .

Tức mà chẳng biết nói gì được , tôi chỉ biết khóc thút thít . Hồng Hạnh kéo tay tôi :

— Đi xuống dưới đi , mà phải làm cho Mỹ Nga thấy nó không được quyền làm như vậy

Tôi lắc đầu , gỡ tay nó ra :

— Tao không thích giành giật kiểu đó , kỳ cục lắm , còn bao nhiêu người nhìn vào nữa , thà tao tránh mặt.

— Thế mà nằm đây khóc à .

— Mà xuống nói với anh Phương đưa Mỹ Nga về trước đi , tao không về chung với họ đâu .

Hồng Hạnh nhìn tôi ngao ngán :

— Tao chưa thấy ai khùng như mà cả .

Rồi nó bỏ đi xuống , còn một mình , tôi lại khóc cay đắng .

Tôi và anh Trung ngồi trong quán cà phê trước công ty , chiều nay trời không có nắng , gió lay lắt gợi một nỗi buồn xa vắng . Tôi nhìn anh Trung trầm ngâm hút thuốc, chẳng biết nói gì để an ủi . Từ hôm Hồng Hạnh đám cưới , anh Trung càng thêm ít nói và làm việc lặng lẽ như một cái bóng , thỉnh thoảng rủ tôi đi uống cà phê . Và lạ một điều , anh ấy chẳng tâm sự gì cả , tôi cũng không an ủi , nhưng tôi thấy thế là được . Chúng tôi thân nhau quá nên chẳng cần nói gì cả , những phút im lặng cảm thông của tôi cũng đủ xoa dịu đau khổ của anh Trung rồi .

Chiều nay ngồi với nhau , anh Trung chợt lên tiếng :

— Lúc này chuyện của em và Phương ra sao rồi ?

— Không ra sao cả , và em nghĩ có lẽ sẽ đi đến kết thúc thật sớm .

— Là thế nào ?

— Chắc tụi em sẽ chia tay .

Anh Trung nhìn tôi như thăm dò :

— Tại sao lại phải chia tay , em không thích Vũ Phương nữa à ?

Tôi thành thật :

— Vấn đề không phải em không thích mà tất cả là ở anh Phương . Anh Trung này có phải lúc chưa quen với em, anh Phương hay quen biết lung tung lắm phải không ?

— Sao em biết ?

— Trước đây em nghe nhiều người nói, còn bây giờ thì tự suy đoán .

— Suy đoán cái gì ?

Tôi cắn môi :

— Anh là bạn anh Phương chắc anh cũng biết thời gian này anh ấy ít đến em chứ ?

— Sao em biết vậy Vân ?

— Vì anh ấy có vẻ thích nhỏ em cùng cha khác mẹ với em .

Anh Trung nhướng mắt kinh ngạc :

— Vậy sao ? Sao em bình tĩnh vậy ?

Tôi cười buồn :

— Thế chẳng lẽ em khóc trước mặt anh sao ?

— Thời gian sau này anh thấy em hay buồn , anh tưởng em thân với Hồng Hạnh đến mức xa cô ấy em đau khổ nhiều vậy , ai ngờ em đã biết mọi chuyện .

— Anh Trung này, em nghĩ anh hiểu về anh Phương nhiều lắm , vậy anh kể với em đi , đừng giấu em nữa .

— Nhiều khi anh cũng muốn nói, nhưng sợ em buồn nên không biết nói cách nào . Bây giờ em biết rồi thì anh không giấu làm gì . Em biết mỗi lần Vũ Phương đi tàu về là cô ta đến nhà tìm . Có lần anh gặp Vũ Phương đưa cô ta đi hát, một lần vào vũ trường .

Tôi lặc gọng :

— Có chuyện đó nữa sao , họ đã đi xa đến vậy à ?

— Em không biết mấy chuyện đó sao ? Em có đoán được không ?

Tôi cắn chặt răng :

— Không bao giờ em ngờ được họ đi xa thế . Mấy lần hai người gặp nhau ở nhà em , sau đó em nhờ anh Phương đưa Mỹ Nga đi hát hoặc đưa về nhà , em biết hai người có một cái gì đó với nhau , nhưng không ngờ họ đã đi chơi riêng .

Anh Trung thở dài , nhìn tôi như tội nghiệp :

— Anh có khuyên Vũ Phương nhiều lắm , nhưng nó chỉ cười và nói vui chơi qua đường thôi, thằng đó có tính tham mà, gặp cô ta thì hay tấn công , dễ gì từ chối .

Tôi bật khóc :

— Thế còn em , anh ấy chưa dứt khoát với em mà tại sao anh ấy làm vậy chứ ?

— Em chưa hiểu hết Vũ Phương Vân à . Phương nói không bao giờ cắt đứt với em đâu thậm chí là sẽ đi tới hôn nhân với em, nhưng trong thời gian này nó thích vui đùa với cô ta , rồi em xem , nó sẽ chán thôi, không lâu đâu . Nó đã có vài mối tình tương tự như thế rồi .

Tôi cảm phần :

— Thật là vô đạo đức , anh ấy thừa biết em với Mỹ Nga là chị em , thế mà..... Chẳng thà anh ấy bỏ em rồi đến với nó, em khổ nhưng vẫn còn kính trọng, đàng này

Anh Trung nhìn tôi , ái ngại :

— Nhiều lúc nghĩ lại anh thấy hơi có lỗi với em, đáng lẽ lúc đầu anh phải tìm cách ngăn không cho em quan hệ với Vũ Phương vì anh quý mến em . Nhưng rồi anh đã nghĩ, biết đâu em sẽ là bến đỗ của nó , vì anh tin một người như em không ai dám xem là trò đùa cả .

— Cái gì qua rồi đừng hối hận nữa anh Trung, tại em tất cả , biết anh Phương như vậy mà vẫn thương, bây giờ em phải ráng chịu

Ngay lúc đó ở ngoài đường, tôi thấy Vũ Phương chờ? Mỹ Nga chạy vụt qua, tôi quay lại nhìn anh Trung, anh ấy cười khê, lắc đầu :

— Thế đó .

Còn tôi thì chết điếng , ngồi bất động không còn biết nói sao nữa .

Về nhà , tôi lại gài cửa , tắt đèn ngồi trong bóng tối , không có một giọt nước mắt , tôi không cho phép mình yếu đuối nữa . Bởi vì hình ảnh lúc này tôi đã quá quen, quá chai sạn cảm xúc rồi .

Biết làm gì bây giờ ? Tìm mọi cách để Vũ Phương đừng đi lại với Mỹ Nga ? Có lẽ Hồng Hạnh nói đúng , tôi buông xuôi là nhu nhược . Trong tình yêu , có lúc cũng phải biết đấu tranh để giữ nó . Trong cuộc đời này , mọi thứ đều phải có cái giá của nó , hạnh phúc chẳng phải từ đâu mang đến , cũng chẳng ai ban cho . Vâng , hạnh phúc là biết đấu tranh .

Thế là tôi cũng sẽ tranh dành , chạy đua và đối phó..... Bởi vì rút lui là yếu hèn , khóc là nhục . Tôi sẽ tìm mọi cách giữ Vũ Phương khi anh đi tàu về , tôi sẽ nghỉ làm và đến nhà anh ấy thường xuyên , thậm chí ở suốt ngày cũng được . Và tôi cũng sẽ bắt anh ấy đưa đi làm , khi đến một đám tiệc tôi sẽ mè nheo bắt anh ấy chiều chuộng , đến nỗi anh ấy chẳng có thời gian để quan tâm đến mọi thứ xung quanh . Tôi sẽ mặc những kiểu áo hở hang tối đa để khiêu gợi những ý nghĩ ma quỷ của anh ấy, và cũng sẽ cười khanh khách rồi ngã người vào anh ấy mà bảo rằng anh đẹp trai không chịu được.

Tóm lại, tôi sẽ làm hơn cả những gì mà Mỹ Nga đã làm để giành lại một tình yêu sắp rơi vọt khỏi tầm tay. Nhưng rồi tất cả những cái đó sẽ mang lại gì cho tôi chứ ?

Tôi đưa tay xoa trán, cảm thấy nhức đầu vô cùng. Có nhất thiết tôi phải tước bỏ cái tôi của mình để cố gắng bắt trước một người mà tôi xem thường ? Cho rằng tôi sẽ đánh ngã tình yêu rạn nứt chán chường .

Thôi , thả buông xuôi tất cả. Nghĩ thế nhưng sao lòng tôi vẫn đau đớn kỳ lạ . Mất Vũ Phương rồi cuộc đời này trở nên hoang vắng biết bao nhiêu . Và bạn bè sẽ cười chê tôi bị bỏ đá , làm sao tôi sống nổi với những du luận dèm pha kia chứ , kinh khủng quá .

Chưa bao giờ tôi rơi vào tâm trạng dằng xé như chiều nay .

Chiều hôm qua sau Vũ Phương đón tôi ở công ty, chúng tôi lại vào quán cà phê ,nơi mà tôi với anh Trung hay ngồi . Thật lâu mà cả hai chẳng nói gì . Vũ Phương thì cứ yên lặng hút thuốc , tôi lặng lẽ nhìn ra đường .

Có lẽ khó chịu vì sự yên lặng , anh lên tiếng :

— Nói gì đi Vân , sao hôm nay em ít nói vậy .

Tôi cười khê , không trả lời . Vũ Phương búng mạnh tàn thuốc :

— Hình như em không thích nói chuyện với anh.

— Em hơi mệt

— Có thật như vậy không ?

Tôi nhìn anh , cười lạt lẽo . Hôm qua anh đi chơi với cô em hôm nay lại vào quán với cô chị . Sung sướng nhất là anh ! Thừa thừa tình cảm nhất là anh !

Cơn giận trào lên trong tôi , tôi mím môi nhìn đăm đăm ra đường . Vũ Phương hỏi nhỏ :

— Mấy hôm nay em làm gì vậy ?

— Sáng vào công ty , chiều ngồi quán với anh Trung , tối ngủ , chấm hết .

Vũ Phương quay lại, nhìn xoáy vào mặt tôi :

— Hôm nay em ăn nói lạ quá . Anh có làm gì cho em giận không ?

— Không .

— Mấy ngày nay anh bận nên không đến em, em giận anh hả ?

” Anh im đi , anh dối trá lắm ” Tôi muốn hét lên cho tan nỗi uất hận , nhưng lại câm lặng. Nói làm gì , để xem mức độ dối trá của người tôi yêu có vào loại bậc thầy không .

Tôi cố bình thần :

— Lúc này anh bận gì vậy anh Phương ?

Vũ Phương khoát tay :

— Nhiều công chuyện quá , anh hơi mệt nên không đến em .

Tôi nhắm mắt , một câu nói vô thưởng vô phạt thật , không biết nên buồn cười hay tức cười . Thế mà trước đây tôi đã đặt hết niềm tin vào anh . Bất giác tôi nhếch môi :

— Anh là người đàn ông thành thật nhất thế giới .

Vũ Phương hơi cau mày :

— Em nói gì vậy Vân ?

— Nói vu vơ !

— Hôm nay em lạ quá .

” Vâng , hôm nay em rất lạ , em cũng không hiểu được tình cảm quí quai đang ngự trị trong em nữa . Mọi sự yêu thương , tự ái , thất vọng , hận thùEm đang muốn nổ tung vì nỗi căm giận con người phản bội . Thế mà em lại không biết diễn đạt cho hết cơn cuồng giận . Em là con bé ngu ngốc !”

Vũ Phương cầm tay tôi bóp nhẹ :

— Em không thay đổi gì với anh chứ ?

— Thế còn anh ?

— Anh vẫn yêu em .

— Cảm ơn tình yêu hiện đại của anh .

Vũ Phương buông tay tôi ra , có lẽ anh đã cảm nhận được tâm trạng tôi, anh khiếp sợ sự mỉa mai của tôi .

Không, nói Vũ Phương hiện đại thì không đúng . Vì nếu cưới vợ vì yêu, chắc chắn anh sẽ gom một lúc hai người . Mà luật hôn nhân bây giờ chỉ có một vợ một chồng . Thế thì Vũ Phương thích trở lại thời cổ xưa , thời kỳ mà một người đàn ông có thể cưới cả chục cô vợ cho vui nhà vui cửa , anh thích chơi mô đen phong kiến , anh thích trong nhà anh có một bầy vợ ra vào lổn nhổn Thế mới vui , thế mới tuyệt .

Sao tôi thêm khóc nữa !

Vũ Phương kéo mặt tôi quay lại :

— Em giận anh lắm phải không ?

Chỉ có thể là giận thôi à ? Nếu thế thì tôi đâu đến nỗi đau đớn . Tôi cười buồn :

— Em không nghĩ gì hết .

— Em nói dối , anh biết em đang giận anh .

Tôi hỏi lại :

— Theo anh thì tại sao em lại giận ?

Vũ Phương cúi nhìn ly cà phê Anh không đủ can đảm giải thích , nói đúng hơn , anh muốn tránh né cái điều cả tôi và anh đều hiểu . Anh hèn nhất lắm .

Tôi đã yêu con người thế nào vậy ?

Đến thế này rồi , tôi còn yếu đuối, luyến tiếc cái gì chứ . Tôi hít thật sâu :

— Về đi anh Phương , chắc đây là lần đi chơi cuối cùng của hai đứa , chúc anh hạnh phúc .

Vũ Phương hoảng sợ :

— Em nói gì vậy Vân ?

Tôi bình tĩnh nhắc lại :

— Mong rằng đây là lần đi chơi cuối cùng của hai đứa . Anh hiểu tại sao rồi mà , không cần em giải thích , đúng không ?

— Không , em không được nghĩ như vậy anh

Tôi cắt ngang :

— Anh khỏi giải thích gì hết . Coi chừng càng giải thích anh càng làm người dối trá .

Vũ Phương lúng túng :

— Vân này, anh biết em nghĩ gì rồi , nhưng mà.... anh cũng không biết nói sao cho em hiểu, anh không muốn mất em , anh hứa với em rồi mọi thứ sẽ chấm dứt . Hãy tin anh

đi Vân .

Lòng tôi chùn lại , yếu mềm , Vũ Phương nói tha thiết :

— Anh biết làm vậy là có lỗi với em , em sẽ khinh anh , nhưng cũng có lúc anh không cưỡng lại được sự trối buộc , bây giờ em trách anh nhận lỗi hết , và anh thề với em mọi chuyện sẽ khác đi , em phải tin anh .

Vũ Phương còn nói thật nhiều , nói quá thuyết phục . Tôi ngồi im như nuốt từng lời của anh , lòng tôi sạch rồi những hờn giận , nghi ngờ . Chỉ còn một sự tha thứ , yêu thương , và tôi lại tin cậy anh như đã từng tin cậy .

Thế nhưng, càng ngày tôi càng thấy tôi đã khờ khạo , ngốc nghếch khi tin rằng mình đã giữ lại một tình yêu . Chỉ hơn một tuần sau buổi chiều quán cà phê , tôi lại gặp Vũ Phương đưa Mỹ Nga đi hát và anh Trung còn bảo họ đã có lần đến dự đám cưới một người bạn của Mỹ Nga Tôi thất vọng và buồn ghê gớm

Những ngày Vũ Phương đi tàu , xa anh rồi tôi có dịp nhìn kỹ lại mình hơn . Thật cay đắng mà nhận ra rằng mình chấp nhận làm người thua cuộc . Vậy mà không hiểu sao tôi vẫn hy vọng Sao tôi ghét con người yếu đuối của mình đến vậy .

Sáng vào công ty , anh Trung hỏi tôi :

— Hôm qua Vũ Phương có đến nhà em không ?

— Không . Vậy ra anh Phương về rồi hả anh Trung , về lúc nào mà em không biết .

— Nó về hôm qua , tại em không xuống cảng nên không hay đó , chắc chiều nay nó đến em thôi .

Anh Trung đi rồi , tôi vào phòng KCS , ngồi lặng suy nghĩ . Thế đó , trước đây mỗi lần tàu về , anh hầu như không kịp thay quần áo cho tề chỉnh , đã vội vã tìm đến tôi . Bây giờ thìTôi cố biện minh rằng anh đang bận, và dặn lòng dẹp nỗi nghi ngờ. Tôi chờ chiều nay anh đến, có lẽ Vũ Phương bận việc gì đó.

Tôi bắt đầu ra làm việc .

Nhưng hôm nay cứ bồn chồn mãi . Đầu óc tôi bây giờ chỉ nôn nao nghĩ đến Vũ Phương. Không đợi được đến chiều , tôi xin nghỉ và chạy xe như bay đến nhà anh .

Cánh cổng chỉ khép hờ , tôi đẩy nhẹ cửa và dẫn xe vào sân .

Trên thềm có một đôi giày phụ nữ rất xinh xắn . Tôi đứng lặng im , tin

chắc một điều rằng có Mỹ Nga ở đây . Run bắn lên vì ý nghĩ đó , tôi hoảng hốt quay ra , như sợ họ bắt gặp .

Nhưng rồi tôi đứng lại , cố trấn tĩnh lấy mình . Chưa bao giờ tôi sáng suốt đến thế , dù sao thì hãy cứ làm một bài toán , đối diện với sự thật rồi tôi biết mình phải làm gì , thôi thì hãy dũng cảm nhìn vào thực tế .

Tôi loay hoay gỡ giày , nhẹ nhàng đi vào nhà .

Phòng khách hoàn toàn vắng lặng , có tiếng cười nói ở phía sau . Tôi đi bừa vào trong , và chứng kiến một cảnh tượng quá đổi kinh hoàng .

Bên bàn ăn , Vũ Phương đang ngồi trước tách cà phê thơm thả nhai bánh mì , một chân gác lên bàn , Mỹ Nga mặc trên người chiếc áo ngủ mỏng dính , ngồi bên thành ghế , tay choàng cổ anh , còn Vũ Phương thì một tay ôm ngang người nó , cười nói thật tình tứ .

Tôi đứng chôn chân một nơi , choáng váng ră rời .

Rồi Vũ Phương đứng lên , kéo Mỹ Nga vào lòng, vùi mặt trong ngực nó

bằng những cử chỉ tham lam , hưởng thụ ... Không gian im lặng , chỉ có tiếng Mỹ Nga khe khẽ cười .

Tôi quay người đi nhanh ra ngoài , trong tâm trạng bất loạn . Tôi điên cuồng buột chiếc giày nhưng tay tôi run rẩy và mọi cử chỉ đều lỏng lẻo vụng về . Tôi hấp tấp cầm đôi giày trên tay , chạy ào ra cổng .

oOo

Tôi đẩy cửa vào phòng , ngồi rúc trong góc giường khóc nức nở

— Chuyện gì vậy Vân , con làm sao vậy ?

Tôi ngẩng đầu lên , mẹ ngồi trước mặt tôi , vẻ mặt hốt hoảng và lo lắng . Mẹ vào đây lúc nào mà tôi không hay ?

— Tại sao lại khóc, có chuyện gì mà giấu mẹ vậy ?

Tôi im lặng nhìn mẹ , rồi lại òa lên khóc :

— Anh Phương bỏ con rồi mẹ ơi .

— Sao lại bỏ , nín khóc rồi kể hết ẹ nghe nào .

Làm sao tôi có thể đừng khóc được chứ , tôi đang trong tâm trạng bị kích động ghê gớm . Tất cả những điều nhìn thấy lúc này đã làm tôi phát điên lên .

Và tôi cố gắng kể mọi chuyện với mẹ , kể lộn xộn từ lúc đầu Mỹ Nga gặp Vũ Phương đến chuyện mới xảy ra Tôi ngồi im chờ phản ứng của mẹ

Gương mặt mẹ trắng xanh thêm , tôi thấy trong mắt mẹ có một điều gì đó rất lạ , như sững sờ , đau đớn . Mẹ lẩm bẩm :

— Tại người lớn gây ra mà bắt con phải gánh chịu .

Nhìn vẻ ủ rũ của tôi , mẹ cố bình tĩnh :

— Thôi con đừng khóc nữa , bây giờ con buồn, nhưng khi chuyện qua rồi , con sẽ thấy đây là cái may mắn , vì con nhận ra chân tướng bạn con vậy cũng chưa muộn , còn hơn để gấn bó với nhau rồi con sẽ khổ hơn .

— Con hận nhỏ Nga lắm mẹ ơi , không muốn nhìn mặt nó nữa . Ba bảo nên thương nó, như em ruột , con không thể xem nó như vậy được đâu .

Mẹ mím môi :

— Con đừng nhắc tới ba nữa .

—

— Nghe lời mẹ nè , con cứ đi làm bình thường và ráng tránh mặt bạn con , từ từ con sẽ quên hết , đừng khóc lóc hoài mẹ khổ tâm lắm .

Tôi lắc đầu :

— Con không muốn đi làm nữa mẹ ơi , xấu hổ lắm . Con muốn đi đâu đó thật xa . Mẹ cho con lên Đà Lạt với Hồng Hạnh nghe mẹ . Con sẽ nhờ nó kiếm một chỗ làm và ở đó luôn .

Mẹ thở dài :

— Để mẹ tính lại đã , thôi, con xuống rửa mặt cho tỉnh táo lại đi .

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời mẹ

Buổi cơm trưa nay thật lặng lẽ . Tôi cúi đầu ăn, cố để đừng khóc , mẹ cũng trầm ngâm nói chuyện . Hình như không khí im lặng làm ba thấy nặng nề , ba nhìn mẹ rồi nhìn tôi :

— Hai mẹ con có chuyện gì mà buồn vậy ? Nói ba nghe coi Vân .

Tôi im lặng , không biết trả lời như thế nào . Mẹ nhìn ba , trong mắt không giấu nổi sự căm hận , cay đắng .

Tôi không muốn mẹ giận ba chút nào cả, vì tôi cũng thương ba . Bây giờ, chẳng lẽ vì Mỹ Nga mà gia đình tôi mất hạnh phúc sao, như thế tôi sẽ có lỗi lầm . Tôi ráng cười :

— Sáng nay con bị nhức đầu tới bây giờ , chứ đâu có buồn gì đâu ba .

— Con đi bác sĩ chưa ?

— Dạ rồi , bây giờ con đỡ rồi .

— Con xin nghỉ vài ngày đi , ở nhà cho khỏe hẳn rồi hẵng đi làm .

— Dạ

Tôi lên nhìn qua mẹ , khuôn mặt mẹ vẫn nặng nề , tôi biết mẹ đang khổ tâm nhiều lắm, và giận ba cũng nhiều . Tôi thấy hối hận , phải chi tôi giấu kín mọi chuyện như đã từng giấu mẹ ..

Ăn xong , tôi lên phòng viết thư cho Hồng Hạnh , bảo nó tìm cho tôi một chỗ làm . Tôi tin rằng Hồng Hạnh sẽ là người giúp tôi vượt qua những ngày dài khủng khiếp này .

Mấy hôm nay tôi không đi làm , chỉ nằm vùi trong phòng gậm nhấm nỗi buồn . Vũ Phương có đến vài lần , nhưng tôi không xuống tiếp Và thế là chấm dứt một mối quan hệ , một tình yêu từng làm tôi một thời chao đảo .

5. Chương 5

Hết giờ làm , tôi đi bộ chậm chậm về nhà . Chiều nay không có Hồng Hạnh , tôi không muốn về chút nào . Tôi sợ nhất là lúc một mình đối diện với Hoàng Hùng bên bàn ăn , những lúc ấy tôi không chịu nổi cách nói năng bông lơn của hắn . Có muốn giữ khoảng cách cũng không xong .

Từ bao giờ chẳng biết , tôi phát hiện những tia nhìn kỳ lạ của Hoàng Hùng hướng về tôi khi không có mặt Hồng Hạnh , những cái nắm tay vội vã mà làm như vô tình , thậm chí có lúc anh ta tìm mọi cách gặp riêng tôi Tất cả hình thành trong tôi một sự khinh bỉ ngấm ngầm và tôi có thể im lặng chịu đựng một mình mà thôi .

Bước vào nhà , tôi đi nhanh vào phòng , cẩn thận gài cửa , đành nhìn đợi chờ Hồng Hạnh về cùng ăn cơm .

Có tiếng gõ cửa , ban đầu còn nhẹ nhàng , rồi mạnh hơn , im lặng cũng không được , tôi đành lên tiếng :

— Ai đó ?

— Tôi, Hùng đây .

— Có gì không anh Hùng ?

— Sao Vân không xuống ăn cơm , tôi chờ Vân này giờ lâu quá .

Tôi đứng bên tường, không biết phải có thái độ ra sao , ngoài kia Hoàng Hùng lại gõ cửa như sốt ruột :

— Vân mở cửa đi , làm gì có vẻ trốn tôi quá vậy .

Tôi mở rộng cửa , cổ lấy giọng bình thản :

— Anh Hùng ăn trước đi , Vân chờ Hồng Hạnh về ăn sau .

Hoàng Hùng đi xăm xăm vào phòng , tự nhiên ngồi xuống giường . Tôi đứng tựa giường nhìn thái độ bất lịch sự của hắn , cổ nén giận .

Như không để ý sự bực dọc của tôi , Hoàng Hùng cười :

— Hồng Hạnh tối mới về , Vân ăn trước đi , để đói chịu gì nổi .

— Không sao , cảm ơn anh .

— Vân này, ở chung một nhà mà khách sáo quá . Tôi cũng như Hồng Hạnh thôi chứ có gì mà Vân ngại . Vân tạo khoảng cách nhiều quá không hay .

— Anh Hùng cứ xuống ăn trước đi Vân chờ Hồng Hạnh về .

— Nhưng không có Vân tôi ăn không ngon.

Tôi nhú mày nhìn Hoàng Hùng , anh ta cũng nhìn tôi , nụ cười sao có một chút gì đều giả . Tôi bỏ đi về phía cửa sổ . Anh ta nhắc lại :

— Đi Vân .

Tôi cố gắng nhỏ nhẹ :

— Vân không ăn bây giờ đâu , anh Hùng đừng chờ , phiền lắm .

Hoàng Hùng đứng lên , tự nhiên đến bên tôi , khoảng cách gần gũi đến đáng sợ . Anh ta nghiêng đầu nhìn vào mặt tôi :

— Chiều nay Vân thật là đẹp .

Tôi nghiêm nghị :

— Cảm ơn anh .

— Vân đẹp và thùy mị , dễ thương . Hồng Hạnh thì lại không được như vậy , cô ấy lúc nào cũng bộp chộp , thật không thích hợp với tôi .

Tôi nhìn Hoàng Hùng ghê tởm , anh ta như không nhìn thấy , vẫn tiếp tục tán tỉnh :

— Một người đẹp như Vân thật là một điều mơ ước của tôi , không phải tôi khen nịnh Vân đâu . Mà sự thật tôi đã nghĩ vậy , càng ngày tôi càng thấy tôi cứ nghĩ về Vân nhiều quá . Vân thấy sao ?

— Da. Vân chỉ thấy một điều , rằng Vân là bạn của Hồng Hạnh và không thể chấp nhận đứng nghe người khác phê phán bạn mình .

— Nhưng tôi

— Xin lỗi anh , Vân phải ra ngoài một chút .

Và tôi bỏ ra khỏi phòng .

Chẳng biết phải làm gì cho hết thời giờ , tôi đi lang thang ra đường chờ Hồng Hạnh về .

Tự nhiên thấy buồn , và như có một nỗi ngao ngán . Hồng Hạnh sẽ nghĩ gì khi biết ông chồng của nó vừa cợt nhả với tôi . Rốt cuộc thì cả tôi và nó đều có cùng số phận như nhau . Càng nghĩ càng thêm chán chường .

Đến lúc này thì dù muốn dù không tôi cũng phải rời bỏ nhà Hồng Hạnh . Nửa năm qua có quá nhiều buồn vui , rồi thì mọi thứ cũng đến lúc chấm dứt , nếu Hồng Hạnh không vướng bận người chồng có lẽ tôi và nó cứ sống hai đứa với nhau mà vui hơn .

Trời càng lúc càng lạnh , sương mù phủ dày đặc . Tôi quay về nhà , Hồng Hạnh cũng về từ lúc nào đấy , nó sốt ruột :

— Chờ mày này giờ đói bụng muốn chết , đi đâu vậy ?

— Đi chơi

Nó nhìn tôi :

— Làm gì như con mèo bị nhúng nước vậy ? Buồn hả , hay nhớ nhà !

— Không buồn , cũng không nhớ nhà .

Nhìn nét mặt hồng mịn , tươi tắn của Hồng Hạnh , tôi thương nó quá . Sống bên cạnh một người chồng luôn phản bội mà nó cứ vô tư như đứa trẻ . Vậy thì tôi có bổn phận phải giữ gìn nó những ảo tưởng mong manh đó, chỉ sơ . Hoàng Hùng phá vỡ mà thôi .

Tôi làm ra vẻ vô tư :

— Chiều đi chơi vui không ?

Nó chớp nhãn mặt :

— Vui gì mà vui , người ta mời cả hai vợ chồng , tự nhiên ông Hùng đẩy tao đi một mình, vô đó chả biết nói chuyện với ai , chán muốn chết .

Tôi tò mò :

— Sao anh Hùng không đi để mày đi một mình ?

— Ông ấy bảo mệt , bây giờ còn nằm queo trên phòng kia .

Tôi hỏi gặng :

— Hay là anh Hùng không muốn đi , sao mày không hỏi xem .

— Hỏi gì bây giờ , ông ấy bảo sao tao nghe vậy có gì đâu mà hỏi .

Tôi dè dặt :

— Theo tao thì mày nên để ý anh Hùng một chút .

— Để ý cái gì ?

— Ồ .. thì vợ chồng phải tìm hiểu kỹ tính nết của nhau vậy mà .

Hồng Hạnh vô tư :

— Sống với nhau cả năm rồi mới lo tìm hiểu , sao lúc trước mày không bảo như vậy , nhỏ này vợ vẫn quá , đi ăn cơm đói lắm rồi .

Tôi vẫn ngồi yên :

— Hạnh này , tao mới tìm được một căn phòng đẹp lắm , ở trên đồi , có thể nhìn bao quát thành phố , đẹp lắm !

— Rồi sao nữa ?

— Tao sẽ đến đó ở , cảnh đẹp lắm Hạnh , tao thích chỗ đó vô cùng .

— Còn ở đây , mày định bỏ tao hả ?

— Tầm bấy , thỉnh thoảng tao tới rủ mày đi chơi, và mày đến chỗ tao cũng thích vậy .

Hồng Hạnh xua tay :

— Thôi dẹp , dẹp, không có đi đâu hết .

— Không , tao thích ở một nơi vắng người và thơ mộng hơn, ngày mai mày với tao đến hỏi mượn nhé .

— Tao đã bảo không mà , đừng có nói lời thôi . Bộ ở đây mày không thích hả ?

— Ừ , gần chợ thế này ồn ào quá ..

Hồng Hạnh vẫn phản đối quyết liệt , tôi không trả lời nó nữa , nhưng tôi biết mình sẽ làm cái gì mình muốn . Nếu Hồng Hạnh hiểu ra nó sẽ không giận tôi .

Thác Camly chiều nay du khách thật đông , người ta cười đùa và chụp hình một cách vui vẻ nhộn nhịp . Tôi đi thơ thẩn vào sâu phía trong chọn một nơi không có người , tôi ngồi chống cằm nhìn dòng nước trong veo dưới chân .

Ở ngoài kia , tiếng cười đùa vẫn văng tới , một ý nghĩ thoáng qua làm tim tôi đau nhói . Có khi nào Vũ Phương và Mỹ Nga đang ở ngoài kia không ? Có khi nào họ đưa nhau đến đây sống những ngày trăng mật ? Bây giờ chắc họ cưới nhau rồi ... Ôi , nếu gặp họ ở đây , nếu tận mắt thấy họ âu yếm sánh vai nhau , chắc tôi sẽ ngã quỵ giữa dòng suối này.

Tôi nhắm mắt, cố xua đuổi những ý nghĩ kinh hoàng, nhưng tôi có quên được gì đâu, những kỷ niệm đau đớn cứ mãi làm nhức nhối trái tim. Tôi tìm đến nơi hiu quạnh vắng này sống với nỗi cô đơn để tìm quên, mà sao lòng cứ chìm đắm trong cơn đau dai dẳng . Tôi ngắt những cánh hoa sứ, thả trôi theo dòng suối, những cánh hoa làm trắng một khoảng nước trong veo, có hoa chấp chới giữa những khe nước, bập bênh bầm dập trông tội làm sao .

Tự nhiên tôi nhớ câu thơ xưa :

”Buồn trông ngọn nước mới sa

Hoa trôi man mác biết là về đâu ”

Tôi chống cằm theo dõi những cánh hoa trôi đi mỗi lúc một xa . Chợt tôi thấy ở phía đá đằng kia , một người đàn ông còn trẻ , khoảng gần ba mươi tuổi , người ấy ngồi yên lặng nhìn xuống dòng suối rồi cúi xuống vớt một cánh hoa cầm trên tay ngắm nghía, vẻ mặt đắm chiêu .

Tự nhiên tôi thấy thật nhiều thiện cảm với người ấy .

Có tiếng cười lãnh lớt trong veo gần bên , tôi ngẩng đầu lên ở phía đá gần đây , một người con trai và một người con gái rượt đuổi cười đùa với nhau , tạt nước cùng nhau . Tôi mở lớn mắt nhìn họ cho đến khi họ khuất ở đằng xa, hòa lẫn vào đám du khách xôn xao.

Tôi cười buồn và rồi trong tôi như có cảm giác gờn gợn như có một đôi mắt đang theo dõi . Tôi quay lại nhìn về hướng ấy , ánh mắt tôi chạm phải tia nhìn của người đàn ông đằng kia , thấy tôi nhìn , người ấy khẽ gật đầu , khuôn mặt vẫn trầm tư bất động .

Tôi ngơ ngàng nhìn nơi khác .

Gần một tuần nay , cứ mỗi chiều đến đây, tôi đều thấy người ấy ngồi một mình nơi phía đá vắng người , thỉnh thoảng tôi bắt gặp tia nhìn quan sát , thân mật và một chút tò mò trong đôi mắt người ấy , đôi mắt như muốn hỏi ” Cô là ai ? Sao cô buồn vậy ? ”

Chiều nay bỗng nhiên người ấy đến gần tôi hơn, khuôn mặt vẫn trầm tĩnh, lạnh lùng . Nhưng đôi mắt nhìn tôi như thăm thẳm ẩn chứa những suy nghĩ xâu xa nào đó không nói thành lời . Người ấy gọi lên trong tôi cảm giác vừa xa vừa gần rất khó tả .

Tôi bỗng thấy mình lúng túng .

Ngoài kia , những du khách bắt đầu thưa thớt , vài người còn nấn ná ở lại ngắm dòng thác trắng xoá dưới ánh hoàng hôn trầm mặc .

Tôi đứng dậy , chậm chạp đi về , ngang qua chỗ người ấy , tôi thấy đôi mắt anh nhìn đắm đắm dòng nước chảy dưới chân , đáng đáp thật thanh lịch.

Có lẽ người ấy cũng mang tâm trạng thất tình như tôi .

Tôi đi ra đường . Đà Lạt chiều nay buồn thê lương , xa xa những ngọn đồi như chìm trong màn sương mà lam khói , cảnh vật càng gợi nỗi buồn se sắt , làm rời rã tâm hồn . Tôi lầm lũi đi về căn phòng bé nhỏ quanh vắng của mình .

Tôi thay đồ rồi chui vào mền . Chiết cassette nhỏ ở đầu giường thì thăm buông những tiếng nhạc buồn tênh

” Mất anh rồi , xa anh rồi , hoa đã tàn nhụy đã phai , chiều hôm nay trời thanh vắng , em đi về , với ai

Tôi nằm yên , nghe thắm vào lòng nỗi cô đơn thăm thẳm , bất giác tôi úp mặt vào gối khóc rầm rức ! ”
Buồn ơi xa vắng mênh mông là buồn ”

Buổi chiều đi làm về đã thấy Hồng Hạnh trong phòng . Hồng Hạnh là người duy nhất có chìa khóa mở cửa phòng tôi . Nó đang ngồi bên bàn đọc quyển nhật ký của tôi . Trong đó chỉ toàn là tâm trạng cô đơn , đau khổ những điều mà gần đây tôi thường không nói với nó . Cảm thấy như bị bắt quả tang một điều thầm kín , tôi đứng yên nhìn nó .

Hồng Hạnh chợt khép quyển sổ lại , ngồi khoanh tay im lặng , tôi nghe nó thở dài .

Tôi lên tiếng :

— Trong đó có gì đâu mà đọc .

Nó giật mình quay lại , im lặng thật lâu , giọng nó buồn rầu :

— Sao mày cứ nhớ hai người đó hoài vậy Vân ? Tao không biết làm sao à quên họ bây giờ . Chẳng lẽ mày cứ chết dần chết mòn vì họ sao , mày làm tao khổ tâm quá .

Tôi cười khê :

— Tao bắt đầu quên được rồi đó chứ , đừng lo Hạnh .

— Đừng giấu tao , mày lại soi gương xem càng ngày càng gầy đi, tao đã hứa với ba mẹ mày là làm ày vui trở lại , mai mốt về Sài Gòn tao biết ăn nói sao đây .

— Mày đừng nghĩ tao khổ vì họ nữa , chuyện gì rồi cũng qua thôi .

Hồng Hạnh đứng dậy :

— Bây giờ thay đồ, rồi qua nhà tao ngay .

— Chi vậy ?

— Tối nay mở tiệc mừng ông anh ơ? Pháp về , lẽ ra tao đã chiêu đãi tuần trước , nhưng anh ấy bảo đợi ba mẹ tao ra, nhanh đi , mọi người chờ mày đó .

Tôi tròn mắt :

— Sao lại chờ tao ?

— Thì tao chuẩn bị xong hết rồi , chỉ còn chờ mày thôi .

Nghĩ đến việc phải gặp mặt anh Hùng , tôi vội từ chối :

— Thôi tao không đi được , nhức đầu lắm !

— Nhức đầu thì đến một chút rồi về , tối nay nhất định mày phải có mặt mới được , không thì hỏng hết .

— Ở Mở tiệc mừng anh mày mà không có tao lại hỏng à , đừng có khùng .

— Không nói nhiều nữa , tao muốn mày phải có mặt .

Tôi lắc đầu :

— Mày đừng có vướng víu tao quá , họp mặt gia đình mày mà kéo bạn bè vào, làm ở nhà mất vui đi .

— Cái này không phải ý tao , nhà tao muốn như vậy mà .

Rồi nó gắt lên :

— Đừng có khó khăn nữa , mày để người lớn chờ lâu kỳ lắm :

— Nhưng tao

— Mày nghĩ đi , vì một mình mày mà nhà tao mất vui , không thấy ngại hả ?

Tôi thở dài :

— Thôi được , chờ tao một chút .

Tôi mở tủ, lấy chiếc sơ mi, nhưng Hồng Hạnh giằng lại, nó chọn chiếc đầm màu trắng, cổ viền ren, tay bằng vải voan thêu hoa văn, chiếc áo thật đẹp và sang trọng. Tôi nhăn mặt :

— Gì mà lộng lẫy quá vậy , thôi đi .

Hồng Hạnh gạt phăng :

— Tối nay mày phải đẹp như tiên mới được .

Nó bắt tôi thay áo , nhanh nhẹn buộc chiếc nơ sau lưng , rồi nó ấn tôi ngồi xuống , bắt đầu thoa phấn . Tôi phản đối kịch liệt :

— Thôi , thôi , đơn giản thôi .

— Không được , phải trang điểm lên .

Tôi đứng dậy :

— Mày định đem tao đi thi hoa hậu đó hả , đến nhà mày mà như dạ hội tao ngưỡng lắm .

Hồng Hạnh nhượng bộ :

— Thôi được , nhưng phải xỏ tóc ra .

Tôi đứng trước gương chải sơ mái tóc , hình ảnh trong gương là cô gái đẹp một cách thanh khiết , quý phái trong chiếc đầm trắng . Nhưng khuôn mặt cứ phẳng phất một nét buồn buồn , vẻ mặt sầu muộn và hơi bí ẩn . Có phải Tường Vân đó không ? Nét mặt tôi thay đổi từ lúc nào vậy ?

Hồng Hạnh đứng yên ngắm tôi , mặt nó có vẻ hài lòng :

— Đẹp tuyệt vời , hình như càng buồn mày càng đẹp đó Vân . Tối nay mày sẽ thành công

— Thành công cái gì ?

Hồng Hạnh không trả lời , kéo tôi đi nhanh ra ngoài .

Khi hai đứa tôi vào nhà , mọi người đang ngồi nơi phòng khách , không khí có vẻ đầm ấm thân mật . Tự nhiên tôi cảm thấy mình xen vào gia đình Hồng Hạnh một cách lố bịch quá .

Thấy tôi, mẹ. Hồng Hạnh vốn vẫn giữ tôi ngồi xuống bên cạnh :

— Lúc này con có khỏe không , lên đây với con Hạnh con vui không ?

Tôi nhỏ nhẹ :

— Dạ vui .

Hồng Hạnh lên tiếng :

— Mẹ để con giới thiệu Tường Vân với anh Huy chứ . Ở đây ai nó cũng biết rồi , trừ anh Huy là nó chưa biết thôi .

Rồi nó đi về phía gần cửa, kéo tay một người con trai đến chỗ tôi . Tôi ngược lên , kinh ngạc . Lẽ nào “người ấy ” mà tôi thường gặp ở thác Cam ly là anh của Hồng Hạnh .

Nó liến thảng :

— Giới thiệu nhé , đây là anh Huy ,kỹ sư hóa , vừa bên Pháp về . Anh thứ ba của tao đó. Còn đây là Tường Vân , bạn em , bạn thân của em đó anh Huy .

Tôi thấy nó khẽ khụy vào vai anh Huy một cái . Anh ấy điềm tĩnh gật đầu chào tôi , rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện . Anh không tỏ ra một chút ngạc nhiên khi thấy tôi ở đây , tự nhiên tôi hoài nghi về người con trai vẫn thường nhìn tôi một cách trầm lặng bên dòng suối .

Mọi người trong phòng vẫn nói chuyện sôi nổi , tôi ngồi im bên cạnh mẹ. Hồng Hạnh , hững hờ đan những ngón tay vào nhau . Hình như tất cả mọi người ở đây đều vui vẻ và chuyện trò không ngớt , chỉ trừ anh Huy , từ lúc vào đây tôi chưa nghe anh ấy nói gì cả , anh ngồi im lặng nghe mọi người nói , và hút thuốc . Trong cử chỉ của anh , tôi thấy có một chút hờ hững , lạnh lùng, thật khác xa với tính cách nho? Hạnh . Nó sôi nổi bao nhiêu thì anh Huy trầm lặng bấy nhiêu . Nhưng tôi biết nó thương và thần tượng ông anh nó như một mẫu người lý tưởng :

Bà Hồng Hạnh chợt lên tiếng :

— Bây giờ mời tất cả qua phòng ăn đi nào ?

Mẹ. Hồng Hạnh thân mật nắm tay tôi qua phòng bên cạnh , bà chỉ một chiếc ghế :

— Con ngồi đây , ngồi gần bác đây này .

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống , nho? Hạnh kéo anh Huy đi lại gần tôi ..

— Tối nay anh Huy tiếp Tường Vân giúp em, Vân nó nhát lắm , anh mà làm bạn em sợ là em bắt đền anh nghe .

Hoàng Hùng ngồi đối diện với tôi, hết nhìn tôi lại nhìn qua anh Huy, đôi mắt ánh lên một vẻ khó chịu. Tôi ngồi im, nhớ lại những gì diễn ra buổi tối hôm ấy, tôi lại thấy cảm giác ghê tởm xâm chiếm. Hạnh ơi ! Sao mà đại dốt chọn một người chồng như thế kia, thôi thì hãy cứ đừng biết gì hết , hãy cứ sống trong ảo tưởng để khỏi thấy đời mình bất hạnh .. Ồ , vậy mà mình cũng đã từng yêu một người đáng ghê sợ .

Tôi cúi mặt , cố dẹp những ý nghĩ nặng nề , giữa những người vô tư vui vẻ này , tôi không muốn bị tâm trạng trĩu nặng xâm chiếm Vậy mà sao tôi không hòa mình với ai được .

Anh Huy chợt nói nhỏ :

— Tường Vân có nhận ra tôi không ?

Tôi ngước lên , anh đang nhìn tôi , khuôn mặt vẫn lạnh lùng , chỉ có đôi mắt là thăm thẳm một ý nghĩ nào đó . Tôi cười dịu dàng :

— Dạ , hình như Vân hay thấy anh ở

— Thác Cam ly , tôi thích ra đó vào buổi chiều .

— Vân cũng vậy .

— Tôi biết .

Im lặng một lát, anh nói thêm :

— Cảnh buồn bao giờ cũng hợp với những tâm trạng buồn .

Tôi nhìn Từ Huy một cái nhìn thắc mắc, không hiểu anh nói với bản thân mình hay nói với tôi (?)

Từ Huy cũng không nói gì nữa , anh lịch sự gấp thức ăn cho tôi, cử chỉ có một cái gì đó nâng niu ân cần, nhưng nét mặt vẫn không chút biểu cảm. Tôi không hiểu đó là thái độ ga lăng phương Tây , hay là anh biết giấu những tình cảm thâm kín vừa mới khơi dậy trong lòng .

Vũ Phương đã từng dạy tôi nhận biết thế nào là cử chỉ bộc lộ tình

cảm chân thành ở người con trai , và tôi đã tin anh bằng tất cả niềm tin ngây thơ nhất. Nhưng sau đó cũng chính anh làm đổ vỡ niềm tin thánh thiện trong tôi . Bây giờ đón nhận những thái độ sẵn sốc triu mến tôi phải nghĩ thế nào .

Nho? Hạnh chợt lên tiếng :

— Mẹ biết không , cả tuần nay anh Huy ít chịu ở nhà lắm, anh ấy cứ đi dạo một mình không cho con đi theo nữa , làm như sợ con quấy rầy hay sao ấy .

Me. Hồng Hạnh chột lên tiếng :

— Tính anh con đã như vậy rồi , con giận làm gì nào .

— Anh này giống ông cụ quá tưởng sống ở nước ngoài làm anh thay đổi , vậy mà có thay đổi gì đâu , suốt ngày trầm ngâm như ông cụ non.

Nó chia qua tôi :

— Nho? Vân này cũng vậy nữa , chiều nào nó cũng đi lang thang có một mình . Hai người này giống tánh nhau ghê .

Tôi ngăn người nhìn nó , chưa biết làm như thế nào thì nó liếc thoáng :

— Anh Huy còn ở đây hai tháng , vậy mai mốt nhờ nhỏ Vân hướng dẫn anh ấy đi chơi giùm hé mẹ !

Hoàng Hùng lên tiếng, vẻ khó chịu :

— Anh Huy là người Việt Nam chứ có phải ngoại quốc đâu mà không biết xứ sở của mình , em lo thừa quá .

Tôi lặng nhìn Hoàng Hùng , có lẽ chỉ có tôi mới hiểu được thái độ hằn học của anh ta . Vậy mà tôi vẫn cứ phải im lặng , lặng im để nuôi những ảo tưởng mong manh cho Hồng Hạnh , tội nghiệp nhỏ bạn thân của tôi quá . Nó vẫn vô tư :

— Nhưng có một người bạn cùng đi thì dù sao cũng vui hơn , anh không hiểu gì hết .

Tôi tin rằng Hoàng Hùng đã hiểu , và có lẽ tối nay ở đây mọi người đều hiểu cái điều không ai sống sướng nói ra . Bấy giờ tôi mới biết vì sao lúc chiều Hồng Hạnh cứ một mực muốn tôi đến đây trong vẻ xinh đẹp lộng lẫy rồi .

Cám ơn ý muốn tốt đẹp nhỏ đã dành cho đời tôi . Nhưng điều đó có ý nghĩa gì , tôi không thể nhận nó .

Một lần bị phản bội , tôi không còn gì ngoài trái tim chết lặng . Làm sao tôi đủ sức nhen lên cho đời mình một ngọn lửa của tình yêu, và tôi bằng lòng sống dật dờ với thế giới mà xám của mình .

Buổi tiệc đã tan , mọi người trở ra phòng khách uống trà . Đêm càng lúc càng sâu, không khí trong phòng cũng lắng xuống , thanh bình và yên lặng .

Tôi đứng dậy xin phép ra về , Hồng Hạnh lên tiếng :

— Để nhờ anh Huy đưa mày về .

Tôi vội từ chối :

— Thôi để tao đi bộ , tao thích đi một mình .

Nó ngắt lời :

— Đừng có cãi .

Từ Huy chậm rãi lên tiếng :

— Khuya thế này em không nên đi một mình , để tôi đưa về .

Me. Hồng Hạnh gật đầu hài lòng :

— Con gái không nên đi một mình lúc tối con ạ !

Tôi đành im lặng ra sân . Từ Huy vòng qua mở cửa xe cho tôi , rồi ngồi vào tay lái , chiếc xe lao đi thật nhẹ nhàng .

Tôi khoanh tay dựa người vào nệm , nhìn bên đường . Trời về khuya đường phố lặng ngắt , những ánh đèn tỏa sáng làm dịu màn đêm đen thẫm . Đà Lạt se sắt bởi sương đêm dày đặc .

Từ Huy chạy thật chậm , một tay giữ tay lái , một tay cởi chiếc áo khoác, choàng lên vai tôi :

— Em khoác vào đi , đừng để lạnh quá sẽ bệnh đấy .

Tôi không từ chối :

— Cảm ơn anh Huy . Nhưng anh lạnh thì sao ?

— Tôi quen rồi .

—

— Ở? Paris , những đêm mùa đông trời buốt giá hơn ơ? Đà Lạt nhiều

lắm . Và không có được vẻ nên thơ buồn buồn như ở đây . Nhất là đối với những người xa gia đình thì cái hạnh phúc càng thấy nặng nề hơn. Cho nên khi về đây rồi người ta chẳng mấy muốn xa rời xứ sở của mình nữa .

Tôi ngồi co ro trong chiếc áo , lắng nghe giọng nói của Từ Huy . Anh có giọng nói nghe lạ tai , hay hay . Tôi chưa thấy người con trai nào có giọng nói trầm và nhẹ như thế . Tôi hơi quay đầu nhìn anh , nét mặt nhìn nghiêng thật cương nghị , sóng mũi

thẳng , cao và bờ môi kiêu ngạo . Tôi hiểu vì sao Hồng Hạnh thường bảo anh là thần tượng của các cô gái .

Từ Huy vẫn nhìn thẳng phía trước , không hay tôi lén quan sát . Anh vẫn kể về những ngày mùa đông ở Paris và những người bạn đang sống ở đó , tôi yên lặng nghe . Từ chiều đến giờ chưa lúc nào tôi thấy anh nói nhiều như vậy . Thì ra anh ấy không phải mẫu người khó gần và lúc nào cũng lạnh lùng với mọi người . Chẳng lẽ nhỏ? Hạnh không hiểu hết anh nó sao ?

Xe ngừng lại trước cổng . Từ Huy đi vòng qua mở cửa , đưa tay đỡ tôi xuống xe . Anh nắm bàn tay lạnh cóng của tôi xiết nhẹ :

— Chúc em ngủ ngon .

— Cảm ơn anh Huy .

Khi vào phòng rồi, tôi mới nhớ chiếc áo khoác chưa trả lại anh .

Chiều nay nhận thư mẹ , mẹ viết thư chủ yếu là muốn biết tôi khỏe không và tinh thần ra sao . Mẹ chẳng hề nhắc đến Vũ Phương và Mỹ Nga . ” Cảm ơn mẹ đã tế nhị tránh gợi khổ cho con . Nhưng tự đáy lòng , con cứ muốn biết họ cưới nhau chưa , hình như ở một góc nào đó của trái tim , con vẫn hy vọng họ xa nhau mà mẹ .

Đà Lạt chiều nay lạnh lắm mẹ , con chui vào mền nằm nhìn sương phủ mờ ngoài cửa sổ . Ở? Sài Gòn bây giờ chắc Vũ Phương đang đưa Mỹ Nga dạo bên Bạch Đằng , cũng có thể họ cùng đàn hát với nhau . Sao hình ảnh Vũ Phương đàn và Mỹ Nga không nhéo ngả đầu vào vai anh ấy hát say sưa , làm lòng con tê điếng mẹ ơ ”.

Tôi bước xuống giường , mở nhạc và tắt đèn . Bây giờ thì chỉ còn bóng tà dương và tiếng nhạc thì thấm những nỗi buồn da diết .

Tôi lại khóc rất rứt với mình .

Có tiếng cửa phòng xích mở , rồi một bàn tay kéo mền , giọng Hồng Hạnh vang lên :

— Lại khóc nữa phải không ? Tao biết mà, ngồi dậy .

Tôi rúc đầu vào gối , cố giấu đôi mắt đỏ hoe , nó cương quyết kéo tôi dậy :

— Không được nằm đây khóc nữa , có anh Huy tới kìa .

Nó ra ngoài kéo tay anh Huy đi vào :

— Anh vào đây , ở ngoài lạnh lắm .

Tôi hoảng hốt ngồi dậy , với lấy chiếc khăn tay lau mặt . Tự nhiên tôi giận nhỏ? Hạnh đã để tôi rơi vào tư thế này trước mặt anh Huy .

Từ Huy như không thấy vẻ lúng túng của tôi , anh gật đầu chào rồi đến bên cửa sổ , khoanh tay nhìn lơ đãng ra ngoài . Hồng Hạnh nói nhỏ :

– Nín khóc đi , thay đồ đi chơi với tao , đừng để anh Huy thấy mày thế na ‘y .

– Tao không thích ra ngoài , lạnh lắm .

Giọng nó như dỗ dành :

– Thì mặc áo cho ấm , anh Huy mời đi chơi mà , mày không đi thì bẽ mặt tao lắm . Mày từ chối không được đâu ?

Hồng Hạnh bao giờ cũng có cách nói trói buộc như thế đấy. Tôi đứng dậy, nó giúp tôi dọn lại chiếc giường. Thấy Từ Huy còn đứng bên cửa sổ, tôi cố lấy giọng bình thường:

– Anh Huy ngồi chơi .

Anh quay lại, nhìn thoáng vào mắt tôi , rồi nhẹ nhàng :

– Anh với Hạnh đến mời Vân đi chơi, Vân có phiền không ?

– Dạ không có phiền chi đâu , anh Huy chờ Vân một chút .

Tôi bước vào trong , tìm chiếc áo len dày nhất . Mắt tôi chợt dừng ở chiếc áo của Từ Huy hôm nào . Tôi lấy xuống , nhưng một ý nghĩ thoáng qua làm tôi phân vân . Nếu trả áo trước mặt Hồng Hạnh , nó sẽ tưởng chúng tôi đã đi chơi riêng với nhau , rồi lỡ ra nó hỏi lung tung thì tôi sẽ ngượng lắm , thôi cứ để đấy dịp khác sẽ trả ..

Khi chúng tôi ra ngoài, trời đã tối từ lúc nào . Từ Huy đưa tôi và Hồng Hạnh đến nhà thủy tạ hồ Xuân Hương . Chúng tôi ngồi bên ly café trầm ngâm nhìn ánh đèn lấp lánh trên mặt nước . Từ Huy và tôi ngồi im lặng nghe Hồng Hạnh liên thoảng hết chuyện này đến chuyện khác . Hình như nó rất hài lòng vì chúng tôi có dịp gần nhau . Tôi cười mơ hồ với ý nghĩ đó . Thỉnh thoảng , tôi bắt gặp đôi mắt anh nhìn tôi kín đáo , ánh mắt như trĩu mến , tội nghiệp , và an ủi một cách thâm lặng . Thốt nhiên tôi thấy sợ hãi , ôi, có khi nào Từ Huy biết tôi bị người yêu bỏ rơi không , tôi sẽ xấu hổ chết mất .

Nhưng tôi còn gì để sợ nữa chứ ? Danh dự đã bị chà đạp tơi tả rồi . Cả thành phố Đà Lạt này có biết thì tôi cũng không thể tủi hổ hơn được nữa . Bởi vì cảm giác đó đã lên đến tận cùng và trở nên bão hòa trong tôi rồi .

Tôi cắn môi , cúi xuống ly café , cố nén một cảm giác dâng lên ghèn ghện .

Từ Huy nhìn tôi chăm chú , tôi có cảm giác anh biết những gì đang diễn ra trong lòng tôi . Anh chợt nghiêng người quây nhẹ ly café cho tôi, giọng anh ngọt ngào :

– Tường Vân uống đi .

Và bằng cử chỉ dịu dàng , anh vỗ nhẹ lên tay tôi , như chia sẻ những điều không tiện nói . Tự nhiên tôi thấy lòng mình dịu đi . Cảm ơn anh đã tặng tôi những phút giây thanh thản .

Hồng Hạnh như không thấy những gì diễn ra giữa chúng tôi, nó xoay người ra nhìn bờ hồ . Đêm như chìm trong màn sương mù dày đặc , trời càng về khuya càng thấy lạnh . Từ Huy gọi người tính tiền , anh lịch sự kéo ghế cho tôi bước ra , những cử chỉ chu đáo ấy làm tôi cảm động .

Đêm nay tôi nghĩ về Từ Huy thật nhiều , không hiểu sao tôi cứ có cảm giác tưởng đã biết anh từ lâu lắm , và tôi mơ hồ hiểu rằng anh đã biết nổi bất hạnh của tôi . Có những người chỉ mới gặp vài lần mà ta có thể tin tưởng gần gũi như đã quen từ lâu lắm , cho nên với anh , tôi không cảm thấy khổ đau vì mặc cảm .

Những buổi chiều sau đó Từ Huy hay đến phòng đưa tôi đi chơi,, tôi tiếp anh tự nhiên mà không hề hỏi lại lòng đó là mối quan hệ ra sao . Chỉ biết

rằng mỗi chiều xuống , tôi thích cùng anh đi thơ thẩn trên đồi thông . Lặng nghe tiếng lá reo vi vu trong gió , và ngắm nhìn những đám mây xám lơ lửng giữa bầu trời .

Trời Đà Lạt nên thơ , bên cạnh một người bạn luôn im lặng đầy cảm thông , nỗi cô đơn không còn dần vạt tâm hồn tôi nữa .

Chiều nay Từ Huy đưa tôi đến thác Camly, chúng tôi nhảy qua các tảng đá đi sâu vào bên trong . Nơi mà lúc trước tôi và anh hay ngồi .Ở ngoài kia , tiếng cười của các du khách vọng lại một cách mơ hồ .

Chợt tôi trượt chân , ngã chúi xuống dòng nước lạnh buốt . Tôi hết hồn , rồi cười lên khanh khách . Từ Huy chạy vội đến , nhất bồng tôi lên đặt xuống phiến đá cao và khô ráo . Anh quỳ xuống cởi giày cho tôi , rồi rút khăn tay lau bàn chân lạnh cóng của tôi với thái độ nhẹ nhàng và nâng niu . Tôi chớp mắt nhìn anh , cười dịu dàng thay một lời cảm ơn .

Từ Huy vẫn quỳ một chân, ngắm nghía tôi khuôn mặt anh như sáng lên .

Tôi nhìn vào mặt anh , chẳng biết nói thế nào . Từ Huy ngồi lên phiến đá , vuốt nhẹ tóc tôi như người ta an ủi dỗ dành một đứa trẻ , giọng anh thật trầm :

— Hãy vui lên mà sống đi Vân, đừng tự dày vò mình trong đau khổ nữa , em thấy đó, xung quanh còn biết bao người thương mến em .

Tôi nhìn sững Từ Huy , anh nói gì vậy ?

Từ Huy không tránh đôi mắt tôi , anh nhìn tôi một cách điềm tĩnh . Tôi nói nhỏ :

— Anh Huy , em có cảm tưởng anh hiểu em rất nhiều , có lẽ Hồng Hạnh đã kể về em hết rồi .

— Điều đó làm em không vui phải không ?

Tôi lắc đầu :

— Không, từ lâu rồi em đã quen với cảm giác bị người khinh miệt chê cười , vâng, em quen rồi .

Từ Huy hỏi lại :

— Tại sao em lại phải bị chê cười , và ai có thể khinh miệt em ?

Tôi cúi mặt :

— Đối với em , không có sự tủ nhục nào bằng phụ bỏ . Nhưng, anh Huy biết không , sau chuyện đó em thấy mình lớn thêm , em nghĩ đó là cái giá mà em phải trả.

Tôi vô tình lặp lại :

— Em quen với cảm giác xấu hổ rồi .

— Nghe này Vân , danh dự mình là do tích cách của chính mình tạo ra, chứ không phải bởi sự đối xử của người khác đối với mình . Anh ấy không thể làm em bị hạ thấp đâu, em đừng tự dày vò mình nữa .

— Cảm ơn anh đã không nghĩ xấu em .

Tôi nói một cách thành thật :

— Không hiểu sao chỉ mấy lần gặp anh , em có cảm tưởng anh đã hiểu em một cách thành thật , sâu sắc và điều đó làm em tin tưởng anh, anh có tin điều em nói không ?

Từ Huy gật đầu :

— Tin chứ , và trong thời gian này, tôi muốn em tin tôi như một người bạn , một người bạn lúc nào cũng sẵn sàng làm em vui , hứa với tôi không ?

Tôi cảm động :

— Anh Huy tốt với em quá, ca? Hồng Hạnh nữa .

Từ Huy ngó mông lung ra xa , khuôn mặt anh thật nghiêm nghị :

— Tôi nhớ ngày mới về nước , lần đầu tiên ra đây tôi đã lập tức chú ý đến em ngay, ở nước ngoài tôi hầu như không thấy một cô gái lãng mạn như em .

Anh quay lại nhìn tôi :

— Khi em thả những cánh hoa trôi theo dòng nước , em có nghĩ đến hai câu thơ này không Vân :

Buồn trong ngọn nước mới sa

Hoa trôi man mác biết là về đâu .

— Còn tôi thì lúc ấy ngắm mấy cánh hoa của em, tôi đã nghĩ như vậy .

Tôi mở lớn mắt nhìn Từ Huy , xúc động đến nghẹt thở . Làm sao tôi với anh lại có chung một ý nghĩ như thế chứ !

Tôi thốt lên :

— Có, em có nghĩ như vậy , lúc thấy anh vớt hoa lên ngắm, em bỗng có cảm tình với anh ngay .

— Em nhạy cảm quá .

— Thế mà khi gặp ở nhà Hồng Hạnh , anh Huy chẳng tỏ vẻ gì là nhận ra em , và em hoài nghi trí nhớ của mình .

Từ Huy cười nhẹ :

— Lúc đó thấy em bước vào , tôi kinh ngạc đến không tin vào mắt mình . Anh nhún vai - Hồng Hạnh có bảo mời một cô bạn thân , nhưng tôi không ngờ người đó là em .

Nhắc lại những chuyện ấy , tôi thấy vui vui .

Chúng tôi yên lặng nghe tiếng suối chảy dưới chân . Từ Huy chợt hỏi :

— Tại sao đang ở nhà Hồng Hạnh , em lại bỏ đi sống một mình vậy Vân ? Hạnh nó vẫn không hiểu được em .

Tôi yên lặng , biết nói thế nào đây, cho đến bây giờ Hồng Hạnh vẫn không tin những gì tôi giải thích . Tôi chưa kịp trả lời thì Từ Huy đã lên tiếng :

— Có thể em không tiên nói với Hồng Hạnh . Nhưng với tôi , em nên nói hết . Tôi không tin chỉ vì thích sống một mình mà em bỏ đi như vậy . Nếu mẹ em biết , mẹ em sẽ nghĩ thế nào ?

Tôi vẫn im lặng , Từ Huy nhìn tôi chăm chú :

— Em không muốn nói thì thôi, tôi không ép . Nhưng tôi chỉ ngại một điều sống một mình như vậy lỡ gặp chuyện gì ai sẽ lo cho em, mẹ em mà biết sẽ buồn đấy .

—

— Tiếc rằng tôi không ở đây được để đem em trở về với cuộc sống vô tư , tôi hy vọng mình sẽ làm một điều gì đó cho em .

Sao Từ Huy nghĩ đến tôi nhiều vậy ? Con người vốn lạnh lùng sống với thế giới nội tâm kín đáo ấy , có một tâm hồn lãng mạn , nhạy cảm và trên hết là đang chân thành yêu mến tôi, tôi biết lấy gì đáp lại cho anh .

Bất giác tôi thốt lên :

— Anh Huy , nếu mai một anh đi rồi , chắc em sẽ buồn lắm .

Nét mặt Từ Huy thoáng chút rung động , anh nhìn tôi dăm dăm :

— Chuyện tôi đi đâu có lớn, nếu em muốn tôi sẽ trở về đây Vì em !

Tôi cúi mặt lảng tránh cái nhìn của anh. Từ Huy hơi thoáng buồn, anh cũng quay mặt đi hình như anh giấu một tiếng thở dài .

6. Chương 6 - 1

Những ngày về nước của Từ Huy sắp hết , chỉ còn một tuần nữa anh phải qua bên ấy . Thế là người bạn rong chơi sẽ xa tôi mãi mãi , nghĩ đến những buổi chiều không có anh, tôi chợt thất Đà Lạt thật quạnh hiu .

Hôm nay Từ Huy lái xe đưa tôi và Hồng Hạnh về Sài Gòn , đây là tuần lễ cuối cùng ở? Việt Nam , anh phải dành thời gian cho bạn bè và gia đình , tôi trở thành chiếc bóng mờ nhạt , có lẽ Từ Huy quên mất tôi rồi .

Một tuần lễ ở? Sài Gòn , tôi giam mình ở trong phòng hoặc quanh

quần bên mẹ . Tôi không đến thăm anh Trung , cũng không dám ra đường . Tôi sợ vô tình gặp Vũ Phương và Mỹ Nga . Ôi ! Thành phố này , những con đường rong chơi này và những kỷ niệm của một thời yêu đương..... tất cả đã trở thành ấn tượng day dứt mà tôi muốn trốn chạy . Tôi không muốn thấy lại những thứ đó nữa . Giá mà tìm được sự lãng quên .

Mỗi chiều tôi ngồi lặng lẽ bên cửa sổ , nhìn những áng mây bồng bềnh trong ánh tà dương . Sài Gòn vào thu lá rụng vàng mặt đất ,lá rơi ngập lối đi trong vườn . Nhớ mùa thu nào tôi và Vũ Phương bắt đầu yêu nhau , cũng có những buổi chiều lặng ngắm lá rơi bên thềm . Bây giờ hai mùa thu đã qua , cây hai lần thay lá , lòng người cũng đổi thay , tôi nhìn lá vàng mà ngậm ngùi nhớ chuyện ngày xưa .

Chiều nay tôi ngồi một mình trên sân thượng , nhìn xuống đường ngắm người ta qua lại. Chợt một chiếc xe đậu lại trước nhà , tôi thấy Hồng Hạnh và Từ Huy bước xuống , ừ? Hạnh giơ tay bấm chuông . Tôi mỉm cười ngắt một cánh hoa cúc , thả xuống đường , cánh hoa rơi trên vai Từ Huy , làm anh giật mình ngẩng lên . Tôi hết hồn tròn mắt nhìn anh .

Hồng Hạnh cũng nhìn lên , nó rú rít :

— Ê ! Xuống mở cửa đi chớ , đứng trên đó làm gì .

Tôi quay người đi xuống gặp mẹ ở cầu thang .Mẹ nhìn tôi từ đầu tới chân, rồi dịu dàng:

— Con lên thay đồ cho thơm mát một chút , ăn mặc thế này mà tiếp khách à ?

Tôi nhìn xuống bộ đồ katê trắng mặc trên người , bộ đồ vẫn thẳng băng thơm mát đó chứ , mọi khi tiếp bạn tôi vẫn ấm mặc như vậy mà mẹ có nói gì đâu . Anh Huy và Hồng Hạnh chứ có ai lạ mà hôm nay mẹ khó thế nhỉ .

Tôi chả biết phải ăn mặc như thế nào, đành thay bộ đồ màu tím , bộ đồ này chắc đỡ lời thôi hơn. Khi tôi đi xuống, mẹ đang tiếp Từ Huy và Hồng Hạnh ở phòng khách . Tôi nghe tiếng mẹ dịu dàng :

— Thôi cháu ạ , ở nhà bác đã chuẩn bị cơm sẵn rồi , mời hai cháu ở lại ăn cho vui , ăn trong gia đình thân mật hơn .

Hình như anh Huy vừa mời gia đình tôi đi đâu thì phải , nhưng sao mẹ biết chiều nay họ đến nhà mà chuẩn bị cơm nhỉ , tôi có nghe mẹ nói gì đâu .

Tôi ngồi bên Hồng Hạnh , im lặng nghe Từ Huy nói chuyện với mẹ . Hôm nay anh thật thanh lịch trong bộ vest màu xám , phong thái điềm đạm , lễ phép . Tôi nhìn anh nhớ lại những ngày ở? Đà Lạt , lúc ấy anh có vẻ gần gũi với tôi hơn . Bây giờ nơi phòng khách nhà tôi , nhìn anh tiếp xúc với mẹ , sao tôi thấy anh xa vời quá .

Có tiếng xe ngoài sân , ba về đây , khi ba đi vào mẹ giới thiệu với ba .

— Cậu Huy đây là anh cháu Hạnh đó anh .

— Vậy à .

Ba vui vẻ bắt tay Từ Huy , hình như ba ngạc nhiên về sự thăm viếng của anh .

Mẹ quay qua tôi :

— Con vào chuẩn bị cơm nước đi Vân .

Hồng Hạnh đứng dậy theo tôi vào bếp, hai chúng tôi loay hoay dọn bàn. Tôi thắc mắc:

— Không hiểu sao mẹ biết chiều nay mày đến mà chuẩn bị thức ăn , tao không hay gì cả .

Nho? Hạnh tỉnh bơ :

— Tao có nói trước mà

— Nói lúc nào .

— Mày hỏi làm chi . Nhưng anh Huy định chiều này mời cả nhà đi nhà hàng , ngày mai anh ấy đi rồi .

Tôi lẩm bẩm :

— Nhanh quá , buồn thật .

Hồng Hạnh nhìn tôi vẻ quan tâm :

— Mày buồn thật ha? Vân .

— Ừ , nhiều khi tao thèm như mày , ước gì anh Huy là anh tao , có một người anh như vậy thích thật .

— Vậy hả , còn tao thì thích cái khác .

— Cái gì ?

Mắt nó láu lỉnh :

— Tao thích mày trở thành chị dâu của tao .

— Có bị ăn đấm chưa đó con khỉ .

— Nếu bị đòn mà được bà chị dâu như mày tao cũng chịu .

— Im đi nhỏ khùng .

Chúng tôi cười rúc rích trong bếp , Hồng Hạnh hớn hở :

— Ăn xong rồi tụi mình xin đi chơi nhé , đi tới khuya luôn , mày ở bên nhà tao rồi sáng tiễn anh Huy ra phi trường luôn . Chịu không ?

— Để hỏi mẹ tao đã .

Tôi thò đầu ra cửa :

— Xong rồi mẹ ơi .

Rồi nhìn lại đồ ăn bày la liệt trên bàn , không hiểu sao hôm nay có nhiều món ăn thế , chúng như chui ra từ một chiếc túi trong chuyện cổ tích .

Ba có vẻ mến Từ Huy . Ít khi nào tôi thấy ba uống rượu nhiều như vậy . Chỉ có mẹ là vẫn ít nói và dịu dàng như hằng ngày . Mẹ thích hay không thích anh ấy nhỉ ?

Ba chợt hỏi :

— Cậu Huy về lần này rồi có định trở lại thăm quê hương nữa không ?

— Dạ cháu chưa biết .

Anh kín đáo nhìn tôi , tôi cúi mặt , nhớ lại những gì chúng tôi đã nói ở? Camly buổi chiều nào . Có lẽ chẳng bao giờ anh trở về đây làm gì , tôi hiểu lòng anh rồi , nhưng tôi biết làm gì bây giờ .

Ăn xong, mẹ bảo tôi :

— Con mang trà ra vườn chơi với bạn đi .

Tôi đưa Hồng Hạnh và Từ Huy đi về phía cuối vườn , nơi đây ngày xưa Vũ Phương chưa hề bước đến . Cũng như bây giờ anh ấy đến những nơi không hề có tôi .

Tối nay trăng thật sáng , sáng lồng vào bóng cây lung linh trên mặt đất . Đêm đẹp quá ! Không biết rồi đêm nay có trở thành kỷ niệm đi vào đời tôi hay không .

Ồi , sao tôi hay nghĩ lẩn thẩn quá . Từ lúc biết thế nào là nỗi đau , tâm hồn tôi cứ lang thang những ý nghĩ vớ vẩn .

Hồng Hạnh đứng dậy đi thơ thẩn trong vườn , còn lại giữa tôi và Từ Huy là sự im lặng . Ngày mai anh đi rồi , và sẽ không biết bao giờ gặp lại vài năm sau nếu có trở về , chắc lúc ấy anh và tôi đều không thể có những buổi rong chơi dưới trời thu Đà Lạt thơ mộng. Biết rằng chỉ còn buổi tối nay vậy mà tôi không biết phải nói gì với anh cả .

Lẽ ra tối nay anh phải dành cho gia đình, bạn bè Nhưng anh bỏ tất cả đến đây với tôi, tôi hiểu cái điều sâu thẳm trong lòng anh . Nhưng rồi tất cả sẽ qua , tôi tin rằng tình cảm không thể nuôi dưỡng kia rồi phải đi theo năm tháng .

Từ Huy nói nhỏ :

— Em nghĩ gì vậy Vân ?

— Em nhớ những ngày có anh Huy ở đây .

— Em thấy nó có ý nghĩa gì không ? Ít ra là trong một khoảng đời của em .

— Có chứ , nhiều lắm anh Huy , nhưng em không thể diễn đạt được . Còn anh , anh đang nghĩ gì vậy ?

— Tôi không ngờ chuyến về thăm nhà này tôi bị vướng bận nhiều đến vậy . Có thể là suốt đời tôi không quên được .

Tôi nghe anh lẩm bẩm một mình :

— Không biết đây sẽ là hạnh phúc hay bất hạnh của tôi .

Tôi im lặng, anh không biết lòng tôi nao nao thế nào đâu Nhưng tất cả rồi sẽ qua , những giây phút yếu đuối này rồi sẽ chìm vào ngàn ký ức

của cuộc đời ... Tất cả sẽ qua Đã hàng chục lần tôi tự nhủ như vậy .

Từ Huy chợt nắm tay tôi , áp lên mặt , tôi cảm thấy anh run lên . Tôi để yên , có lẽ đây là lần đầu tiên anh xúc động đến vậy . Anh thì thầm:

— Mong rằng mình sẽ còn gặp nhau . Bây giờ em lên nghĩ đi , tôi về .

Tôi tiễn anh ra cổng . Và cứ đứng yên nhìn anh ra xe . Hồng Hạnh dặn đi dặn lại :

— Ngày mai nhớ ra phi trường nghe Vân , ngủ ngon nha !

Sao đêm nay giấc ngủ lại không đến với tôi , lòng cứ ngổn ngang những cảm xúc bồi hồi ,tôi nằm nghiêng người nhìn bóng trăng tràn qua cửa sổ cho đến lúc mệt mỏi , thiếp đi .

Một tiếng kèn chói tai dưới đường làm tôi giật mình thức dậy. Tôi nằm im nhìn ra ngoài trời, mặt trời đã lên cao rồi. Ồ..... sáng nay Từ Huy sẽ ra phi trường Tôi ngồi bật dậy , sửa soạn thật nhanh . Có lẽ trễ mất rồi .

Tôi chạy vội ra đường , vẫy một chiếc taxi đến phi trường .

Tôi len lỏi đi đến phòng chờ, ở đây những thân nhân còn quyến luyến đứng bên song sắt nhìn người ra đi. Tôi tựa chần song nhìn vào trong. Từ Huy đứng đó, giữa người thân, đôi mắt anh nhìn ra ngoài như tìm kiếm một cái gì đó, khuôn mặt không giấu được nỗi thất vọng. Người ta chuẩn bị lên máy bay, không khí như khẩn trương hơn, tôi lách qua hàng người , đi nhanh đến chần song phía trong. Hồng Hạnh vừa thấy tôi, nó kêu lên mừng rỡ :

— Tường Vân ! Vân !

Từ Huy quay phắt lại, bước nhanh đến tôi. Và cách nhau qua hàng rào

chắn, anh hơi nghiêng người như muốn ôm lấy tôi. Nhưng anh chỉ nắm tay tôi siết mạnh :

— Cảm ơn em , anh tưởng em không đến.

Anh càng ghì chặt tôi hơn, và cúi xuống môi tôi. Nhưng rồi anh ngẩng phắt đầu lên trong một cử chỉ kiêu căng cao độ. Anh buông tôi ra, nói khẽ :

— Tạm biệt em .

Nước mắt tôi chảy nhạt nhòa , cảnh vật như mờ đi , bên cạnh tôi Hồng Hạnh khóc sụt sịt, nó cố nói theo :

— Nhớ viết thư về nghe anh Huy .

Tiếng nói của nó bị lẫn trong vùng âm thanh hỗn độn . Xung quanh , người ta từ biệt nhau vội vã , những tiếng khóc sụt sịt và những chiếc khăn tay vấy vấy lưu luyến . Phút chia tay nào cũng làm đau lòng , tim tôi như thắt lại vì nỗi xúc động dữ dội .

Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy là dáng Từ Huy bước lên máy bay ,

thảnh thoảng anh quay lại vẫy tay về phía chúng tôi .

oOo

Tôi và Hồng Hạnh trở lại Đà Lạt . Tôi tiếp tục cuộc sống với những ngày chưa có Từ Huy . Ngày hai buổi đi làm , và những buổi chiều lang thang một mình trên đồi thông hiu quạnh .

Trong tôi giờ đây , xen lẫn nỗi tuyệt vọng tình yêu là nỗi buồn man mác khi tiễn một người ra đi . Từ Huy làm sao biết được rằng anh đã mang theo một mảnh tâm hồn tôi , để bây giờ mỗi chiều trên đường phố , tôi ngơ ngẩn những ngày cùng anh đi lang thang dưới bầu trời gió lộng .

Trưa nay Hồng Hạnh đến tìm tôi , khuôn mặt nó thất thần và đôi mắt còn sưng mọng vì khóc nhiều . Tự nhiên tôi linh cảm Hoàng Hùng vừa làm điều gì tồi tệ với một người nào đó , như anh đã từng tàn nhẫn với tôi .

— Chuyện gì vậy Hạnh ?

Nó nằm nhoài xuống giường , nước mắt như chỉ chờ có thế , chảy tràn trên mặt nó :

— Mà có biết chuyện gì xảy ra với tao không? Đêm qua, tao gặp anh Hùng hôn nhỏ Thúy trong văn phòng công ty , tối bây giờ tao mới phát giác chuyện đó , chắc tao chết quá Vân ơi .

Tôi im lặng, cuối cùng thì Hồng Hạnh cũng nhận diện được ông chồng nó. Có lẽ, vậy mà hay hơn. Thúy là cô thư ký của Hoàng Hùng, đẹp, lãng lờ. Lần đầu tiên gặp cô ta , tôi đã đoán rằng rồi sẽ có ngày này .

Tôi vuốt nhẹ tóc Hồng Hạnh :

— Rồi mày phản ứng ra sao ?

— Tao làm ầm ĩ lên , và đuổi nó đi rồi .

— Bây giờ anh Hùng làm gì ở nhà.

— Đi qua công ty. Suốt đêm qua tao tra hỏi mà anh ấy không chịu nói dạn dĩ với nó hỏi nào . Và sáng nay anh ấy đi làm tỉnh bơ làm sao tao chịu nổi đây Vân .

— Chuyện xảy ra vậy mà anh ấy đi làm việc được à ?

— Tao làm sao biết được có phải như vậy hay không , hay anh ấy đi tìm con nhỏ đó . Trời ơi , chẳng lẽ tao có một ông chồng như vậy sao , tao bị quả báo thật rồi .

Nó khóc sụt sịt , tôi thở dài :

— Lẽ ra mày phải quán xuyến công việc ở công ty, chứ không phải ở nhà như vậy . Bây giờ nên thay đổi đi Hạnh .

— Làm sao mà thay đổi , tao có biết gì đâu mà làm .

— Mày nên nhớ mày có bằng kỹ sư , không lẽ mày không đủ trình độ ra làm việc sao , đừng sống dựa vào người khác như vậy nữa , phải vươn ra ngoài xã hội chứ .

— Có lẽ tao phải làm một việc gì đó chứ tối ngày chui rúc trong nhà hoài tao thấy cuộc sống nhạt nhẽo quá .
Nó căn môi :

— Suốt ngày tao ở nhà để cho anh ấy tự do bay nhảy , sao tao ngu thế chứ .

Hồng Hạnh chột ngồi dậy , bó gối nhìn tôi :

— Tao hỏi mày phải nói thật nghe Vân , bây giờ thì không nên giấu tao làm gì , có phải gì anh Hùng mà mày không chịu ở nhà tao không ?

— Tại sao mày nghĩ vậy ?

— Khi biết anh Hùng có tính như vậy , tự nhiên tao phải suy nghĩ , mà đẹp mà anh ấy thì háo sắc , lúc bỏ đi mày giải thích lơ mơ quá .. tới bây giờ tao mới nghĩ ra .

Tôi ngồi im .

Hồng Hạnh lắc vai tôi :

— Nói thật đi Vân , đừng sợ tao buồn .

— Chuyện đó không hay , mày cứ biết như vậy thôi , đừng suy nghĩ nhiều Hạnh , khổ lắm .

— Sao lúc đó mày không nói với tao ?

— Tao sợ mày khổ .

— Sao hai đứa mình long đong quá . Mày khổ thì như vậy , còn tao thì Nhưng dù sao mày vẫn chưa bị ràng buộc như tao , đời tao coi như bỏ đi rồi .

— Đừng có bi quan như vậy Hạnh , thực ra

— Khoan để tao nói hết , có chuyện này tao giấu mày , nhưng không nói ra thì tao có lỗi, thôi thì cứ nói rồi tùy mày suy nghĩ ..

— Chuyện gì vậy ?

— Mày nhớ khoảng thời gian anh Huy về nước không ?

— Nhớ .

— Trước đó một tháng, anh Phương có tới nhà tao tìm mày. Nhưng tao đuổi ông ta về và nói mày không có ở đây .

Tìm tôi đập mạnh :

— Vũ Phương tìm tao chi vậy ?

— Tao không biết, mà cũng không thêm hỏi. Tao nghĩ ông ấy muốn nói lại với mày, thế là tao tìm mọi cách không cho ông ta gặp mày. Đừng giận tao nghe Vân, tại gì lúc đó tao ghét anh ta ghê gớm, mày thấy đó, Vũ Phương đâu có xứng đáng với mày.

Tôi than thở :

— Dù sao tao cũng muốn biết Vũ Phương tìm tao để làm gì .

Hồng Hạnh thăm dò :

— Nếu anh ta muốn nói lại với mày , mày đồng ý không ?

— Tao chưa biết , nhưng chắc là tao sẽ tha thứ cho anh ấy .

— Đừng đại dốt Vân ạ , tao biết mày còn yêu ông ta , nhưng coi chừng mày sẽ gặp ông chồng như tao đã gặp , khổ lắm .

Hồng Hạnh lại chảy nước mắt :

— Bây giờ tao phải làm sao đây Vân ?

- Ráng bình tĩnh lại đã , từ từ mây sẽ có hướng giải quyết .
- Mây biết tao đang rối lắm không ?
- Biết lắm chứ , nhưng chuyện cũng chưa đến nỗi trầm trọng lắm đâu .

Nó ngồi suy nghĩ một lát, rồi lẩm bẩm :

- Nói ra thì có vẻ tao ca ngợi mình , nhưng nếu đứng ở ngoài nhìn vào , tao thấy Vũ Phương không hơn anh tao được . Anh Huy nhìn trầm lặng như vậy nhưng sống nội tâm , giàu tình cảm và tế nhị . Anh ấy mà yêu ai rồi thì bền vững , chứ không như Vũ Phương đâu . Tao muốn mây có người chồng như vậy để mây không khổ như tao

Hồng Hạnh bụm miệng khóc , tôi nhìn nó im lặng . Tôi biết nó đang quá rối rắm , nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn . Sao đời tôi và đời nó nhiều sóng gió quá .

Nó chợt nhìn đồng hồ, đứng dậy :

- Bây giờ tao phải về .

Ra đến cửa nó quay đầu lại .

- Không chừng tao sẽ li dị anh Hùng đó Vân .

Tôi ngồi yên nhìn theo nó . Lòng ngổn ngang như tơ vò . Chuyện của Hồng Hạnh , rồi chuyện của Vũ Phương. Sao mọi thứ đều đột ngột quá . Và rồi vượt lên mọi cảm xúc là tình cảm nôn nao khi nghĩ đến Vũ Phương. Anh tìm tôi làm gì ? Tôi biết , đến được nhà Hồng Hạnh là anh phải mày mò để dò tìm tôi Tôi phải giải thích điều đó như thế nào đây ? Có một cái gì đó mách bảo với tôi rằng anh vẫn còn yêu tôi , nếu không , chẳng ai đi tìm cái bóng mờ nhạt bao giờ .

Trời ơi , chưa bao giờ tôi muốn về Sài Gòn như lúc này . Tôi sẽ đến nhà Vũ Phương sẽ bảo rằng chẳng bao giờ tôi quên anh được và tôi sẽ tha thứ tất cả nỗi đau mà anh và Mỹ Nga đã gây ra cho tôi . Chẳng cần suy nghĩ gì xa hơn, tôi hối hả xếp đồ vào giỏ

oOo

Hai hôm sau tôi cứ quanh quẩn ở trong nhà với bao tâm trạng bồn chồn . Nỗi khao khát gặp lại Vũ Phương bỗng chùn lại, biến thành cảm giác phân vân , lo sợ , nghi ngờ. Lòng tự trọng , nỗi sợ hãi bị làm nhục và cả những mặc cảm lảng trong tiềm thức. Tất cả làm tôi muốn thu lại , giấu mình trong niềm cô đơn dằn vặt. Tôi sợ phải đối diện với thất vọng nghiệt ngã , thà sống trong ảo tưởng mà ru mình xoa dịu riêng mình .

Thế nhưng những điều Hồng Hạnh nói cứ mãi ám ảnh tôi , ghen lên hy vọng . Không ! Trăm ngàn lần tôi vẫn tin . Vũ Phương chưa quên được tôi , bởi vì tâm hồn tế nhị của Mỹ Nga không thể lấy đầy hình ảnh của tôi trong tim anh , và tôi sẽ giành lại tình yêu mà tôi đã một lần đánh mất . Gạt bỏ tất cả mọi thứ đã qua, tôi sẽ đến tìm Vũ Phương, làm sao tôi có thể để anh chờ đợi lâu hơn nữa chứ .

Tôi mở tủ tìm lại chiếc áo trắng mà tôi đã mặc khi gặp anh lần đầu , chỉ một lát nữa thôi, tôi sẽ xuất hiện trước mặt anh trong vẻ hồn nhiên ngây thơ của ngày xưa , và Vũ Phương sẽ ngỡ ngàng gặp lại Tường Vân mà anh đã tuyệt vọng tìm kiếm , nghĩ đến đó tôi thấy tràn ngập một niềm tin hạnh phúc mênh mông .

Sài Gòn sáng nay nắng đẹp thật , một đoàn xe đám cưới đi trước phía tôi , tôi cười ngây ngô với viễn cảnh một ngày nào đó , tôi sẽ mặc áo cô dâu bên cạnh Vũ Phương và bạn bè sẽ bảo chúng tôi là một cặp đẹp đôi nhất . Tôi mỉm cười , nhún ga chạy vọt qua đoàn .

Nhưng sao nhà Vũ Phương hôm nay người ta đông thế , phía trước cổng là bảng tân hôn màu sắc rực rỡ . Tôi đứng yên bên đường , ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt .. Cho đến khi lý trí loé lên như nhận thức . Tôi bàng hoàng chết lặng , một nỗi đau buốt giá như đâm sâu vào tim . Tôi thấy mình đang thành tượng đá . Còn tâm hồn thì đang bơi trong một vùng ác mộng kinh hoàng .

Và rồi tiếng pháo vang lên dồn dập , tôi bình tĩnh nhìn mọi thứ diễn ra , chiếc xe hoa đang dừng lại trước nhà , rồi Vũ Phương và Mỹ Nga bước xuống , người thợ chụp hình vội vã ghi lại những hình ảnh tươi cười của cô dâu đẹp lộng lẫy bên cạnh chú rể nghiêm trang giấu niềm hạnh phúc . Sáng nay tôi đi một đoạn phía sau đoàn xe cưới của người yêu. Ai đã khiến xui tôi rơi vào hoàn cảnh bẽ bàng này .

Họ đang khoát tay nhau vào nhà , đoàn người đi dài theo sau , dưới chân họ xác pháo ngập mặt đường. Tôi nhắm mắt, gục mặt trong tay, chết lặng trong nỗi đau rã rời. Bỗng một bàn tay đặt lên vai tôi , tôi ngẩng lên. Anh Trung đang đứng trước mặt tôi, nét mặt bộc lộ sự thương xót vô biên :

— Em đến đây chi vậy Vân ? Sao em biết ngày đám cưới của nó mà tới .

Tôi cố nói giọng hệt hằng :

— Em không biết hôm nay đám cưới anh ấy .

— Vậy em tới đây làm chi vậy ?

— Hồng Hạnh nói với em anh ấy có đi tìm em , em tưởng là

Tôi im lặng, không đủ sức nói nữa . Tôi cắn chặt răng cố nén tiếng khóc . Anh Trung dịu dàng :

— Thôi em đừng khóc đây nữa , không hay đâu , để anh đưa về .

— Không, anh Trung vào đó đi, em tự về được, em muốn về một mình .

Anh Trung ngần ngừ một lát :

— Thôi được , em về đi , chiều nay anh sẽ tới nhà em, anh có chuyện muốn nói cho em biết .

Tôi lắc đầu, bây giờ tôi không còn muốn biết gì nữa , lao nhanh trên đường , chỉ muốn được một mình, một mình mà thôi. Tôi gài cửa phòng , chuỗi người xuống giường . Tôi ôm chiếc gối , cắn môi đến bật máu . Vậy mà đôi mắt vẫn rảo hoảnh . Sao không khóc được thế này ? Giá mà được khóc , có lẽ lồng ngực đỡ nghẹn đau .

Giá mà Hồng Hạnh cứ im lặng giấu tôi , có lẽ tôi sẽ không rơi vào tình cảm khủng khiếp này . Tất cả mọi hy vọng và tình yêu mãnh liệt sáng nay, bây giờ vụt đổ tan tành . Tôi tuyệt vọng và căm phẫn bởi lòng tự trọng bị chà đạp . Ôi ! Tôi biết làm gì với cơn đau cứ giã giũa trong lòng .

Thời gian nặng nề trôi qua , không biết tôi đã vật vã trên giường bao lâu rồi ... Tôi ngồi lên , vô tình đôi mắt nhìn về phía chiếc gương , trong đó phản chiếu bóng một đứa con gái rũ rượi trong bộ đồ nhàu nát, với mái tóc rối bời và đôi mắt vô hồn , hình ảnh một Tường Vân thất tình đó sao .

Tôi đứng dậy , lặng lẽ xếp đồ , ba hôm trước về nhà với tâm trạng nôn nao là thế , còn bây giờ thì ra đi với một mảnh hồn tan nát . Thà đừng trở về . Tôi khoác giỏ lên vai , qua phòng mẹ , mẹ đang ngủ , tôi viết vội vào mảnh giấy “con có người bạn đi Đà Lạt , con quá giang luôn, mẹ đừng lo cho con nhé ! ” Tôi gài mảnh giấy vào cửa , rồi lầm lũi đi khỏi nhà .

Suốt đoạn đường đi từ Sài Gòn đến Đà Lạt , tôi cứ dăm dăm nhìn bên đường , càng thấm thía hết những đớn đau của mình , những hình ảnh đoàn đám cưới sáng nay như diễn ra từng đoạn , nụ cười , tiếng pháo nổ ,màu đỏ của xác pháo Tất cả làm tôi chết lịm cả người . Chưa bao giờ trong đời mình , tôi hiểu thế nào là cảm giác tủi thẹn như bây giờ .

Rời bến xe , tôi đi nhanh một mình về phòng , ước gì bây giờ có Hồng Hạnh . Tôi cần có nó ghê gớm , tôi sợ cảm giác cô đơn quá chừng . Tôi đẩy cửa vào phòng, một lá thư nằm ở dưới đất , tôi nhặt lên . Thư của Từ Huy , anh gửi qua địa chỉ của Hồng Hạnh , có lẽ nó nhét qua khe cửa khi đến không gặp tôi .

Paristháng

Tường Vân !

Tôi chẳng có gì để suy nghĩ hay đắn đo khi viết thư này cho em , một lá thư hệ trọng đến cả đời tôi , bởi vì những điều này tôi đã định nói với em những ngày còn ở Việt Nam rồi .

Mặc dù chưa nói ra , nhưng tôi nghĩ , bằng cảm nhận của một tâm hồn tinh tế như em , em đã hiểu tình cảm của tôi dành cho em ra sao rồi . Tôi không quen dùng những lời hoa mỹ để tỏ tình với em , cũng không có sự gằn gủi để ràng buộc em . Tôi chỉ có thể nói với em điều này , nếu em không từ chối , tôi sẽ trở về Việt Nam vào một ngày gần đây nhất và đến gia đình hỏi cưới em , tôi muốn có em trong cuộc đời mình và làm cho em được hạnh phúc bằng tất cả khả năng tôi có thể có được .

Hãy suy nghĩ đi Tường Vân , suy nghĩ một cách thận trọng và chân thành nhất , bởi vì những điều tôi viết cho em cũng là tất cả sự nghiêm túc của cuộc đời tôi . Tôi không biết đùa đâu , dù nhận thư này đối với em có thể là hơi đột ngột .

Mong thư trả lời của em , bao lâu cũng được , tôi sẵn sàng chờ đợi và mong rằng em đừng để tôi thất vọng .

Từ Huy ”

Tôi buông lá thư xuống , bàng hoàng như một giấc mơ . Và không giải thích được lòng mình , tôi gục đầu trong tay khóc nức nở . Những nỗi cay đắng tủi hờn như được đền bù bằng sự xúc động sâu xa , nước mắt tuôn tràn theo cơn bão táp trong tâm hồn , tưởng như không có gì ngăn được nữa . Từ Huy ơi ! Anh đã đến với em trong lúc lòng em đầy nỗi tuyệt vọng hận tình . Anh đã xoa dịu cảm giác bị chà đạp phũ phàng trong em . Vậy thì tại sao em lại chà đạp niềm hy vọng của anh được chứ .

Vâng ! Em bằng lòng đi suốt cuộc đời với anh .

Chưa bao giờ tôi khóc tới bởi như hôm nay . Trong buổi tối cô đơn lạnh lẽo này , nước mắt trút cạn được nỗi đau chất chứa làm xao động trái tim thương tích của mình. Tôi đứng dậy lau nước mắt , Tường Vân chỉ khóc lần cuối này thôi . Bắt đầu từ đây , tình yêu cũ sẽ được vùi lấp trong quá khứ . Những đau đớn, hy vọng rồi tuyệt vọng là của ngày hôm qua , còn bây giờ trong tôi là sự thanh thản yên bình ngã vào một vòng tay biết trân trọng .

Tôi bình tĩnh ngồi vào bàn viết thư cho Từ Huy . Viết bằng những suy nghĩ chân thành nhất của mình . Không cần suy tính hay lo âu gì nữa . Rồi cuộc đời tôi sẽ đi về đâu , tôi không đủ sức mình hình dung nó được . Tất cả bây giờ chỉ là sự trống rỗng

Hồng Hạnh lại đến chơi . Trời ! Chỉ hơn một tuần không gặp mà nó xuống sắc lạ lùng , tôi lo sợ nhìn nó :

— Chuyện gì nữa vậy ?

— Tao có thai rồi .

Tôi thở nhẹ :

— Vậy mà làm tôi hết hồn , có thai thì vui có sao lại buồn .

Hồng Hạnh nhìn tôi đăm đăm :

— Vui hay là bất hạnh , tao quyết định sẽ phá bỏ nó rồi , bây giờ mày đi với tao tới bệnh viện .

— Sao lại như vậy, nghĩ gì quẩn vậy chứ, tao không hiểu. Mày bình thường chứ Hạnh?

Nó nhếch môi :

— Bình thường , thậm chí sáng suốt hơn lúc nào hết , có sáng suốt tao mới ngăn chặn sự ràng buộc với anh ta đó chứ .

— Hôm nay mày làm sao vậy ?

— Làm sao là làm sao ?

— Mày có vẻ đe dọa một cái gì đó , tao sợ quá , đừng làm gì tầm bậy nghe Hạnh .

— Phá thai mà bậy à ? Hủy diệt con mình mà bậy à ?

Nó cười ngất ngưỡng , tôi lay nó :

— Hạnh ơi ! Mày làm sao vậy ?

— Mày có biết hôm nọ tao gặp chuyện gì không Vân ? Tao thấy ông chồng đáng kính của tao đang say sưa hoan lạc với con Thủy . Họ quên cả chuyện gài cửa nữa đấy .

Tim tôi như ngừng đập :

— Rồi mày làm sao ?

— Tao làm gì đây à ? Tao nổi điên lên , đập phá la hét loạn xạ chứ làm sao . Được ăn thêm vài cái tát và lời xềnh xệch ra đường , nhờ vậy mình mới biết được thế nào là nhục nhã, chứ được cha mẹ cưng chiều hoài làm sao biết được cảm giác đó ôi , đời vui quá , mày có thấy đời tao vui sướng không Vân ?

Tôi rùng mình , Hồng Hạnh trong tình trạng thế này , làm sao mà vào bệnh viện được . Chưa bao giờ tôi phải giải quyết một vấn đề nan giải thế này, tay chân tôi run lẩy bẩy , tôi ngồi phịch xuống giường :

— Mày ráng bình tĩnh lại đi Hạnh , mày gần như loạn trí thế này chịu đau làm sao nổi , tao đã thấy Mỹ Nga phá thai một lần rồi , nó bảo đau lắm , đau điếng người lặn kìa .

— Chết càng tốt , chứ sống với con quỷ dâm dục ấy coi như đời tao chết đi chết lại mấy trăm lần . Tao chết để biến thành quỷ theo ám cuộc đời hần.

Chưa bao giờ Hồng Hạnh nói năng kinh dị như vậy , tôi sợ phát khóc :

— Hạnh ơi , ráng bình tĩnh lại đi mày , tao năn nỉ mày .

7. Chương 6 - 2

Nó quay lại nhìn tôi , gương mặt tỉnh táo :

— Mày đừng lo , nếu có điên thì tao đã điên cách đây mấy hôm rồi . Lúc xảy ra chuyện đó tao chạy đến đây thì mày đi đâu mất , bây giờ tao bình tĩnh rồi đó chứ , có điều thấy đáng đời tao lắm .

— Anh Trung không nhỏ nhen đến vậy đâu , mày đừng bị ám ảnh chuyện đó nữa .

— Làm sao tao không bị ám ảnh ha? Vân , có bao giờ tao quên được anh ấy đâu , lúc đó ta bị hào quang của Hoàng Hùng làm loá mắt , đến khi về sống chung với hần rồi , tao mới thất vọng ê chề , muốn quay lại với anh Trung thì muộn rồi .

Tôi tò mò :

— Mày thất vọng anh Hùng chuyện gì , sao lâu này mày không nói với tao .

— Chuyện vợ chồng nói ra mày cũng không hiểu đâu , khi nào có chồng rồi mày mới hiểu .

Tôi càng tò mò :

— Thì cứ nói đi mà ,mày lấp lửng như vậy ai đâu biết mày khổ ra sao .

Hồng Hạnh lúng túng :

— Hần thô bạo lắm, tao có cảm tưởng mình chỉ là đồ chơi khi hần muốn thỏa mãn bản năng, và mày thấy rồi đó, hần ăn uống, đi đứng thô tục không chịu được sống chung mày mới thấy. Có một người chồng như vậy làm sao tao coi trọng được .

Tôi yên lặng , bây giờ nó như ván đóng thuyền rồi , chuyện xưa nhắc lại chỉ làm nó thêm khổ . Tôi thấy ngậm ngùi không biết cho anh Trung hay cho nó.

Hồng Hạnh chợt cười khan :

— Nhiều khi nghĩ , như thế cho sáng mắt cha mẹ tao , nhưng mà cũng tại tao nữa chứ , yếu đuối nhẹ dạ cho lắm vào . Đáng đời tao lắm .

— Mày phá thai anh Hùng có cần không ?

— Tao không nói gì hết .

— Tao thấy mày đừng làm vậy , biết đâu có con rồi anh Hùng sẽ thay đổi . Hồng Hạnh cười mỉa :

— Ông ta mà cũng biết suy nghĩ à ? Giá mà trong đầu ông ta có chút tâm hồn thì tao cũng thấy mừng . Ông ta thuộc mẫu người không quan tâm gì hơn là thân xác mình mấy hiểu chưa .

— Thế mày định làm sao ?

— Ly di.

— Trời !

Nó mím môi . Khuôn mặt đanh lại :

— Tao không phải loại người cúi đầu theo hoàn cảnh đâu . Một là có một gia đình hạnh phúc , hai là đập đổ nó . Tại sao tao lại sợ dư luận cam chịu sống đầy dọ thân mình chứ ?

— Mày bản lĩnh quá .

— Bị đời đá cho vài cái thì con giun cũng phải oằn . Phải đứng thẳng lên chứ , chỉ có đứa ngốc mới ngồi khóc lóc than thân trách phận . Tao không muốn có con để ràng buộc với hắn thêm nữa . Chán lắm rồi .

Tôi e dè :

— Phá thai đau lắm đó Hạnh .

Nó hỏi lại :

— Thế vì sợ đau mà tao bỏ việc lớn hơn ?

— Thôi tùy mày, nhưng không biết anh Hùng biết được sẽ phản ứng ra sao . - Tao không quan tâm đến chuyện đó, mặc hắn .

Tôi im lặng . Một khi đã nổi giận, Hồng Hạnh sẽ dám làm tất cả những gì nó muốn , miễn là nó được giải thoát , nhưng liệu rồi nó sẽ làm được gì đây . Tôi thay đổi rồi đến bệnh viện với nó, hồi hộp căng thẳng, còn nó thì ngồi yên , bình thản nhìn những người đang chờ đợi. Nó nhìn tôi như động viên ” Đừng sợ ” .. Nhưng người sợ lẽ ra không phải là tôi rồi. Rồi Hồng Hạnh vào phòng khám, tôi đứng áp sát tường nghe ngóng tiếng lịch kịch của những dụng cụ chạm nhau làm tôi thấy kinh hồn . Tôi đi ra ngoài , hình dung những gì đang xảy ra bên trong kia , cổ nén cảm giác nôn nao sợ hãi .

Nhưng rồi trí tưởng tượng lại mạnh hơn mọi thứ, ôi , trí tưởng tượng làm khổ tôi. Tôi choán váng ngồi gục xuống thềm. Có lẽ thời gian qua lâu lắm . Khi ngẩng lên , tôi thấy cô y tá dìu Hồng Hạnh qua phòng bên cạnh , nó rũ rượi và xanh mướt . Nhìn nó nằm lả trên giường , tôi nghe một nỗi đau tức đến nghẹn ngào . Tại sao khi một gia đình đổ vỡ , người phụ nữ bao giờ cũng nhận phần đau đớn và thua thiệt thế chứ . Trong khi họ yếu đuối mỏng manh là thế . Tôi ngồi cạnh giường, nhẹ nhàng lau khuôn mặt ướt đầm mồ hôi của nó. Hồng Hạnh chợt mở mắt nói nhỏ :

— Đưa tao về chỗ mày đi Vân, tao đỡ rồi .

Tôi đỡ nó ngồi lên . Chúng tôi đi chậm chậm ra ngoài . Ở thành phố xa lạ này , chẳng có ai thân thiết ngoài hai đứa với nhau , nếu bây giờ không có tôi ở đây . Hồng Hạnh sẽ phải chịu đựng tâm trạng gì nữa ?

Suốt một buổi chiều nó nằm rũ trên giường , nhìn ra cửa sổ với khuôn mặt buồn rười rượi . Tôi ngồi bó gối dựa vào tường , chúng tôi im lặng nhìn trời chiều dịu hiu . Buồn quá !

Cửa phòng chợt mở toang, rồi Hoàng Hùng xông xọc đi vào, tôi đứng dậy :

— Anh Hùng đến có chuyện gì không ?

Anh ta nhìn tôi một thoáng , rồi quay qua Hồng Hạnh :

— Em đi đâu cả ngày nay vậy ? Đi sao không nói :‘

Hồng Hạnh lạt lẻo :

— Nói với ai ?

— Thì ít' nhất em cũng nói với anh một tiếng .

— Tôi không thích , cũng không thấy cần thiết .

Hoàng Hùng cau mặt :

— Tính gậy gỗ ở đây nữa à ? Đi về .

— Máy người về trước đi .

— Không, về một lượt luôn .

— Tôi chưa muốn về bây giờ .

Hoàng Hùng liếc về phía tôi, bắt gặp tia nhìn thiếu thiện cảm ở tôi, anh ta hơi ngượng, nổi nóng lên :

— Tôi hỏi cô có về bây giờ không ?

— Không .

Anh ta nắm tay Hồng Hạnh kéo bật dậy , tôi hét lên :

— Anh làm gì vậy , anh có biết nó đang bệnh không ?

— Bệnh gì ?

Hồng Hạnh nhăn mặt , rồi trừng mắt :

— Anh làm rộn quá nhiều rồi đấy . Ra khỏi đây ngay .

— Lúc này em cứng đầu lắm nghe !

— Thế anh có đáng để tôi phải tôn trọng không, nhìn lại mình đi .

Hoàng Hùng cau mặt :

— Tôi cho cô một cái tát bây giờ .

Tôi lạnh người , anh ta vừa nói gì thế ? Thật là thô bạo không chịu được , tôi tức tối xen vào :

— Anh mà đánh Hồng Hạnh , tôi sẽ mách với mẹ nó cho xem .

Anh ta cười đều :

— Tôi đâu có sợ chuyện đó mà cô dọa mất công, nhưng mà này, cô là gì mà xen vào chuyện riêng tư của người ta vậy .

Tôi nói ngang :

— Là bạn , nhưng cho dù không phải là bạn đi nữa thì tôi cũng không cho phép anh đánh người ở phòng tôi .

Hoàng Hùng gật gù :

— Tường Vân cũng biết gai góc nữa à . Thật là đáng ngạc nhiên .

Hoàng Hùng nhìn tôi chăm chăm, tôi lùi lại, co người trước đôi mắt rất đều của hắn. Tôi nhìn Hồng Hạnh, nó ngồi lên quất mắt nhìn Hoàng Hùng :

— Tôi bằng lòng đi về, không phải vì anh đâu, mà tôi sợ anh làm bẩn căn phòng của Tường Vân đó .

Nó quay qua tôi :

— Tao về nghe , ngày mai tao tới .

Còn lại một mình , tôi ngồi phịch xuống giường , mọi chuyện xảy ra như là trong mơ . Tôi không hiểu vì sao mình có thể đốp chát với Hoàng Hùng như vậy .. Nhưng suy cho cùng , làm sao tôi có thể mềm mỏng với một người kém tư cách như hắn . Tôi hiểu vì sao Hồng Hạnh trở nên cứng rắn rồi .

Tôi lại nghĩ đến Từ Huy .

” Sau này em thuộc về anh rồi , mong rằng anh đừng bắt em phải khổ như Hồng Hạnh , Huy nghe , chắc em chết mất ”.

Tôi đứng bên cạnh mẹ. Hồng Hạnh , hồi hộp nhìn những người bước xuống máy bay . Bên cạnh tôi, mọi người trong gia đình cũng nôn nao ngó về phía trước . Hồng Hạnh nói nhỏ :

— Mà có run không Vân ?

— Run gì ?

— Gặp lại anh Huy ấy mà ?

Tôi im lặng không biết mình đang nghĩ gì . Không biết chiều nay tôi ra phi trường đón anh bằng tình cảm của một người yêu mong chờ người yêu , hay của một người vợ đón chờ người chồng sắp cưới Trông tôi giờ là cảm giác tò mò pha lẫn chút xấu hổ. Khi tiễn Từ Huy ra đi , tôi buồn như tiễn người bạn , rồi bây giờ vì tôi anh trở về , mối quan hệ đã khác xưa rồi , tôi biết phải có thái độ ra sao .

Rồi Từ Huy xuất hiện , Hồng Hạnh chạy tới níu lấy tay anh , mừng ríu rít . Từ Huy choàng tay qua lưng nó , đi về phía chúng tôi . Anh ta bị vây giữa những người thân và bạn bè , tôi đứng nép sau Hồng Hạnh , cảm thấy xấu hổ và bối rối kỳ lạ .

Tôi đứng yên quan sát Từ Huy , gần một năm không gặp anh vẫn như xưa , vẫn một thái độ trầm tĩnh và đôi mắt đắm chiều xa vời . Nhìn thấy tôi , khuôn mặt anh như sáng lên , anh bước đến ôm nhẹ tôi , giọng thật nhỏ và âm ấm :

— Chào em .

Xinh quanh , mọi người nhìn chúng tôi với vẻ mặt hài lòng , Hồng Hạnh cười hớn hở :

— Em với nhe? Vân về đây trước một tuần lễ để đón anh đó . Trời ơi ! Em cứ hồi hộp sợ anh đổi ý không về , chắc em tức chết được . Vân nó cũng mong anh lắm anh biết không .

Từ Huy nhìn tôi , đôi mắt như một câu hỏi ” Có không em ” . Tôi cúi đầu lảng tránh ... Điều đó anh đã biết rồi, đừng bắt em phải nói ra mà . Nhưng chúng tôi chẳng có thời giờ để dò hỏi , tìm tòi suy nghĩ của nhau . Từ Huy bận với những cái bắt tay và những câu hỏi thăm tới tấp. Tôi lặng lẽ bên cạnh mọi người. Những lúc này thời gian của anh không phải để dành cho tôi. Liên tiếp mấy ngày sau đó , như một đôi vợ chồng mới cưới , tôi theo anh đến những buổi chiều dài của bạn bè và với những chuyến thăm viếng bà con . Tôi và anh như bị vây giữa những mối quan hệ mới của lễ nghi ràng buộc. Tất cả sao mà choáng ngợp, ào ạt , đến nỗi chúng tôi không có thời gian kiểm tra lại tình cảm của chính mình .

Chiều nay, trở lại Đà Lạt , Từ Huy lại đưa tôi đến những nơi rong chơi cũ , và bây giờ chúng tôi mới thấy thật sự sống với thế giới của riêng mình . Tôi cứ nhìn Từ Huy mãi , ngỡ ngàng với ý nghĩ đây sẽ là người chồng , người mà tôi gắn bó suốt đời , và niềm hạnh phúc hay nỗi bất hạnh của tôi đều sẽ phụ thuộc về anh Những ý nghĩ lạ lùng làm tôi bàng hoàng như một cơn mơ .

Nhớ lại năm xưa cũng ở nơi này , vào cái ngày đầu tiên bắt gặp tia nhìn thâm lặng của anh , rồi cảm giác triu mến dịu dàng khi thấy anh với những cánh hoa tôi thả trôi theo dòng suối , và những buổi tối cùng anh thơ thẩn ngắm hoàng hôn màu tím Ngày đó làm sao tôi ngờ được định mệnh đã gắn bó cuộc đời tôi vào anh .

Nhìn Từ Huy tôi càng ý thức tôi đã thuộc quyền sở hữu của anh từ lâu rồi , từ cái đêm tôi đoạn tuyệt với quá khứ để chấp nhận tình yên của anh , và cả một thời gian dài tôi chưa bao giờ tìm tòi ở trái tim cảm xúc của tình yêu , cũng chẳng bận tâm tìm hiểu nó..... Nhưng bây giờ một mình đối diện với anh , tôi hoang mang , ngỡ ngàng giữa những tình cảm rối bời mà tôi chưa nhận diện được . Chúng tôi im lặng bên nhau thật lâu , quan sát lẫn nhau , như ngỡ ngàng trước mối quan hệ mới , như thăm dò , kiểm tra lại tình cảm của chính mình .

Rồi anh nói dịu dàng :

— Bây giờ em có hối hận vì đã quyết định gắn bó với anh không Vân , em vẫn còn thời giờ để suy nghĩ lại . Anh không áp đặt em điều gì cả .

Tôi lắc đầu :

— Em không có gì để phân vân nữa hết , tất cả những gì cần nói để anh hiểu ,em đã nói hết trong thư rồi .

Từ Huy gật đầu :

— Anh chỉ cần biết bao nhiêu đó . Còn tình yêu thật sự của em là sẽ tùy vào anh phải không ? Anh hiểu rồi .

— Anh cao thượng với em quá .

—

— Anh Huy này , em muốn kể hết với anh về những gì đã xảy ra giữa em và người đó , và động lực nào đã làm em nhận lời với anh . Trước lúc đám cưới với nhau em không muốn giấu anh điều gì cả, em nghĩ cứ nói hết để sau này anh không trách em .

Từ Huy khoát tay :

— Không cần , chuyện cũ qua rồi em khơi lại làm chi, anh chỉ cần biết một điều là anh rất yêu em ,, và bằng lòng những gì em mang đến cho anh, còn những gì khác anh không bận tâm đến .

Tôi thở nhẹ. Cám ơn anh đã không hồ nghi, tra vấn và đòi hỏi tôi phải nói đến tình yêu. Nếu phải nói thật lòng mình thì phũ phàng cho Từ Huy quá , nhưng tôi không thể dối lòng một cách gượng ép, dù suy cho cùng, anh có quyền đòi hỏi ở tôi điều quan trọng đó .

Chưa lúc nào lòng tôi ray rứt hơn bây giờ , tất cả tình cảm của tôi dành cho anh chỉ là sự cảm phục , kính trọng và triu mến . Còn tình yêu thì đã đặt vào Vũ Phương mất rồi , có muốn lấy lại cũng không được . Thật buồn cho Từ Huy và bất hạnh cho tôi .

— Em nghĩ gì vậy Vân ?

Tôi ngẩng mặt lên , Từ Huy đứng trước mặt tôi, nhẹ nhàng kéo tôi đứng dậy , tôi định lên tiếng thì anh cúi xuống mặt tôi thì thầm :

— Em lúc nào cũng suy tư và mơ mộng. Mai mốt làm vợ anh rồi anh muốn em phải hồn nhiên vô tư như Hồng Hạnh, được không em ?

Và anh ôm tôi vào lòng , hôn phớt lên môi tôi . Bất giác tôi dụi mặt trong ngực Từ Huy , thả trôi theo một cảm giác khó tả mà anh đã gợi lên . Từ lúc gặp nhau , anh hay hôn môi tôi như một người yêu , dịu dàng chứ không đắm đuối cuồng nhiệt . Anh nhẹ nhàng với tôi như một món pha lê dễ vỡ Và tất cả những cử chỉ đó gợi lên trong tôi cảm giác lãng mạn xao động .

Bên cạnh Từ Huy , tôi luôn có tâm trạng tin cậy bình yên , một chút mơ mộng bay bổng và tôi yêu cảm giác đó . Tôi gục mặt trong vai Từ Huy , thả trôi mình trong cảm giác êm đềm và lắng nghe hơi thở của anh mơn man trên mặt . Nếu bây giờ có ai hỏi tôi hạnh phúc không, tôi sẽ trả lời rằng tôi không đòi hỏi gì hơn nữa . Có một người chồng như anh tôi chẳng bao giờ hoang mang lo sợ nữa rồi .

Buổi trưa tôi một mình đến nhà anh Trung , anh vẫn sống như xưa ,nghĩa là ngày hai buổi đi làm và buổi chiều trở về một mình trong ngôi nhà quạnh vắng . Hình như anh Trung không có ý muốn tìm một tình yêu nào để lấp đi khoảng trống mà Hồng Hạnh để lại .

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, tôi vẫn thấy mình là cô em gái bé nhỏ mà anh hay nuông chiều , có điều bây giờ tôi khác đi rồi .

Anh Trung cười triu mến với tôi :

— Bây giờ em thay đổi nhiều quá , em trầm tĩnh và người lớn hơn lúc anh em mình còn làm chung nhiều .

— Anh cũng vậy , hình như anh gầy đi đó anh Trung .

— Anh già rồi .

— Và khó tính nữa chứ

— Nhỏ này !

Chúng tôi im lặng một lát , anh Trung cố lấy giọng bình thản :

— Hồng Hạnh khỏe ha? Vân ?

— Nếu bảo khỏe thì có khỏe , nhưng nó sống khổ lắm .

Tôi quan sát anh Trung , khuôn mặt anh ấy hơi biến sắc :

— Khổ là sao, chồng cô ấy giàu lắm mà ?

— Nhưng đâu phải giàu là hạnh phúc .

— Anh không hiểu .

— Nói ra thì sợ anh xem thường nó, anh Trung biết không, lúc nào nó cũng ân hận vì chuyện cũ ca?

— Vậy à ?

Tôi dè dặt :

— Anh còn giận Hồng Hạnh lắm phải không ?

— Không .

Tôi lúng túng :

— Lúc trước em cũng giận nó, nhưng bây giờ nếu biết hoàn cảnh của nó chắc anh không giận đâu. Hồng Hạnh khổ vì chồng lắm, nó đang muốn ly dị anh ấy.

Anh Trung đứng dậy , đi tới đi lui , tôi ngồi yên ngó theo . Rõ ràng là anh ấy xúc động .

Rồi anh ấy đứng lại trước mặt tôi , cười gượng :

— Vân gặp Hồng Hạnh thì nói giùm anh chuyển lời hỏi thăm cô ấy .

— Da.

Anh Trung hơi lắc đầu , như muốn gạt bỏ một ấn tượng nào đó . Thấy cái nhìn của tôi anh ấy cười nhẹ :

— À cái lần gặp ở nhà Vũ Phương anh bảo em chờ anh đến nhà nói với em một chuyện, em nhớ không ?

— Em nhớ .

— Sao em bỏ đi gấp quá vậy .

— Lúc đó em quá bối rối , không muốn biết chuyện gì thêm nữa .

— Em thật là hấp tấp , nếu em nghe anh nói rồi thì em đỡ khổ hơn .

Tôi bình thản :

— Chuyện vì vậy anh Trung , bây giờ anh kể đi .

— Chuyện Vũ Phương với em .

Tôi chớp nhanh mắt :

— Thôi anh à , chuyện đó xảy ra lâu quá rồi , em không muốn nhớ nữa .

— Nhưng anh không muốn em bị mặc cảm , xấu hổ , em cứ nghe anh kể đi rồi sau đó em thấy thanh thản hơn .

Tôi cắn môi, ngồi yên :

— Lần đó , Vũ Phương có đến nhà Hồng Hạnh tìm em , nhưng không gặp . Em biết nó tìm em làm chi không ?

— Em không biết .

Anh Trung thở dài :

— Có lẽ em với Vũ Phương không có duyên nợ , lần đó Vũ Phương đi tìm em để xin lỗi và muốn nối lại tình cảm cũ . Nhưng Hồng Hạnh đã không biết em ở đâu . Anh đoán là cô ấy cố ý không cho Vũ Phương biết .

Tôi buồn rầu :

— Anh Phương còn yêu em sao lại dám cưới với Mỹ Nga , em không tin.

— Anh cũng không nói thế nào . Em còn nhớ lúc em quyết định nghỉ làm không?

— Dạ nhớ .

— Lúc ấy anh khuyên em đừng vội rút lui , và hãy kiên nhẫn một chút , không ngờ em lại biến mất một cách đột ngột như vậy , chuyện này phần cũng do em tự ái quá cao .

— Thế anh muốn em mãi chịu đựng cảm giác bị bỏ rơi nhục nhã hay sao . Khi Vũ Phương yêu Mỹ Nga rồi em phải tự trọng rút lui chứ .

— Cái đó không phải là tình yêu đâu Vân, chỉ là sự đam mê thôi , em thừa biết tính Vũ Phương lăng nhăng , cho nên đứng trước cô gái sành sỏi quyến rũ như Mỹ Nga , nó cũng bị xiêu lòng và định vui đùa một chút thôi , ai ngờ

Tôi nói nhỏ :

— Có thể đó là điều may cho em , Mỹ Nga đã giúp em nhận ra được bản chất của anh Phương , còn hơn để em có một người chồng như chồng của Hồng Hạnh .

Anh Trung hỏi lại :

— Em nói gì ?

— Không có gì hết .

— Lúc em đi rồi Vũ Phương mới sực tỉnh và tìm em khắp nơi , anh biết nó đau khổ hối hận lắm , nhưng Mỹ Nga cũng không phải hiền , cô ta làm mọi cách quyến rũ để có thai với Vũ Phương và bắt nó cưới . Cô ta quậy ghê lắm , cô ta tới công ty làm dữ với chú Ba , đòi thừa kiện lung tung . Rốt cuộc Vũ Phương cũng phải chịu cưới cô ta để giữ thể diện cho gia đình . Em thấy đó , nó đâu có hạnh phúc như em nghĩ , và nó cứ bị hối hận dằn vặt , không bao giờ nó hết thương em đâu Vân a.

— Nhưng anh ấy còn thương hay không cũng đâu có nghĩa lý gì nữa ạ Hai đứa em mỗi người đều có ràng buộc khác rồi .

Tôi lấy tấm thiệp đặt trên bàn :

— Hôm nay em đến là để gửi thiệp anh Trung .

Anh Trung có vẻ sững sờ :

— Em sắp có chồng à , chừng nào em dám cưới ?

— Tuần tới anh ạ .

— Anh chúc mừng em , lẽ ra anh không nên kể chuyện Vũ Phương làm gì .

— Sao vậy anh Trung ?

— Anh sợ em còn vướng bận chuyện cũ mà ngày cưới không vui . Chồng em làm gì vậy Vân ?

— Anh ấy là kỹ sư hoá

— Vân nói thật với anh đi , em có yêu chồng em không ?

Tôi nhìn xa xăm ra ngoài :

— Thú thật là em chưa thấy yêu, em chỉ mến và kính trọng anh ấy Nhưng trong thâm tâm bao giờ em cũng nghĩ rằng mình phải yêu chồng .

— Anh biết em chưa quên Vũ Phương được .

— Anh Trung nói đúng , nhưng rồi em sẽ cố quên . Em phải sống với bốn phận làm vợ

nữ . Nếu gặp anh Phương cho em gửi lời hỏi thăm, và nói giùm là em không giận hờn anh Phương điều gì cả . Em chúc anh ấy hạnh phúc .

— Anh em mình còn nhiều dịp để gặp nhau , hôm nào rảnh anh rủ em đi chơi được không ?

— Dạ được

Tự nhiên tôi buột miệng :

— Hồng Hạnh cũng đang ở đây , em không biết rồi nó có chịu về Đà Lạt sống không.... Có lẽ là không bao giờ nữa .

Anh Trung có vẻ xao động :

— Vậy à ?

—

— Nếu có dịp, anh mong sẽ gặp lại cô ấy .

— Thật chứ anh Trung .

— Thật .

— Em hỏi anh nói thật nhé , anh còn nghĩ tới Hồng Hạnh không ?

— Không lúc nào anh quên Hạnh được . Nhưng thôi , chuyện cũ qua rồi , lúc nào anh cũng mong cô ấy được hạnh phúc .

— Nó cũng vậy , cũng còn nghĩ tới anh nhiều lắm .

Anh Trung cười khẽ :

— Không phải vô cớ khi gặp người ta nói mối tình đầu thường khó quên , Vân có đồng ý với anh không ?

Tôi gật đầu không trả lời . Anh Trung dịu dàng :

— Nhưng lấy tư cách của một người anh , anh khuyên em đừng nên nhớ đến Vũ Phương nữa , không yêu chồng thì em sống không hạnh phúc đâu .

— Hồng Hạnh đã cho em thấy điều đó .

—

— À , chú Ba vẫn khỏe hả anh Trung , có một đứa cháu nội chắc chú ấy đỡ cô quạnh hơn .

— Ai nói với em chú ấy không cô quạnh . Nói đến ông già ấy thấy tội nghiệp lắm , vợ chồng Vũ Phương suốt ngày lục đục cãi cọ làm ông già khổ tâm , có đứa cháu nội thì bệnh chết . Nếu rảnh em đến thăm chú Ba đi Vân, gặp em chắc ông già mừng lắm .

— Con anh Phương chết rồi hả anh Trung ?

— Ừ , bị sốt huyết , lẽ ra bệnh cũng không nguy hiểm , nhưng Mỹ Nga bỏ bê đứa bé quá, đến khi thẳng Phương phát giác đưa vào bệnh viện thì trễ rồi .

Tôi nhìn xuống đất, chuyện Vũ Phương làm tôi thấy ngậm ngùi . Rốt cuộc thì anh ấy cũng chẳng có hạnh phúc với tình yêu mới .

Tôi đứng dậy :

— Em về .

— Em có mời Vũ Phương không Vân ?

— Không anh ạ , em không làm chuyện đó được .

— Anh thấy như vậy hay hơn , đừng để chồng em có ấn tượng không hay

— Dạ , em về nghe anh Trung .

Tôi đứng dậy , ngay lúc đó một bóng người bước vào. Tôi chơi với nhận ra Vũ Phương.

Anh ấy cũng sững sờ khi thấy tôi .

Không khí như lắng đi một giây , rồi tôi nghe Vũ Phương bật kêu lên :

— Tường Vân , trời ơi .

Anh bước nhanh đến , như muốn ôm lấy tôi . Bất giác tôi né người qua , tôi không hiểu mình làm như vậy , Vũ Phương bất kể có anh Trung và thái độ kháng cự của tôi . Anh giữ vai tôi thật chặt , giọng nói gấp gáp :

— Anh không ngờ hôm nay anh gặp em ở đây . Bây giờ gặp được em rồi , em phải để cho anh nói hết , anh có nhiều chuyện cần phải nói với em.

Tôi lắc đầu cố thoát khỏi Vũ Phương :

— Không được , bây giờ em phải về . Không có chuyện gì để nói đâu anh Phương . Em về .

Tôi cố gỡ tay anh ra , nhưng Vũ Phương như bắt kể mọi thứ , anh siết chặt tôi hơn và quay lại anh Trung :

— Mày ra ngoài cho tao mượn chỗ này một lát .

Anh Trung ngần ngừ , tôi nói nhanh .

— Anh đừng đi đâu hết , em về bây giờ mà, đừng đi anh Trung .

Vũ Phương quay phắt lại nhìn tôi , anh như bị xúc động dữ dội :

— Anh biết em ghét anh , nhưng em chưa hiểu hết , bây giờ ở đây rồi để anh nói hết đi, nói cho anh nhẹ lòng , anh xin em mà .

Anh Trung xen vào :

— Em nên ở lại nói chuyện một lát đi Vân , dù sao thì hai người cũng phải giải bày với nhau một lần .

Anh ấy để chìa khoá trên bàn nói với Vũ Phương :

— Tao đi công việc , có lẽ tối mới về , khi nào về mày khoá cửa giùm .

Tôi nhìn anh Trung đi ra ngoài , cố gỡ tay Vũ Phương ra :

— Em không thể ở đây với anh thế này được , anh buông em ra đi , em về đây .

Anh Phương hơi gằn giọng :

— Anh để em bước ra khỏi chỗ này được . Chẳng lẽ anh phải van lạy để được nói chuyện với em sao . Suốt hơn một năm qua anh phải đè nén quá nhiều rồi . Em đừng cự tuyệt đứng đưng như vậy .

Tôi bình tĩnh hỏi lại :

— Ở hoàn cảnh thế này , nếu không đứng đưng thì em phải làm sao đây anh Phương . Anh đừng quên anh đã có gia đình rồi .

Vũ Phương hơi khựng lại lẩm bẩm :

— Anh biết em có cái lý của em , tình yêu thì vượt qua hết thấy mọi rào chắn , em đừng nhìn anh như kẻ thù nữa , anh chịu không nổi Vân ạ , thà em xỉ vả anh thế nào đó , nhưng em đừng phủ nhận tình yêu hai đứa , anh đau khổ lắm . Tôi cố lấy vẻ lạnh lùng :

— Mỹ Nga là em của em , anh đừng nói đến tình yêu với chị vợ của mình chứ . Đừng ” loạn luân ” anh Phương .

Vũ Phương như choáng váng, anh cắn chặt răng :

— Em tàn nhẫn thật .

Tôi cần môi quay mặt đi , trái tim tôi không đủ sức cứng rắn trước vẻ đau khổ của Vũ Phương . Trời ơi ! Không hiểu sao tôi cứ yêu một cách day dứt như thế .

Giọng Vũ Phương đều đều như một con chiên xưng tội :

— Anh biết , chỉ trong giây phút đam mê sống ngoài lý trí , anh phải trả một giá quá đắt , đó là anh đã mất em . Khi hay tin em nghỉ việc ở công ty , anh mới thấy choáng váng và bừng tỉnh khỏi ma trận của Mỹ Nga . Anh đi tìm em khắp nơi , nhưng em thì biến mất như một sự trừng phạt .

Tôi ngắt lời :

— Nếu có gặp lại , em cũng không thể tiếp tục yêu anh , chẳng lẽ em giành giật tình yêu với em của mình sao . Nói chuyện bao nhiêu đó đủ rồi anh Phương . Em về .

— Không được , em phải để cho anh nói hết . Nếu không thì anh sống mà cứ bị ray rứt mãi . Anh biết là anh có lỗi với em , nhưng cái đó không phải là sự phản bội . Trước khi yêu em anh đã lãng nhãng với nhiều người và cuối cùng đều chán chường với những tình cảm qua đường đó , với Mỹ Nga cũng vậy . Nhưng với em thì không , anh có thể bay bướm với nhiều người , nhưng yêu thì chỉ yêu một lần trong đời , anh cần em Vân ơi .

— Nhưng anh có vợ rồi .

— Anh không coi Mỹ Ng là vợ , từ khi đứa bé chết , lúc nào anh cũng muốn ly dị với cô ấy . Em là chị, hẳn em phải biết tính cách em của mình , bắt anh phải gắn bó suốt đời với một người như vậy là một sự trả thù ghê gớm nhất mà em có thể nghĩ ra , em đừng ác độc như vậy .

Vũ Phương nghiêng rằng :

— Anh không tin em không hiểu , em đừng cố tình lừa dối suy nghĩ thật của mình .

—

Cho đến tận bây giờ , lúc nào anh cũng nghĩ mọi cách để ly dị với Mỹ Nga , và anh xin em , hãy trở lại với anh , đừng tiếp tục trừng phạt anh nữa Vân . Anh biết em không thể nào quên anh được đâu

Tôi quay mặt , cổ giấu nước mắt :

— Đúng , em không giấu rằng em không thể nào quên anh , nhưng em cũng sắp có chồng , dù muốn dù không em phải sống với bốn phận làm vợ .

Vũ Phương kinh ngạc đến sững người , anh ngồi lặng nhìn tôi lạc giọng :

— Em lấy chồng thật sao , anh không muốn tin.

— Hôm nay em đến gọi thiệp anh Trung , tuần tới đám cưới em , em không thể mời anh được , đừng buồn em .

Vũ Phương vẫn ngồi lặng , rồi giọng anh thật nặng nề :

— Em có yêu chồng em không Vân ?

— Co , rất yêu ,

Giọng anh hoài nghi :

— Anh không tin .

— Điều ấy tùy anh , em không thanh minh điều gì cả .

— Sao em vội vàng vậy Vân , em không thể có chồng được.

Tôi ngẩng lên nhìn Vũ Phương , anh có biết anh vừa nói gì không . Trong cách nói của anh tôi cảm thấy mình là người không kiên định trong tình yêu , nhưng gần một năm qua tôi còn gì để chờ đợi hy vọng .

Nếu anh biết được rằng ngày đám cưới anh, tôi đau đớn vật vã như ai bóp chết trái tim mình , thì hẳn anh sẽ hiểu anh đã đẩy tôi vào tuyệt vọng thế nào. Bây giờ nhớ lại ngày ấy, tôi vẫn còn nguyên vẹn nỗi đau chưa

phai mờ. Tôi muốn khóc lên, muốn nói với tất cả những gì tôi đã chịu đựng. Nhưng thôi, bây giờ cuộc đời mỗi người đều có ngã rẽ, nhắc lại làm gì. Sắp có chồng rồi, không được vương bận tình cũ nữa, bốn phận của tôi bây giờ là chỉ biết có Từ Huy mà thôi .

Tôi đứng dậy :

— Em về .

Giọng Vũ Phương thật yếu đuối :

— Vậy là anh mất em thật sao Vân ? Chuyện hai đứa kết thúc đơn giản vậy sao ? Vậy mà suốt hai năm qua anh vẫn mang ý thức có em trong đời anh , và anh làm mọi cách để tìm lại em , bây giờ gặp lại em thì chính là lúc anh mất em vĩnh viễn . Anh không tin được , và cũng không muốn tin điều đó

Tôi cúi mặt , cố dằn tâm trạng lưu luyến , bịn rịn . Nếu được làm theo sai bảo của trái tim , trong giây phút này đây , tôi sẽ ngã vào lòng anh , áp môi vào mặt anh và bảo rằng tôi vẫn còn yêu anh với tất cả cảm xúc ban đầu . Vũ Phương có hiểu được lòng tôi bây giờ không ?

Tôi nhìn Vũ Phương , tất cả những đường nét trên khuôn mặt anh điều thân thương gần gũi với tôi biết bao nhiêu . Vũ Phương làm sao biết rằng đã có những đêm anh là hình ảnh của giấc mơ tôi . Từ lâu rồi tôi cố quên mọi chuyện , tôi cứ tưởng lòng mình thanh bình trước tình yêu cũ , nhưng bây giờ gặp lại anh , tôi mới hiểu mối tình đầu vẫn còn trọn vẹn trong một góc trái tim . Điều đó tôi đau khổ cùng tận .

Tôi ngẩng mặt , cố dằn tâm trạng yếu đuối :

— -Em về .

Vũ Phương hỏi khẽ :

— Chồng em làm gì , và ở đâu , Vân ?

— Anh ấy ở bên Pháp về .

— Nếu vậy đám cưới rồi em sẽ theo chồng đi Pháp sao ?

— Da.

— Vậy là vĩnh viễn mình sẽ không gặp nhau nữa à ?

Tôi im lặng , Vũ Phương buồn rầu :

— Chúc em hạnh phúc .

— Em cũng chúc anh với Mỹ Nga hạnh phúc .

Tôi đi nhanh ra ngoài , đến cửa tôi quay lại , Vũ Phương ngồi gục đầu bên bàn . Tờ thiệp của tôi bị đẩy rơi xuống đất, nằm im lìm lạc lõng . Tôi đi lang thang trên đường phố , lòng ngơ ngác bàng hoàng . Mọi chuyện xảy ra tưởng như giấc mơ , không bao giờ tôi ngờ mình gặp lại Vũ Phương và càng không tin anh đã tuyệt vọng khi mất tôi Nghĩ đến giờ này Vũ Phương ...

Tôi đi nhanh ra ngoài , đến cửa tôi quay lại , Vũ Phương ngồi gục đầu bên bàn . Tờ thiệp của tôi bị đẩy rơi xuống đất, nằm im lìm lạc lõng . Tôi đi lang thang trên đường phố , lòng ngơ ngác bàng hoàng . Mọi chuyện xảy ra tưởng như giấc mơ , không bao giờ tôi ngờ mình gặp lại Vũ Phương và càng không tin anh đã tuyệt vọng khi mất tôi Nghĩ đến giờ này Vũ Phương đau khổ , tôi mím môi , nước mắt chảy tràn trên mặt , tôi khóc mà không giải thích được lòng mình . Về nhà tôi đã thấy Từ Huy trên phòng , tôi bước vào ngăn ngơ và gần như sững sốt khi thấy anh .

Từ Huy đứng dậy , kéo tôi xuống , tôi máy mớ ngồi trong lòng anh , nghe tiếng anh thật dịu dàng :

— Em đi đâu về và sao mặt em có vẻ bất thường vậy ? Có chuyện gì không ỉ

— Dạ không

Từ Huy rút khăn tay lau mặt cho tôi :

— Đừng giấu anh , em mới khóc phải không ? Có chuyện gì vậy nói anh nghe đi .

— Em

— Em đi đâu về vậy ?

— Dạ ... em đến nhà anh Trung gửi thiệp0 .

— Vậy à ? Rồi chuyện gì xảy ra với em phải không ?

Tôi lúng túng ngồi im .

Từ Huy hơi nhướn người hôn lên mặt tôi :

— Sắp làm vợ chồng rồi mà em còn giấu anh sao , có chuyện gì nói với anh đi , anh sẽ giải quyết cho em .

Tôi cắn môi, Vâng , là vợ chồng rồi tôi không được quyền giấu anh bất cứ điều gì cả , nhưng làm sao tôi dám thành thật hết mình đây

Từ Huy vẫn mơn man trên mặt tôi :

— Nói đi em .

— Anh Huy , lúc này em đến nhà anh Trung em gặp anh Phương .

Từ Huy hơi bất ngờ , rồi thở nhẹ :

— Vậy à ?

— Em và anh ấy nói chuyện rất lâu .

— Anh biết .

Tôi nhìn vào mặt Từ Huy :

— Làm sao anh biết điều đó ?

— Nhìn vẻ mặt xúc động của em , anh biết anh ấy phải nói một điều gì đó .

Tôi dụi mặt trong cổ anh :

— Em biết như vậy là có lỗi với anh , nhưng em không cố tình anh Huy ạ . Anh có muốn nghe em nói không ?

— Anh không bắt em phải nói , nếu lòng em không muốn .

Tôi lắc đầu :

— Nhưng em không muốn giấu anh bất cứ điều gì hết , rồi sau đó anh nhìn em như thế nào em cũng chấp nhận .

Và tôi kể hết với Từ Huy tất cả những điều Vũ Phương đã nói với tôi Tôi nói , nói hết những điều chất chứa trong lòng . Tôi thở hổn hển vì xúc động . Từ Huy im lặng nhìn tôi chăm chú , rồi anh cất ngang :

— Chỉ cần em trả lời anh câu này , nếu bây giờ em và Vũ Phương được tự do , em có trở lại với anh ấy không ?

Tôi quá bất ngờ , chỉ biết im lặng nhìn anh . Từ Huy cười khê :

— Em không trả lời được , tức là em đã nói lên những điều thật nhất trong lòng em rồi.

Nhưng anh không buồn em đâu .

— Anh không còn tìm em phải không ?

Từ Huy điềm tĩnh lắc đầu , rồi nghiêm trang :

— Bây giờ em có hối hận đã nhận làm vợ anh không ?

— Không , không bao giờ em hối hận cả, lúc nào em cũng nghĩ em đã có chồng rồi , và em có bổn phận phải quên chuyện cũ .

Từ Huy siết tôi vào lòng :

— Anh yêu em vô cùng .

—

— Rồi một ngày nào đó em sẽ thật sự là của anh, anh tin là như vậy .

Tôi định nói , nhưng anh thì thào bên tai tôi :

— Anh sẽ giúp em quên .

8. Chương 7 - 1

Chương 7

Trong phòng tôi , bạn bè và những người bà con lao xao trang điểm , hôm nay chỉ thiếu Mỹ Nga , nhưng có lẽ như vậy chúng tôi đỡ bề bàng hơn .

Tôi ngồi trước gương, yên lặng đợi? Hồng Hạnh cài chiếc khăn voan có vòng hoa trên đầu . Hồng Hạnh cẩn thận sửa từng bông hồng trắng và những cánh hoa nhỏ buông rơi trên mặt tôi , xung quanh tôi , mọi người đứng yên ngấm ngấm , những ánh mắt thán phục lẫn tiếng xuyết xoa . Tôi ngấm mình trong gương , chiếc saree trắng rộng cổ được viền một lớp đăng ten làm nổi bật chiếc vòng vàng chạm trổ hoa văn . Những thứ trang sức cô dâu làm tôi thấy mình lộng lẫy hơn bao giờ hết .

Tất cả những thứ này là Hồng Hạnh và Từ Huy chọn cho tôi . Cả một tuần lễ Hồng Hạnh chỉ loay hoay chuẩn bị trang sức cho ngày cưới , nó muốn tôi phải thật xinh đẹp , hoàn mỹ trong mắt mọi người và là niềm vinh hạnh của Từ Huy . Có lẽ hôm nay nó rất hài lòng trước công trình của nó . Nhìn vào gương , tôi không tin mình có một vẻ kiêu diễm như vậy .

Ở dưới nhà , tiếng lao xao càng ồn ào hơn , rồi có tiếng pháo nổ giòn tan , rộn rã . Tim tôi như rộn lên những cảm giác khó tả , vừa sợ hãi , vừa tò mò và trên hết là sự xúc động thiêng liêng mà lần đầu tiên trong đời tôi biết đến . Bất giác tôi muốn thấy Từ Huy , tôi nôn nao được đối diện với anh như thế , không hiểu bây giờ anh nghĩ gì .

Rồi xung quanh bỗng xôn xao lên , người ta gọi tôi xuống nhà , như trong mơ , tôi đi xuống những bậc thang dài dằng dặt , tất cả chìm trong màn sương lung linh, tôi không thấy gì ngoài những khuôn mặt chập chờn vừa xa vừa gần , hình như mọi người đang chăm chú vào tôi . Cho đến khi thấy mình đứng trước mặt Từ Huy , tôi mới hiểu thế nào là sự gắn bó vĩnh viễn của cuộc đời tôi với anh .

Từ Huy lồng chiếc nhẫn vào ngón tay tôi , tôi ngược lên nhìn anh , khuôn mặt Từ Huy nghiêm trang và có lẽ thật xúc động . Trong một thoáng chúng tôi nhìn nhau vào mắt , không hiểu anh có cảm nhận hết giờ phút thiêng liêng này . Bất giác tôi nghĩ đến Vũ Phương khi lồng chiếc nhẫn vào tay Mỹ Nga , có lẽ anh sẽ xem như đó là một công việc bắt buộc , cũng như anh đã miễn cưỡng gắn bó với nó . Tự nhiên tôi tội anh một cách sâu sắc . Khi mà người ta đi đến hôn nhân không vì tình yêu, thì những nghi lễ thiêng liêng cũng trở thành một công việc như trăm nghìn công việc khác trong cuộc sống , thật rỗng tuếch vô nghĩa .

Tôi đứng bên cạnh Từ Huy , lắng nghe một ông già nào đó nói về bổn phận của chúng tôi , và máy móc làm theo , những gì người ta bảo . Tim tôi đập mạnh và tay chân lạnh ngắt đi .

Từ Huy chợt cúi xuống nhìn tôi , thấy những ngón tay run run của tôi , anh nói nhỏ như dỗ dành :

— Đừng sợ em .

Tôi không trả lời , im lặng đi bên anh ra cổng , người ta lại đốt pháo tưng bừng , xác pháo bay lả tả , rơi ngập lối đi và một đoàn xe thật dài nối đuôi nhau bên đường . Từ Huy dìu nhẹ tôi đến xe hoa .

Tôi đi trong mơ , và không hiểu sao lòng tôi cứ quay quắt bồn chồn . Trong đám người xem đám cưới bên đường , tôi cảm thấy có một điều gì đó thân thương . Tôi nhìn về phía ấy , bỗng sờ nhận ra Vũ Phương . Anh đứng tựa người vào xe , khoanh tay nhìn tôi đắm đắm , khuôn mặt như sắt lại , đôi mắt tối sầm . Tôi đọc thấy một vẻ thất vọng , đau khổ và chua chát trong cái nhìn của anh . Tôi khựng lại bàng hoàng .

Từ Huy như cảm nhận được những gì đang diễn ra trầm lặng trong tôi , và người đứng bên kia đường . Anh nhìn tôi , rồi nhìn về phía bên ấy . Tôi thấy khuôn mặt anh một thoáng xao động rồi lại nghiêm nghị . Anh mở cửa xe cho tôi mà không một lời gạn hỏi .

Cả ngày tôi bận rộn , mệt nhoài trong bồn phận cô dâu , những lời chúc mừng , những quà tặng , và cả những nghi thức xã giao . Tôi cảm thấy mệt mỏi rã rời .

Đến tối , khi khách khứa đã về , mọi người trong nhà đều về phòng riêng . Còn lại tôi và Từ Huy , một mình trong phòng , tôi ngồi im một góc giường , chẳng biết phải làm gì với người mà tôi gọi là chồng . Từ Huy dựa người vào ghế , nhắm hờ mắt . Anh có vẻ say và mệt . Tôi nhìn anh , không biết anh đang nghĩ gì , có thể bây giờ không còn bận rộn , anh lại suy nghĩ về những gì diễn ra giữa tôi và Vũ Phương sáng nay . Tự nhiên tôi thấy sợ . Từ Huy quá , trong thái độ của anh có một cái gì nghiêm khắc xa vời và khó hiểu . Tôi nhìn anh đắm đắm chờ đợi phản ứng của anh .

Từ Huy chợt mở mắt , thấy tôi nhìn , anh đứng dậy lại gần âu yếm hôn tôi :

— Em mệt không ? Sao em không thay đồ đi .

— Anh nghĩ gì vậy anh Huy ?

— Không nghĩ gì hết , anh hơi mệt thôi .

Tôi hoài nghi :

— Anh không nghi ngờ gì em chứ .

— Sao em hỏi vậy . Chuyện sáng nay vẫn làm em bận tâm à ? Anh không nghĩ gì hết .

Rồi anh dìu tôi đứng lên , nhẹ nhàng giúp tôi thay đồ . Tôi xấu hổ nhìn Từ Huy , nhưng vẻ mặt vô tư của anh làm tôi đỡ ngượng , tôi nằm úp mặt trong gối tò mò , hồi hộp và sợ sệt chờ những gì sẽ đến . Từ Huy với tay tắt đèn , trong tay anh , tôi cảm thấy mình là đứa bé được anh dỗ dành một cách ngọt ngào êm ái . Anh thì thầm bên tai tôi những tình cảm yêu thương , âu yếm và cũng hết sức nồng nhiệt Tôi thiếp đi .

Nửa đêm giật mình thức dậy, tôi thấy Từ Huy ngồi bên cửa sổ , lặng lẽ hút thuốc , trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn, khuôn mặt anh buồn rười rượi. Tôi muốn gọi anh đến với tôi, muốn xoa dịu nỗi buồn trầm lặng trong anh. Nhưng cơn buồn ngủ làm tôi díp mắt lại , giấc ngủ thời con gái của tôi thật êm, bình yên. Trong giấc chiêm bao, tôi chẳng thấy hình ảnh Vũ Phương đâu cả .

Tôi nằm xoay người một bên, rồi mở choàng mắt. Từ Huy đang ngồi bên cạnh nhìn tôi đắm đắm . Thấy tôi mở mắt , anh cười ngọt ngào :

— Em bé ngủ ngon quá .

Tôi lười biếng đuổi người :

— Mấy giờ rồi anh .

— Gần chín giờ .

— Ôi sao trời còn tối thế .

Từ Huy cười , đến mở cửa sổ , ngoài trời nắng đã lên sáng trắng . Anh quay lại đỡ tôi ngồi lên . Tôi dựa mặt trên vai anh , nhừa nhựa :

— Sao em ngủ thế không biết .

— Em còn muốn ngủ nữa không ?

— Thôi trưa rồi , mẹ mà biết em ngủ thế này mẹ la chết .

— Em đừng sợ , không ai đòi hỏi em phải làm gì hết .

Tôi nhảy xuống giường , đến ngồi trước bàn phấn . Từ Huy leo đèo theo tôi :

— Ngồi yên , để anh chải tóc cho em .

Tôi tựa vào người Từ Huy , theo dõi từng động tác thận trọng của anh trong gương . Bất giác tôi cười khẽ :

— Anh có nhớ chuyện Đường Minh Hoàng vẽ mây cho Dương Quý Phi không?

— Anh cũng đang nghĩ đến chuyện đó , nhưng đối với anh , em hơn Quý Phi một bậc , vì em là hoàng hậu của anh .

— Đội ơn bệ hạ đã đoán thương thần thiếp.

Từ Huy điềm nhiên khoát tay :

— Ta miễn lễ .

Tôi dụi mắt vào anh , cười rúc rích . Từ Huy cúi xuống ôm siết tôi :

— Cô bé quên sáng nay mình phải đưa Hồng Hạnh về rồi .

Tôi đứng bật dậy :

— Ôi ,em quên mất , chắc nó chửi em ghê lắm .

— Hồng Hạnh chờ em ăn sáng , em xuống đi .

Tôi đi xuống dưới . Thấy tôi , nó nhún vai :

— Giời , bà chị dâu của tôi ngu kỹ quá .

— Sao mà không gọi tao dậy .

— Anh Huy không cho , ông này cứng vợ quá .

Tôi nhìn quanh :

— Ba mẹ đâu rồi ?

— Có khách đằng trước .

Nó kéo tay tôi :

— Đi ăn nhanh lên . Mày biết tao chờ mày đói muốn chết đây không .

Nó le lưỡi :

— Quên , phải kêu mày bằng chị chứ , mẹ bảo phải gọi mày bằng chị , nhưng tao thấy khó sửa quá .

— Thôi cứ mày tao như trước đi , tự nhiên nhảy lên làm chị mày sợ quá .

— Còn tao thì ngượng miệng .

Ăn xong tôi đi lên phòng . Từ Huy đã dọn dẹp mọi thứ . Anh đưa tôi bộ đồ mới :

— Em thay ra đi , anh chuẩn bị xong rồi .

Tôi bước vào trong , chậm chạp thay đồ . Mẹ đã dặn buổi sáng tôi phải sẵn sàng Từ Huy thế nào , tôi vẫn nhớ , nhưng tôi biết làm sao mà thực hiện bây giờ . Lẽ ra người chuẩn bị tất cả phải là tôi kia mà , không tài nào tôi ngờ được . Từ Huy chu đáo với tôi như đứa trẻ như thế .

Tôi và Hồng Hạnh ngồi băng sau , suốt một đoạn đường dài chúng tôi im lặng nhìn cảnh bên đường . Hồng Hạnh có vẻ buồn rầu . Tôi biết nó đang nghĩ đến anh Hùng , có lẽ nó đang chán ngôi nhà ấy lắm rồi .

Tôi nói nhỏ :

— Mày đang nhớ anh Hùng phải không ?

— Nghĩ đến chuyện trở về nhà tao thấy chán quá Vân .

— Tao biết .

Nó thở dài :

— Mà xem ông ta có tệ không , đám cưới anh vợ mình cũng không về , tao phải nói dối với gia đình là ông ấy bị bệnh . Trời ơi , làm sao mà tao lại có ông chồng chẳng ra gì hết thế chứ . Đây rồi thế nào anh Huy cũng biết .

Tôi lo ngại :

— Tao sợ tụi mày cãi nhau thế nào anh Huy cũng biết thôi , hay là tao với anh ấy ở khách sạn .

— Không được , tao có nhà như vậy mà mày không ở thì coi sao được , làm sao mà giải thích với anh Huy đây .

— Sao mày không kể thật với gia đình đi Hạnh , đằng nào rồi mọi người cũng biết . Mày mâu thuẫn quá , vừa muốn ly dị vừa muốn giấu gia đình .

— Tao cũng không biết phải làm sao .

— Hôm nọ tao gặp anh Trung đó Hạnh , anh ấy vẫn còn nhớ đến mày .

Hồng Hạnh xúc động :

— Thật không , tao sợ anh ấy quên tao mất rồi .

— Tao cũng không ngờ anh Trung chung thủy như vậy . Con trai cũng còn có người tốt đó chứ Hạnh . Vũ Phương làm tao xem mấy người con trai toàn là phản bội . Nhưng nhìn anh Trung tao lại nghĩ ngược lại .

— Tao xấu hổ quá , và hối hận nữa .

— Biết đâu ly dị với anh Hùng rồi , mày sẽ gặp lại anh Trung .

— Có trở lại thì cũng chẳng còn mặt mũi nào , thà sống một mình cho xong .

Tôi im lặng , chẳng biết nói thế nào . Chắc trên đời này chỉ có tôi xui bạn ly dị chồng mà thôi , mẹ đã mắng tôi mấy lần vì chuyện đó . Nhưng với tôi , sống mà không có hạnh phúc thì chia tay cho rồi .

Từ Huy chợt quay xuống :

— Bây giờ hai cô rì rầm chuyện gì vậy , có bí mật không ?

Hồng Hạnh cười khỏ lấp :

— Chuyện con gái , anh nghe làm chi .

Nó nghiêng người lại rì rầm :

— Tính anh Huy hơi nghiêm và lạnh lùng , nếu anh ấy có thờ ơ quá mày cũng đừng buồn nghe , không phải là anh ấy không quan tâm đến mày đâu , mà tính anh ấy vậy đó , mày hiểu mà .

Tuy suýt phì cười . Nếu Hồng Hạnh biết rằng ông anh khó tính lạnh lùng của nó , sáng nay đã chải tóc và sẵn sàng như một đứa trẻ , chắc nó sẽ kinh ngạc và thốt lên một tiếng ” Trời ạ ”

Tôi nói gọn :

— Anh Huy tốt lắm .

— Thật chứ , tốt theo nghĩa nào , tao sợ ông anh tao không biết chiều chuộng mày rồi mày lại tủi thân à xem .

— Không có đâu .

Hồng Hạnh mỉm cười :

— Mày làm vợ của anh Huy tao mới yên tâm . Mà anh tao cũng phải có một phu nhân như mày tao mới chịu , thế là hài lòng cả đôi .

Hai chúng tôi im lặng ngắm cảnh bên đường . Hồng Hạnh dựa vào nệm , ngủ ngon lành .

Từ Huy quay lại , tìm nắm tay tôi , cười âu yếm :

— Hạnh ngủ rồi , em lên đây ngồi với anh .

— Thôi kỳ lắm .

— Em mặc áo vào đi , trời bắt đầu lạnh rồi .

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời anh , Từ Huy hơi nghiêng đầu nháy mắt với tôi . Tôi chồm tới , cắn nhẹ ngón tay anh . Nho? Hạnh vẫn ngủ ngon lành .

Thật khuya rồi mà Từ Huy vẫn chưa lên phòng, không biết anh nói chuyện gì lâu thế . Chiều này đi chơi , chúng tôi gặp Hoàng Hùng ngồi cùng bàn với Thúy trong nhà hàng . Trông thấy chúng tôi , anh ta có vẻ ngượng và gần như hoảng hốt . Tôi lén nhìn Từ Huy, gương mặt anh thật nghiêm , suốt một buổi tối anh lặng lẽ bên tôi , như chìm đắm trong suy nghĩ . Tôi hiểu những điều Hồng Hạnh cố giấu gia đình rồi sẽ bị phơi ra ánh sáng và trong thâm tâm tôi mong Từ Huy giải quyết mọi chuyện cho Hồng Hạnh . Hoàng Hùng rất sợ anh kia mà .

Tôi rón rén đi xuống cầu thang, đi nhẹ ra phòng khách, Từ Huy đang đứng tựa cạnh tủ , vẻ mặt giận dữ và Hồng Hạnh ngồi ở ghế đầu gục xuống . Họ đang im lặng .

Rồi Từ Huy gần giọng :

— Tất cả những lý lẽ của cậu này giờ không thuyết phục được ai cả , và không ai có thể chấp nhận quan niệm ích kỷ đó được . Là đàn ông với nhau tôi hiểu cậu muốn gì rồi , nhưng nếu Hồng Hạnh cũng lảng nhăng như vậy cậu có chấp nhận được không ?

Hoàng Hùng mím môi :

— Chính cô ấy cũng có hơn gì tôi đâu , đàn bà ngoại tình trong tư tưởng còn đáng sợ gấp mấy lần anh Huy ạ . Anh nhìn lại anh đi , nói không phải trèo leo , anh có tin chắc vợ anh không nghĩ tới ai ngoài anh không ?

Tôi lặng người , tim nhói lên một nỗi sợ hãi . Tôi trăn người chờ đợi ơ? Từ Huy một phản ứng dữ dội . Nhưng anh bình tĩnh nhìn thẳng vào Hoàng Hùng :

— Chuyện tình cảm của Tường Vân tôi biết , và tôi chấp nhận được , cậu không cần xen vào . Và lấy tư cách là người anh , tôi yêu cầu cậu chấm dứt những chuyện trả thù ấy đi . Đàn ông không được cư xử thấy hèn như vậy , trả thù một người phụ nữ , nhất là người ấy là vợ mình thì càng không chấp nhận được .

— Nếu ở trường hợp tôi , anh có chịu được nỗi khi biết vợ anh cứ tưởng nhớ đến người yêu cũ không ? Chính miệng Hồng Hạnh đã nói với tôi như vậy đó , nói cho tôi đau đớn tận tủy , thì tôi làm cho thỏa mãn tận tủy của tôi .

Từ Huy hỏi lại :

— Nếu tôi không làm thì cậu đã bảo chính lỗi cậu lảng nhăng nên Hồng Hạnh nói để trả thù , đúng không ?

Hoàng Hùng miễn cưỡng :

— Đúng là có vậy ?

Từ Huy như cố nén giận :

— Vậy thì cậu hãy nhìn lại bản thân mình đi , và nếu thực sự cậu làm vậy để trả thù thì càng phải chấm dứt , cậu phải làm cho Hồng Hạnh kính trọng chứ .

— Tôi

— Nhưng gì đi nữa thì tôi cũng biết tính tình cậu rồi , dù cho Hồng Hạnh không có lỗi đi nữa cậu vẫn cứ lảng nhãng . Tôi sẽ bắt Hồng Hạnh làm tròn bổn phận với cậu , và ngược lại , yêu cầu cậu chấm dứt những mối quan hệ bất chính ấy đi .

Giọng Hoàng Hùng nặng nề :

— Tôi hứa .

— Cậu đi nghỉ đi .

Hoàng Hùng đứng dậy đi vào , tôi định quay lên , nhưng không kịp , đành đứng nép sát tường . Thấy tôi , anh ta nghiêm giọng :

— Mọi chuyện đổ bể thế này , chắc là chị hài lòng lắm , tôi vẫn biết chị muốn tôi và Hồng Hạnh xa nhau mà .

Tôi cắn môi im lặng :

Rồi Từ Huy lên phòng , nét mặt giận dữ . Thấy tôi , anh dịu dàng :

— Sao em không ngủ đi , thức khuya làm gì ?

— Anh Huy này , chuyện anh vừa nói dưới phòng khách , Hồng Hạnh nó biết rồi .

— Anh không hiểu sao nói giấu như vậy , vậy mà nhìn nó vui vẻ - Từ Huy hơn nhún vai - Anh bất ngờ quá .

Tôi rụt rè :

— Anh Huy , chuyện lúc nãy Hoàng Hùng nói về em , anh có nghi ngờ em không , có nghĩ rằng em không thành thật với anh không ?

Từ Huy quay lại nhìn tôi , như dò hỏi , tìm kiếm một sự thành thật . Anh nói gọn :

— Em thế nào là tùy thuộc cách cư xử của anh . Anh tin như vậy .

Anh suy nghĩ một lát rồi nhíu mày :

— Em có biết người yêu cũ của Hồng Hạnh là ai không ?

— Dạ biết .

— Ai vậy ?

— Anh Trung , anh ấy làm chung với em .

— Họ quen nhau lúc nào ?

— Lúc tụi em còn đi học .

— Sao tự nhiên Hồng Hạnh bỏ người ta vậy ?

— Tại gì ba mẹ bắt nó ưng Hoàng Hùng , vả lại nó cũng sợ anh Trung nghèo .

Từ Huy thở dài :

— Suy nghĩ tầm bậy quá .

Tôi nín tay anh :

— Em hay bảo nó ly dị với Hoàng Hùng, làm vậy có đúng không anh ?

Từ Huy mở lớn mắt nhìn tôi :

— Sao em lại nói vậy , chuyện vợ chồng mà giải quyết đơn giản vậy sao . Nếu mỗi bất đồng trong gia đình đều dẫn đến ly dị thì trên đời này chẳng còn ai có gia đình hết . Em thật là trẻ con .

Tôi bướng bỉnh :

— Nhưng em thấy sống mà không hạnh phúc thì chia tay vẫn hơn .

— Hạnh Phúc phụ thuộc vào cố gắng của hai người chứ không phải tự nhiên mà có , sao em nghĩ điều gì cũng đơn giản quá .

Mẹ cũng nói với tôi như vậy , nhưng tôi không đồng ý chuyện đó , sống với một người làm khổ mình thì sống làm gì kia chứ . Tôi cố cãi :

— Nhưng Hồng Hạnh nó cũng đồng ý với em , nó cũng muốn ly dị kia mà , nó chưa kịp làm chuyện đó thì phải lo chuyện đám cưới của chúng mình, anh không biết đâu .

— Có một người bạn thân đồng tình , làm sao nó không cho là đúng được , em thật là.

Tôi giận dữ :

— Em nông nạn , em hời hợt chứ gì .

Từ Huy kéo tôi vào lòng :

— Đừng giận nữa , nhưng phải công nhận là em còn nông cạn lắm .

Tôi ngúng nguẩy :

— Em ghét Hoàng Hùng , anh không biết đâu , có lần anh ta

Tôi im bặt , Từ Huy gạn hỏi :

— Có lần như thế nào ?

Thôi , nói ra cái điều không tốt đẹp đó ra làm gì . Tôi không muốn Từ Huy có ấn tượng xấu về Hoàng Hùng thêm nữa , như thế cũng sẽ làm đau Hồng Hạnh . Tôi buông xuôi :

— Có lần em thấy anh ta đi chơi với người yêu .

— Rồi Hồng Hạnh có biết không ?

— Hình như là biết .

— Vậy mà lâu nay em không có nói gì với anh hết .

Từ Huy có vẻ buồn , tôi hiểu anh rất thương Hồng Hạnh , thấy nó khổ làm sao anh không đau lòng . Thế mà không hiểu vì sao anh không đồng ý cho nó ly dị, anh lạ thật .

Tôi mệt mỏi ngã vào lòng Từ Huy , anh cúi xuống :

— Ngủ đi em , khuya rồi .

Anh với tay tắt đèn , trong bóng tối , tôi cảm nhận được cái lạnh se người , hơi sương như tràn vào phòng , trong vòng tay dịu dàng của anh , tôi cảm thấy lòng mình thật thanh bình , yên ổn .

Tôi nhắm mắt , cố tưởng tượng mình đang rung động .

Một tuần lễ đi qua , những ngày đầu tiên của cuộc sống vợ chồng ở Đà Lạt thật nên thơ, như trong những trang Tiểu Thuyết trữ tình . Sáng nay về Sài Gòn tôi thấy buồn vô cùng . Từ Huy đã mang đồ ra xe . Tôi và Hồng Hạnh còn ngồi nán trong phòng , nó rầu rĩ :

— Mày đi rồi còn lại mình tao ở đây , chắc tao buồn chết được .

Tôi cúi đầu nhìn những viên gạch :

— Nhưng dù sao khi nhớ nhà mày vẫn về được , còn qua bên ấy rồi , lúc nhớ gia đình tao biết đi đâu . Chỉ có mỗi anh Huy là người thân , nếu anh ấy hắt hủi tao chỉ còn biết chết thôi .

— Không có đâu, tao biết anh Huy yêu mày nhiều lắm . Nhưng Vân nè , vì tình bạn tao khuyên mày ráng quên Vũ Phương đi, đừng làm khổ anh Huy nghe Vân .

— Tao biết .

— Hai đứa mình cùng giồng nhau nên tao hiểu , quên người đầu tiên khó lắm . Nếu mày không quên được thì cũng cố đừng để anh Huy biết . Tội nghiệp anh ấy.

Nó rưng rưng nước mắt :

- Dù sao mày cũng diễm phúc hơn tao , còn tao thì có một người chồng như anh Hùng coi như đời chẳng ra gì .
- Mày bỏ ý định ly dị rồi ha? Hạnh ?
- Chắc vậy , anh Huy không cho và bảo tao phải cố gắng vun vén cho gia đình , anh ấy mà không đồng ý thì ba mẹ tao cũng không chịu .
- Mày không kiên định gì cả .
- Người lớn họ suy nghĩ khác mình , nhiều khi tao sợ mình làm bậy .

Tôi lẩm bẩm :

- Rốt cuộc chắc chỉ có mình tao là nghĩ khác hơn mọi người thôi .

Hồng Hạnh đứng dậy :

- Thôi đi đi , để anh Huy chờ . Nhớ đừng làm gì để mất hạnh phúc nghe Vân .

Tôi chỉ cười không trả lời . Tôi tin rằng mình sẽ không làm điều gì phải hối tiếc cả .

Tôi rời phòng KCS , đi chậm chậm trên hành lang . Tôi không biết có thực sự mình đến đây chỉ để chào từ biệt anh Trung hay còn muốn gặp mặt lần cuối một người nào khác . Trong nơi sâu thẳm của lòng mình , tôi vẫn thầm mong gặp Vũ Phương . Vâng ! Chỉ để thấy anh một lần nữa mà thôi . Vậy mà tôi không dám tự nhận tình cảm thầm lặng ấy . Bởi tôi không được quyền quên mình đã có chồng .

Từ dưới cầu thang , một bóng người chậm rãi đi lên , tim tôi chợt đập mạnh khi nhận ra dáng dấp xiết bao thân thương ấy . Tôi đứng nép vào tường , run rẩy chờ đợi .

Thời gian như ngưng đọng ... Rồi Vũ Phương đứng trước mặt tôi , khuôn mặt anh đầy nét bất ngờ và xúc động . Có lẽ anh không tin cuộc gặp bất ngờ này .

- Em đi đâu vậy Vân ?
- Em đến chào anh Trung . Ngày mai em phải ra phi trường rồi .

Vũ Phương thần thờ :

- Nhanh vậy sao ?
- Da.

Chúng tôi đứng im lặng . Tôi muốn đi nhanh xuống cầu thang để đừng phải kéo dài phút giây bịn rịn này . Vậy mà sao tôi không làm điều đó được , một thứ tình cảm yếu mềm từ trái tim cứ van nài tôi kéo những giờ phút ở bên cạnh anh , rồi ngày mai và những ngày tháng dài đằng đặc , hình ảnh của anh sẽ chỉ là tưởng tượng . Trời ! Chưa bao giờ tôi thấy mình yếu đuối đến thế .

Vũ Phương nhìn tôi đắm đắm .

- Ngày mai em phải đi rồi . Cho phép anh mời em đi chơi một lần cuối cùng, được không Vân ?

Tôi yên lặng phân vân , nếu Từ Huy và mọi người bắt gặp thì mọi việc sẽ ra sao ? Tôi cố bắt mình khước từ , vậy mà không hiểu sao tôi lại nói khẽ :

- Vâng .

Đưa tôi vào một quán thật vắng vùng ngoại ô , Vũ Phương hôn tôi như điên dại , như gom trả những ngày tháng sắp tới vào những cái hôn khao khát bất tận . Tôi nằm yên trong tay anh , nhắm mắt nghe lòng mình nổi sóng .

Trời ơi ! Lẽ ra tôi phải tát vào mặt Vũ Phương và xô anh ra khỏi tôi , bổn phận của tôi là phải đoan trang nói vào mặt anh rằng : ” Anh không được tỏ tình với vợ người khác và lừa dối cả chính vợ mình ” Nhưng tôi làm gì có được nghị lực ấy , trong tôi bây giờ chỉ là sự yếu mềm và cảm giác xúc động cùng tận . Và

không biết từ lúc nào đây , tôi đã hôn trả lại anh , hôn bằng tất cả nỗi rung động của trái tim biết yêu với mỗi tình đầu . Tôi lồng những ngón tay trong tóc anh , thả trôi mình trong cảm giác ngất ngây hạnh phúc . Tôi quên tất cả , xao lãng tất cả, cả? Từ Huy quyền lực và những cả đạo đức trói buộc . Với tôi bây giờ chỉ có một hạnh phúc duy nhất là được trao gửi với người tôi yêu . Còn mọi thứ đau khổ hãy để những phút giây còn lại với riêng mình .

Rồi Vũ Phương buông tôi ra , giọng anh thật đắm đuối :

— Chưa lúc nào anh yêu em như bây giờ Vân ơi .

— Em cũng vậy .

— Có lẽ suốt đời anh sẽ bị hối hận dày vò vì sai lầm của mình , khi mất em rồi anh mới

thấm thía đau khổ . Còn em , có hận anh không Vân ?

— Có, em hận nhưng vẫn yêu anh , bị kịch của em là vậy đó . Em muốn quên anh đi nhưng quên không được , dù biết như vậy là em có lỗi với chồng .

Nét mặt Vũ Phương thật xúc động :

— Bây giờ anh mới tìm được sự dịu dàng của em . Lần gặp mặt ở nhà Hoài Trung , em xa cách lạnh lùng với anh quá , sao lúc đó em cứng rắn với anh vậy Vân ?

Tôi không trả lời , lặng lẽ nhìn Vũ Phương . Anh không biết rằng thái độ ấy chỉ là sự phản kháng của những ngày tôi bị bỏ rơi sao , lẽ ra tôi phải căm thù Vũ Phương , nhưng giận thì mong manh quá , còn tình yêu thì cứ cao ngút ngàn .

Tôi miết nhẹ ngón tay lên môi Vũ Phương , bờ môi đã cho tôi những cái hôn khó quên được trong đời . Tôi nhắm mắt , ngược lên chờ đợi

Rồi Vũ Phương rời đôi môi , đôi mắt vẫn còn dại đi bởi một nỗi đam mê rạo rực . Ôi ! Những cái hôn lầm lỗi , bị kịch mà ngọt ngào của tôi !

Vũ Phương thì thầm :

— Tường Vân của anh !

Vâng ! Giờ phút này em là của anh một cách trọn vẹn , còn mai mốt em phải là của chồng , và tình yêu cuồng nhiệt đối với anh em sẽ cất giấu tận góc trái tim suốt đời .

Vũ Phương mơn man trên mặt tôi :

— Mai mốt xa nhau rồi sẽ nhớ gì nhất , Vân ?

— Nhớ tất cả những gì hai đứa đã có với nhau .

— Thật không em .

— Em nói thật .

— Đừng hạnh anh nghe Vân . Nếu em biết anh đau khổ đến thế nào chắc em sẽ tha thứ cho anh .

— Em không muốn nhớ đến chuyện cũ nữa anh Phương ạ . Hình như cuộc đời đã định như vậy rồi , và em bằng lòng chấp nhận hết .

Tôi ngồi thẳng lên . Đến lúc phải trở về thực tại rồi . Tôi buồn buồn:

— Mình về anh Phương .

Vũ Phương ngồi yên, nhìn tôi đắm đắm, trong mắt anh có một vẻ gì dod' như tuyệt vọng .

— Vậy là mình sẽ mất nhau vĩnh viễn sao ? Anh không muốn tin .

Tôi ngồi yên , nữa muốn kéo dài cuộc chia tay quá bịn rịn này , nữa lại sợ hãi , đau đớn. Không chịu nổi , tôi đứng bật dậy :

— Em về ,đừng tiễn em ..

Vũ Phương vẫn ngồi yên, như chết lặng. Tôi đi nhanh ra khỏi quán, nước mắt tuôn dài trên mặt. Tôi tựa vào một thân cây bên đường khóc nức nở, cho đến lúc thật ngơ ngai mới dám về nhà.

Từ Huy đang chờ tôi , anh có vẻ sốt ruột :

— Em đi đâu mà về tối vậy ?

Tôi nhắm mắt nói dối :

— Em đến nhà mấy nhỏ bạn chia tay với nó .

Từ Huy giữ tôi trong tay anh , giọng nói pha chút tội nghiệp :

— Em khóc nữa phải không ? Vì anh mà em phải xa nhiều người thân , nhưng đừng buồn , mỗi năm anh sẽ đưa em về thăm nhà , chịu không chừng ?

Tôi im lặng, xấu hổ quá, ray rứt quá. Biết nói gì bây giờ. Thấy cử chỉ không bình thường của tôi , anh càng như thông cảm , an ủi :

— Sao em cứ buồn hoài vậy ? Thấy em thế này anh chịu không nổi .

Từ Huy kéo tôi vào lòng , thương yêu tôi bằng những cử chỉ dịu dàng nhất . Tôi giấu mặt trong ngực anh , không dám nhìn mặt anh nữa . Tôi nhắm mắt nghe nỗi day dứt đang cựa quậy trong lòng . ” Anh tốt với em làm gì em thêm bứt rứt ha? Từ Huy , em chỉ xứng đáng chịu sự xỉ vả khinh bỉ mà thôi , nếu anh biết rằng em vừa phản bội thì liệu anh có chấp nhận được em không ? ” Cả một đêm tôi thức trắng với những tình cảm rối bời nghĩ đến ngày mai phải rời bỏ nơi đây , tôi khổ sở quá , nhưng đau đớn hơn là tôi vĩnh viễn không còn gặp Vũ Phương, cái hôn cùng ánh mắt đắm đuối của anh chiều nay cứ làm tôi nhớ nhưng thao thức . Tôi thấy mình đau khổ vô cùng .

Buổi sáng tôi thần thờ như mất hồn . Tôi ngồi nhìn Từ Huy chuẩn bị những việc lặt vặt , không biết mình phải làm gì , và nhất là cảm giác lo sợ dần vật . Tôi sợ . Từ Huy biết được cuộc gặp gỡ của tôi với Vũ Phương , nhưng anh không nói ra Thật không thể nào chịu nổi cảm giác nghi ngờ mơ hồ này, tôi muốn khóc lên, muốn thú nhận tất cả rồi có sao thì ra . Nhưng rồi tôi không đủ can đảm . Tôi chỉ biết cố nén khóc mà thôi .

Từ Huy đứng trước mặt tôi , rút khăn lau nước mắt cho tôi , nhẹ nhàng an ủi :

— Đừng buồn nữa Vân ạ , nếu em nhớ nhà thì mỗi năm mình sẽ về thăm . Anh hứa với em mà .

Ôi , tôi đâu có tình cảm cao đẹp như vậy . Anh có biết tôi đang đau khổ vì Vũ Phương không ? Thậm chí sắp xa ba mẹ mà tôi cũng không thể đau buồn hơn được . Nhưng làm sao tôi dám nói ra ý nghĩ thật của mình chứ , thật phát điên lên được .

Cho đến lúc ở phi trường , tôi mới tỉnh táo thấy buồn vì phải xa ba mẹ . Mẹ cứ khóc và dặn dò tôi đủ thứ , nhưng tôi nào có nghe được gì , giờ phút này tôi vẫn còn tin rằng tôi sẽ về thăm mẹ, còn Vũ Phương thì vĩnh viễn đã mất nhau , tôi cảm thấy tuyệt vọng .

Tôi lên nhìn vào đám đông hỗn độn mong được nhìn thấy Vũ Phương . Thế rồi tôi nhận ra Vũ Phương mang cặp kính đen , đứng lặng lẽ một mình , đôi môi mím chặt như phải cố nén một sự xúc động muốn bùng nổ . Tôi nhìn anh trần trối , một cảm xúc mãnh liệt làm tim tôi đập hỗn loạn , đứng yên nhìn anh từng giọt nước mắt chảy dài .

Mẹ lau nước mắt cho tôi , dỗ dành :

— Thôi con nín đi , mai một lại về thăm ba mẹ chứ có đi luôn đâu mà khóc .

Nói thế , nhưng mẹ lại cắn môi và nước mắt cũng chảy dài trên mặt . Tôi nhìn mẹ . Chẳng hiểu nỗi mình buồn vì phải xa ai đây nữa .

Mẹ vẫn không ngớt dặn tôi hàng trăm chuyện , tôi đứng yên , lặng lẽ khóc chẳng nghe thấy gì cả . Ánh mắt tôi bị hút về Vũ Phương . Ở đằng kia . Thấy tôi buồn , Vũ Phương khẽ giơ tay như chào từ biệt . Tôi đứng

yên nhìn lại anh . Giờ phút này tôi không thể quan tâm đến bất cứ điều gì xung quanh . Chỉ thần thờ dõi mắt theo Vũ Phương .

Chợt mẹ kéo tay tôi lại , nghiêm mặt :

— Mẹ thấy việc làm của con rồi , con không được như vậy , nghe chưa Vân?

Tôi ấp úng chẳng biết nói thế nào , giọng mẹ như giận dữ :

— Đáng lẽ nó không có quyền đến đây như vậy , con cũng không được quan tâm tới nó nữa nghe không ?

Từ Huy nhẹ nhàng xen vào :

— Xin mẹ đừng giận Tường Vân nữa , tại cô ấy bị xúc động quá thôi .

Tôi nhìn Từ Huy . Khuôn mặt anh có vẻ buồn và một vẻ kiên nhẫn chịu đựng có lẽ anh đã thấy hết mọi chuyện rồi . Cảm thấy mình có lỗi , tôi cúi mặt đứng yên .

Rồi mọi người đi ra máy bay . Tôi đi theo Từ Huy như người mất hồn nhìn mọi thứ diễn ra như trong mơ .

Sao mà Từ Huy bình tĩnh thế như chúng tôi đang ung dung trong phòng khách không bằng . Trong khi thần kinh tôi căng thẳng đến tột cùng . Trong giờ phút cuối cùng này , tôi nhao nhác hoảng loạn với ý thức vĩnh biệt và chẳng có một khái niệm về những việc diễn ra xung quanh mình. Hình như mọi người đang nhìn tôi một cách thương hại . Họ tội nghiệp gì tôi thế ?

Cho đến khi máy bay cất cánh , tôi nhìn xuống phi trường , tất cả đều nhạt nhòa, xa xăm . Thôi vĩnh biệt người yêu đầu đời , cùng mọi đau khổ ngang trái . Vĩnh biệt khung trời nơi tôi lớn lên với nhiều kỷ niệm .. Tất cả rồi sẽ chẳng còn gì nữa , mà sẽ chỉ còn lại trong tôi những ký ức dày vò.

9. Chương 7 - 2

Paris những ngày mùa thu thật dịu hiu buồn bã , mỗi chiều tôi ngồi bên cửa sổ lặng nhìn hoàng hôn nhuộm vàng cả không gian . Những hàng cây trút lá xuống mặt đường để đứng yên với những cây trơ trụi . Màu vàng rực như càng gợi nỗi buồn thăm thẳm . Tôi nhớ mẹ, nhớ Vũ Phương với những con đường Sài Gòn với bầu trời xanh nghiêng nắng Cả nghìn nỗi nhớ làm tôi rã rời lao đao . Tôi nhẹ tênh với thế giới tinh thần mờ ảo của mình mà không làm sao dứt ra khỏi nó .

Tôi cứ luôn sống bằng con người dở dang , một nửa tâm hồn hướng về quê nhà , còn lại một nửa tâm hồn lơ lửng với bốn phận làm vợ . Giá như mà Từ Huy bớt chu đáo , bớt chiều chuộng , giá mà Từ Huy bắt tôi phải lo toan cuộc sống , có lẽ tôi đỡ đắm mình trong những ý nghĩ đi hoang . Ôi , giá mà tôi chỉ biết có tình yêu tận tụy của chồng thì cuộc đời tôi không còn gì vui sướng hơn . Niềm vui của tôi bây giờ là những lá thư nhận được từ quê nhà .

Trưa nay nhận được thư Hồng Hạnh , một lá thư toàn là nước mắt . Nó bảo càng ngày nó càng không chịu đựng nổi cuộc sống trắc táng của Hoàng Hùng và muốn ly dị . Nó còn kể rằng ở nhà ba mẹ có gặp anh Trung một lần Tự nhiên nó mong nó xa Hoàng Hùng đi cho rồi , nhưng tôi mà hé miệng nói ra , lập tức Từ Huy phản đối và bảo tôi suy nghĩ nông cạn à xem .

Tôi ngồi cả buổi trước tờ giấy , chẳng biết phải viết thế nào . Hồng Hạnh chỉ còn chờ ý kiến của mình tôi . Nếu tôi bảo nó cố gắng vun đắp gia đình thì là nói dối và nó sẽ hoài nghi . Thế là tôi cầm bút viết một mạch , một lá thư đầy lời lẽ kiên quyết bảo nó ly dị , viết xong lập tức dán bao thư lại , tôi sợ mình sẽ bị lung lạc .

Rồi tôi viết thư cho anh Trung , nhờ anh ấy an ủi những lúc nó lao đao nhất . Tôi mang máng cảm thấy mình làm một việc không phải , nhưng cụ thể là gì không biết được . Tôi chỉ muốn mỗi một điều là Hồng Hạnh được hạnh phúc mà thôi. Và không hiểu sao , đoạn tái bút tôi lại vội vàng viết ” Cho em gửi lời thăm anh Phương , lúc nào em cũng nhớ tới anh ấy cả ”. Tôi tin rằng anh Trung sẽ hiểu và thông cảm cho tôi .

Tôi hiểu mình đã làm một chuyện lỗi lầm , nhưng tôi không thể làm vậy . Làm sao anh Trung hiểu được rằng tôi đã kiệt sức vì phải đè nén lòng mình .

Sống bên cạnh tình yêu chăm bẵm của Từ Huy , tôi luôn mang tâm trạng sợ hãi , đối phó , tôi sợ một sự vô tình của tôi làm anh nghi ngờ . Đã bao lần tôi bắt mình phải cố quên Vũ Phương . Thế mà có được đâu . Ôi , không phải vô cớ khi người ta nói mối tình đầu là mối tình khó thể nào quên .

Chiều nay Từ Huy đi làm về , tôi đón anh bằng một nụ cười dịu dàng âu yếm nhất , còn tâm trí thì thơ thẩn với những ý nghĩ đi hoang . Vũ Phương có biết rằng dù xa nghìn trùng , tôi vẫn nhớ và chỉ mong một ngày gặp lại anh không ? Những viễn cảnh gặp lại sao xa vời quá . Tôi không hay mình thở dài .

— Nghĩ gì vậy Vân ?

Tôi giật mình ngẩng lên, Từ Huy đang nhìn tôi đăm đăm . Tôi mở to mắt nhìn anh , lúng túng và sợ hãi . Bao giờ tôi cũng lo sợ khi bị anh bắt gặp những phút đi hoang , khổ sở quá .

Tôi cố cười với anh :

— Em không nghĩ gì hết , em làm gì có tư duy mà biết suy nghĩ hả anh .

Từ Huy cười nhẹ , như không quan tâm đến những gì tôi nói :

— Em thay đổi đi , anh đưa đi chơi

— Chi vậy , anh Huy ?

Hỏi xong tôi mới biết mình ngớ ngẩn . Từ Huy nhìn sâu trong mắt tôi , như tìm hiểu những ý nghĩ thâm kín nhất . Tôi chớp chớp đôi mắt , lánh tránh :

— Anh chờ em một chút .

Và tôi chạy vào phòng , cố lấy lại tâm trạng bình thường . Trời , sao mà lá thư viết cho anh Trung cứ ám ảnh tôi mãi như vậy . Khi mà người ta làm một điều gì phạm lỗi , thì tự nhiên dù muốn dù không người ta cũng bị lương tâm làm quay quắt bồn chồn .

Tôi đứng tựa vào tường đứng yên . Rồi chợt nhớ Từ Huy vừa đi làm về , tôi lại đi ra :

— Anh có đói không ? Để em

Từ Huy phẩy tay :

— Không cần , em thay đổi đi .

Tôi thở dài . Thế đó , mẹ tôi mà biết tôi thế này mẹ sẽ mắng , lúc nào viết thư mẹ cũng bảo tôi không được quên bốn phận làm vợ , và nhất là phải lo chăm sóc chu đáo cho chồng . Còn tôi thì Nhưng lỗi tại Từ Huy chẳng bao giờ đòi hỏi ở tôi điều gì cả . Trong cách yêu của anh , tôi thấy mình là một đứa bé được nuông chiều và nâng niu như một món pha lê dễ vỡ , một người vợ suốt ngày chẳng biết làm gì hơn là quanh quẩn trong nhà chờ chồng về và giết thời gian bằng sách báo hoặc những thứ tiêu khiển vớ vẩn, sống như vậy đâu phải là hạnh phúc .

Tôi không hay mình lại thở dài , và giọng Từ Huy lại vang lên thật nhẹ nhàng , nhưng nghe như phải nén một sức chịu đựng quá mức :

— Sao em thở dài hoài vậy ? Hình như sống với anh em thấy nặng nề lắm phải không , nhất là chiều nay .

Tôi cúi đầu nhìn mấy viên gạch dưới chân , Từ Huy nhảy cảm quá , tôi biết nói gì chống đỡ bây giờ .

Chúng tôi đi bộ thật chậm qua công viên . Tôi đi bên Từ Huy , lén ngược nhìn anh , nét mặt thật trầm tĩnh và đôi mắt hơi tư lự . Anh không nhìn tôi mà mãi như tìm một điều gì đó trong khoảng mông lung trước mặt . Tôi khẽ níu tay anh , Từ Huy cúi xuống choàng nhẹ vai tôi . Trong cử chỉ của anh , tôi cảm nhận được một thứ tình cảm luôn luôn phải dừng lại .

Tôi hiểu rằng anh đọc những ý nghĩ thâm kín trong tâm hồn tôi như người ta đọc một quyển sách . Và điều đó làm anh e dè khi yêu tôi , tôi gọi đó là lòng tự trọng .

Chúng tôi ngồi xuống thảm cỏ xanh mượt . Tôi ngả đầu vai anh , nhìn mông lung lên bầu trời . Tôi nghe Từ Huy nghiêm giọng :

— Tường Vân , anh có chuyện muốn nói với em .

Tôi ngồi thẳng người lên , linh tính như báo trước với tôi một điều gì không hay . Tôi

ngước nhìn Từ Huy , chờ đợi . Anh nhìn xoáy vào mặt tôi :

— Có lẽ chúng ta không cần đối với nhau để làm gì nữa . Anh biết lúc nào em cũng nghĩ đến mối tình đầu , khi chưa cưới nhau anh hy vọng tình yêu của anh sẽ chinh phục được em , nhưng bây giờ anh mới biết mình lầm .

Tôi ngồi chết lặng . Từ Huy nâng mặt tôi lên :

— Cứ thành thật trả lời với anh , em có hối hận vì đã nhận làm vợ anh không ? Nhìn thẳng vào mắt anh mà trả lời đi Vân .

Tôi hơi run :

— Đừng hỏi em như vậy anh Huy , sao hôm nay anh có vẻ phán xét và xa cách với em vậy . Em có làm gì không đúng với anh không ?

Từ Huy lắc đầu :

— Vấn đề không phải ở em làm gì sai trái , em không hiểu sao , anh chỉ muốn biết suy nghĩ thật nhất của em , em trả lời đi , em có hối hận đã qua đây sống với anh không ?

— Không, em không hề hối hận .

— Thật chứ ?

— Anh không tin em sao .

— Anh tin , và anh hiểu rằng khi còn ở bên ấy , em đã muốn chạy trốn khỏi sự đổ vỡ, em nhận làm vợ anh để tìm quên hơn là vì yêu anh . Lâu nay anh im lặng vì anh hy vọng em sẽ nghĩ lại . Nhưng còn em chẳng lẽ suốt đời em cứ sống với quá khứ sao ?

— Em

— Đến hôm nay anh thấy không thể im lặng được nữa ,vì anh muốn em thức tỉnh lại , anh không muốn và cũng không đủ sức chịu đựng sống bằng tình cảm nửa vời của em, đủ lắm rồi Vân .

Tôi định lên tiếng , nhưng Từ Huy không để tôi nói :

— Đã có bao giờ em nhìn và suy nghĩ anh phải sống ra sao chưa ? Gần một năm qua chưa bao giờ em cho anh được , dù chỉ một phút , cảm giác mình đã có vợ . Anh không đòi hỏi em phải chăm sóc gia đình . Anh chỉ mong muốn em sống

bằng thực tế , hãy nhớ rằng em đã có chồng và phải quan tâm đến cuộc sống gia đình . Anh không chịu nổi mỗi khi nhìn em thẫn thờ bên cửa sổ mà anh biết là để mơ tưởng về người cũ , sống như vậy em có thấy hạnh phúc không ?

Từ Huy ngừng lại một chút , rồi lại nói , chưa bao giờ tôi thấy anh nói nhiều đến như vậy :

— Em hãy suy nghĩ và nhận diện lại tình cảm của mình đi . Có phải trong lòng em, lúc nào Vũ Phương cũng lãng mạn và đẹp đẽ như hình ảnh cuối cùng em nhìn thấy ở phi trường không ? Anh biết , chính vì lần gặp cuối . Vũ Phương để lại trong em hình ảnh quá đẹp nên em cứ mơ tưởng đeo đẳng . Nhưng em có biết đó chỉ là ảo tưởng không ?

— Em

Từ Huy khoát tay :

— Em ngốc lắm Vân , và lãng mạn , khờ khạo . Em không hay rằng em đang yêu những hình ảnh phù phiếm và nuôi nấng những ý nghĩ toàn là ảo tưởng , để rồi đắm đuối trong ảo tưởng đó mà bỏ quên thực tế . Anh sợ rằng đến một lúc nào đó em thức tỉnh thì đã muộn .

Tôi nhìn Từ Huy đắm đắm , môi anh mím lại và đôi mắt sáng quắc . Anh gần giọng :

— Có lẽ anh đã sai lầm khi quá thương yêu nuông chiều em . Anh nghĩ rằng ở đây em thiếu tình cảm gia đình , thiếu bè bạn và luôn cô đơn , nên anh muốn đem tất cả tình yêu để đền bù cho em . Nhưng rốt cuộc rồi em có thiết gì đến tình yêu của anh đâu .

—

— Anh đâu phải là đá mà chịu đựng mãi ha? Vân ?

Một cảm giác tủi thân làm tôi rớt nước mắt . Lần đầu tiên Từ Huy không dịu dàng với tôi, có lẽ anh đã chán sự nâng niu chịu đựng một con bé ngu ngốc như tôi . Tôi thút thít:

— Em biết , em đã làm quá sức chịu đựng của anh , thế thì anh đừng lo cho em nữa , anh quan tâm đến em làm gì ?

Từ Huy khẽ cau mày :

— Em không hiểu ý hay cố tình không muốn hiểu những gì anh nói ha? Vân ?

Tôi ngồi im , nước mắt vẫn chảy dài trên mặt . Bây giờ tôi không thấy gì khác ngoài việc Từ Huy gắt với tôi , tôi không quen thái độ ấy của anh và điều đó làm tôi tự ái vô cùng .

Hình như nước mắt của tôi làm Từ Huy mềm lòng . Anh dịu dàng lau nước mắt cho tôi, nhìn tôi như xin lỗi . Tôi ngồi im .

Từ Huy cúi xuống , hôn nhẹ lên mặt tôi :

— Có thể những điều anh nói làm em tự ái , nhưng anh tin lúc còn lại một mình , em sẽ thấy đó là điều cần để em suy nghĩ . Em biết anh yêu em lắm không

Vân ?

Tôi cảm động dụi đầu vào ngực anh , thật khó mà hiểu được lòng mình. Khi Từ Huy có thái độ hắt hủi rồi yêu thương mà tôi lại thấy , và thấy xao động một cảm giác lãng mạn.

Trong cuộc sống , đôi lúc người chồng cũng nên cho vợ một cái tát lắm , có nếm trải chút vị đắng của sự thô bạo rồi thì cái ngọt ngào của tình yêu mới thêm thi vị . được âu yếm vuốt ve hoài cũng làm mòn đi cảm giác xúc động . Đâu phải vị ngọt là thứ người ta luôn luôn khao khát , cũng có lúc cảm thấy ngán nó . Bởi vì tâm hồn người ta đâu chỉ là một mảnh đất hiền hoà ngủ yên . Tâm hồn cần những sắc màu khác nhau cho cân xứng có thể cuộc đời mới không tẻ nhạt .

Có lẽ lần đầu tiên trong cuộc sống vợ chồng , tôi nhìn Từ Huy bằng một cặp mắt con gái rung động trước người yêu .

Tôi ôm cổ anh thủ thủ :

— Đừng giận em , em cũng không ngờ những ngày qua em làm anh buồn đến vậy , sao tới bây giờ anh mới chịu nói với em .

— Vì anh yêu em quá , nói ra sợ em buồn , anh không nỡ .

— Nhưng hôm nay anh làm em thức tỉnh rồi đó , em hứa sẽ quan tâm đến cuộc sống hai đứa mình hơn và em sẽ làm anh hạnh phúc , tin em không anh Huy ?

Từ Huy không trả lời , chỉ siết mạnh tôi vào người . Tôi nghe anh thì thầm :

— Anh sung sướng quá , anh yêu em vô cùng , cảm ơn cuộc đời đã mang em đến cho anh .

Chưa bao giờ tôi thấy tội nghiệp anh đến vậy . Lần đầu tiên tôi tự hỏi mình đã mang gì đến cho Từ Huy , có lẽ chẳng có gì hết . Suốt một khoảng thời gian làm chồng , anh đã phải chịu đựng sự thất vọng ghen

tuông trong im lặng , và chỉ biết kiên trì chinh phục tôi bằng tình yêu , còn tôi thì cứ mãi đắm chìm trong mối tình vô vọng . Tôi có lỗi với anh biết bao nhiêu , làm sao Từ Huy hiểu được tôi hối hận đến chừng nào .

Sài Gòn , ngày tháng

Tường Vân của anh !

Một khoảng thời gian dài anh cứ nghĩ thế là mất em vĩnh viễn .

Tưởng rằng nhờ thời gian giúp anh quên được em, nhưng thực tế anh không quên được gì cả . Sáng nay vào công ty thấy em gửi cho Hoài Trung , không kiểm chế được anh đã mở ra đọc . Như em gửi cho chính anh vậy .

Qua bên đó rồi biết em còn nhớ anh không ? Bây giờ anh có quyền hy vọng tình yêu của em chỉ hướng về anh không Vân ? Không hiểu sao anh vẫn tin như vậy và sung sướng vô cùng . Chúng mình cứ yêu nhau thế này hoài em nhé ! Đâu có ai bắt tội được mình phải không em ?

Vân ơi ! Em có hiểu được lòng anh lúc này không ? Nếu có em ở đây, anh sẽ ngấu nghiến lấy em , sẽ yêu em với tất cả sự cuồng nhiệt đang đốt cháy trong anh , và nếu được hét to lên, anh sẽ gào to lên hàng trăm lần rằng anh yêu em , yêu đến hơi thở cuối cùng của đời anh . Em phải tin điều đó Vân ạ

Tôi buông lá thư xuống , hốt hoảng ,bàng hoàng và sung sướng , đến cuống cuống . Tôi không đủ sức đọc hết lá thư dài thật dài của anh nữa . Vũ Phương ơi ! Em đã đuối sức vì những lời lẽ yêu đương cuồng nhiệt của anh rồi . Em cần nghỉ ngơi để nổi xúc động lắng xuống tận cùng trái tim . Làm sao em có thể ngờ được hôm nay lại nhận thư anh, những tình cảm tưởng đã ngủ yên bây giờ lại trỗi dậy mãnh liệt hơn . Và em hiểu rằng những ngày qua em chỉ yêu chồng bằng lý trí mà thôi .. Mà tình yêu thì đâu thể bắt nguồn từ lý trí .

Thế rồi trong nốt cùng nổi sung sướng , tôi viết thư cho Vũ Phương , những ngôn ngữ yêu đương như chảy tràn trên trang giấy . Tôi biết mình phản bội , nhưng tôi không thể dừng lại được . Tôi chỉ là một phụ nữ yếu đuối trong tình yêu và chỉ biết làm theo sai bảo của trái tim , rồi có ra sao thì ra .

Buổi chiều tôi một mình đi ra bưu điện , run phập phồng vì việc làm của mình , nhưng tôi không thể làm khác được . Tôi nghĩ nếu những lá thư của Vũ Phương mang lại niềm vui , hạnh phúc tuyệt vời cho hồn tôi , thì tại sao tôi lại cắt đi hạnh phúc của mình ?

Rời bưu điện , tôi đi lang thang trên đường phố không phải để nghe tiếng nói của lương tâm , mà chỉ muốn thả tung nỗi rạo rực vào bầu trời cao rộng Chỉ với một mình tôi mà thôi .

Khi tôi về nhà thì trời đã tối . Trong phòng khách chỉ có một ánh đèn mờ mờ . Tôi bước vào cửa tìm công tắc . Nhưng chợt nghe giọng Từ Huy vang lên :

— Đừng bật đèn , Vân .

Tôi đứng im tìm kiếm . Ở góc phòng , Từ Huy đang ngồi một mình hút thuốc , dáng dấp trầm ngâm , lặng lẽ . Tự nhiên tôi thấy thương anh kỳ lạ và thấy mình có lỗi thật nhiều .

Tôi đến ngồi vào lòng Từ Huy , gục mặt lên vai anh . Từ Huy dịu dàng ôm ngang người tôi :

— Em đi đâu về vậy ?

— Đi chơi , chiều nay buồn quá , em đi lang thang cho đỡ buồn . Còn anh ? Sao không bật đèn lên .

— Anh thích ngồi trong bóng tối để nghĩ đến em .

Tự nhiên tôi buột miệng :

— Vợ chồng mà anh lãng mạn như người yêu vậy .

— Chẳng lẽ chỉ có người yêu thì tình cảm mới đẹp và lãng mạn sao Vân ?

Tôi ngẩng lên nhìn mặt Từ Huy . Anh có châm biếm tôi không ? Hay là anh đã biết việc làm của tôi chiều nay ? Tôi thấy sợ sệt . Bất giác tôi thì thầm :

— Em xin lỗi , đừng buồn em .

Từ Huy hơi nhích người ra , nhìn tôi ngạc nhiên :

— Xin lỗi cái gì ? Vân .

Tôi đành nói dối :

— Lẽ ra chiều nay em phải ở nhà để chờ anh về .

— Sao lại như vậy ? Anh chỉ sợ ở nhà một mình em buồn . Mấy lúc anh đi làm mà anh cứ sợ không ai chơi với em .

Tôi ngồi thu mình trong lòng anh, như một con mèo nhỏ lim dim vì được vuốt ve âu yếm. Nếu không có hình ảnh Vũ Phương có lẽ tôi đã sung sướng nhiều lắm. Tôi biết mình đang chạy theo thứ ánh sáng chói chang mà chỉ là ảo ảnh. Nhưng biết làm sao cưỡng lại bây giờ. Giá mà có thể chạy ra bưu điện để lấy lại lá thư, âm thầm hủy nó đi.

Tôi ngẩng mặt lên , môi mím chặt . Vâng , đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi viết thư cho Vũ Phương . Mai mốt có nhận thư anh , tôi sẽ lập tức xé bỏ nó đi , sẽ gạt bỏ mọi vướng bận để chỉ biết có mình Từ Huy , như thế lòng sẽ thanh thản hơn .

Tối nay nằm trong tay Từ Huy , tôi dịu dàng hơn và âu yếm thật nhiều . Tôi hôn lên mặt anh bằng một cử chỉ tôn thờ , trong một tâm trạng ăn năn . Từ Huy vùi mặt trong tóc tôi, yêu thương đắm đuối . Như thế tôi bằng lòng gọi là hạnh phúc .

Sáng nay tôi lại nhận được thư anh . Đã hai lần tôi không hồi âm, thế mà Vũ Phương cứ viết mãi . Không viết thư cho Vũ Phương tôi bồn chồn không ít . Nhưng như vậy mà lòng thanh thản , tôi chỉ muốn mình yên ổn mà thôi .

Rồi , không ngủ được , tôi ngồi lên , bước đến khép cửa phòng và luồn tay lấy lá thư giấu dưới nệm , tôi kê lên ngọn đèn ngủ , thầm lặng đọc . Có tiếng chân Từ Huy đi vào , tôi vội nhét lá thư về chỗ cũ , tìm pháp phòng vì hồi hộp . Tôi vờ ngủ say để khỏi bị bắt gặp tâm trạng bất thường. Và trong cái tĩnh lặng của đêm, nước mắt tôi lặng lẽ chảy dài . Nhớ lại những gì Vũ Phương viết , tôi thấy lòng mình tan ra .

” Anh biết em bị lý trí dẫn dắt nhiều lắm , hai lần em im lặng cũng đủ để anh hiểu . Nhưng Vân ơi ! Anh có đòi hỏi ở em điều gì lớn lao đâu , chỉ xin một góc nhỏ trong tim em mà thôi . Em dành cả một đời cho chồng rồi, lẽ nào em tiếc không ban cho anh một chút hy vọng và niềm vui nâng đỡ torng cuộc sống . Anh quá bất hạnh trong hôn nhân , em là ngọn lửa thấp cho cuộc đời anh ánh sáng .

Em nghĩ đi , chúng mình cứ yêu nhau qua những lá thư thế này thì đâu thể gọi là phản bội . Bởi vì chỉ có hai đứa biết nhau . Em vẫn hoàn toàn vô tội trước dư luận và Từ Huy vẫn hoàn toàn hạnh phúc . Khi mà anh vẫn vô tư trong tình yêu thì em đâu việc gì phải bị cắn rứt . Còn anh , anh mất đi tình yêu của em thì đời anh còn ý nghĩa gì nữa . Nên nhớ là bao giờ anh cũng chờ đợi em . Vân ạ ” .

Vũ Phương ích kỷ lắm , anh chỉ biết làm thế nào để thỏa mãn tình yêu của mình mà thôi . Anh không cần biết làm như vậy là phá nát hạnh phúc của tôi . Còn tôi ? Tôi hiểu Vũ Phương không cao thượng , nhưng sao tình yêu cứ làm tôi mềm yếu tha thứ , thậm chí sung sướng vì tình cảm mãnh liệt của anh . Tôi rồi bởi trong những ý nghĩ mâu thuẫn , mệt mỏi quá .

Buổi sáng Từ Huy đi làm rồi , tôi lại đọc thư Vũ Phương và không chịu nổi tình cảm níu kéo , tôi lại viết thư hồi âm , một lá thư tình suốt mướt lãng mạn , như chính lòng tôi đang nôn nao rung cảm .

Tôi vào phòng thay đồ để ra bưu điện . Nhưng mọi cử động đều chậm chạp , phân vân. Tôi đâu thể vô lương tâm như thế được . Trong khi Từ Huy phải làm cặm cùi để kiếm tiền lo cho tôi một cuộc sống sung sướng , thì tôi , vợ của anh , lại đắm mình trong một mối tình phù phiếm không hề kết thúc . Không , trăm ngàn lần tôi không thể làm như vậy , mọi thứ phải chấm dứt ngay từ bây giờ .

Tôi đi nhanh ra ngoài , đốt lá thư vừa viết , và lúi tắt cả những lá thư từng giấu kín ra , đốt sạch , như xóa đi một dấu ấn xấu xa của quỷ . Và những ngày sau đó , tôi sống lặng lẽ với tâm hồn tĩnh lặng . Nhìn thời gian cứ trôi đi mà không biết mình sẽ chấp nhận cuộc đời lơ đãng này đến bao giờ .

Có tiếng chuông reo dưới phòng khách , tôi buông quyển sách xuống , chạy đến nhắc điện thoại :

— Alô , tôi nghe đây .

— Xin lỗi , ai đang ở đầu giây đó ?

Giọng nói làm tim tôi như ngừng đập , run lên vì hồi hộp , tôi lạc giọng : - Tường Vân đây, anh Phương đó phải không?

— Em vẫn nhận ra giọng nói của anh ha? Vân ? Anh sung sướng quá .

— Làm sao anh biết được số điện thoại của em và anh gọi có chuyện gì không? Trời ơi!

— Em ngạc nhiên lắm phải không ?

— Em cũng không ngờ anh gọi như vậy , có nằm mơ em cũng không tin được , có chuyện gì không anh Phương ?

Bên kia đầu giây thật xa xôi giọng Vũ Phương nghe rõ âm điệu của sự xúc động :

— Anh nhớ em , nhớ phát điên lên và anh chỉ còn cách này để giải tỏa tình cảm của mình . Anh vừa đi nhậu xong , đang say khướt và cô đơn , nhớ em quá Vân ơi !

Tôi run lên bần bật , chỉ biết thì thầm ” Trời ơi ” .

Vũ Phương nói lớn :

— Em có nghe anh nói không Vân ?

— Có , em đang nghe đây .

— Em đang làm gì vậy ? Chồng em chừng nào về ?

— Chiều nay anh ấy mới về .

— Thế là em có cả một buổi để dành cho anh chứ Vân ?

— Có chuyện gì không anh Phương ?

— Anh đang nhớ em .

— Em biết , nhưng ngoài ra anh còn chuyện gì nữa không ?

— Tại sao em không viết thư cho anh .

— Anh hiểu rồi , đừng bắt em giải thích mà .

Vũ Phương cười khan một tiếng , rồi nhấn giọng :

— Ảnh không chấp nhận như vậy , anh không phải là viên sỏi mà khi buồn thì em ném ra đường,em không có quyền hắt anh ra khỏi tình cảm một cách phũ phàng như vậy .

Tôi ngồi phịch xuống ghế, tựa vào thành bàn . Trời , sao toàn thân tôi run rẩy thế này.

— Em có nghe anh nói không Vân ?

— Em đang nghe .

— Vậy thì em giải thích đi , tại sao em không viết thư cho anh, chồng em biết rồi phải không ?

— Không , anh ấy không biết gì hết .

— Vậy là tự em muốn cắt đứt , anh hiểu rồi , em không còn nghĩ đến anh nữa phải không ? Em ác lắm , tàn nhẫn lắm .

Tôi hít thật sâu , cố trấn tĩnh mình và giọng nói tôi bình thản :

— Mỹ Nga có khỏe không anh Phương ?

Im lặng thật lâu , rồi Vũ Phương gần giọng :

— Anh không muốn nhắc đến cô ta .

— Anh Trung khỏe không ? Có gì thay đổi không ?

— Nó bình thường .

Tôi im lặng không biết phải nói gì . Bên kia giọng Vũ Phương có vẻ bồn chồn ?

— Sao em không nói gì hết vậy ?

— Em biết nói gì bây giờ .

— Em không cần biết bây giờ anh ra sao à ?

— Vâng, em muốn biết , anh đang sống ra sao?

— Chẳng sống ra sao hết , anh chán tất cả mọi thứ xung quanh và chỉ thích say đến quên hết mà thôi .

— Đừng bê tha như vậy anh Phương . Mỹ Nga đâu , sao anh không có con và lo cho gia đình .

Giọng Vũ Phương giận dữ :

— Em của em là một con quỷ , em có nghe anh nói không , cô ta xài tiền của anh và cặp bồ hết người này đến người khác . Anh khinh bỉ cô ta và chẳng thèm quan tâm tới nữa . Cô ta không chịu ly dị vì sợ không ai nuôi . Vậy đó, em hiểu anh sống ra sao chưa .

Tôi thở dài :

— Đừng buồn nữa anh Phương .

— Cách an ủi của em nghe nhẹ quá Vân , an ủi đâu có làm anh sung sướng , anh cần sự quan tâm của em . Hứa là tiếp tục viết thư cho anh đi Vân , và xin chồng về thăm nhà đi em .

— Không được đâu , nếu về bên ấy rồi gặp anh , em sợ mọi chuyện sẽ đổ bể , lúc ấy em sống sao nổi , mặt mũi nào em nhìn anh Huy .

Vũ Phương như buồn rầu :

— Vậy em hứa viết thư cho anh nghe Vân .

Tôi ngập ngừng . Vũ Phương sốt ruột :

— Hứa đi em , và anh thề là những lá thư của em chỉ mình anh biết .

Tôi buông xuôi :

— Vâng , em hứa .

—

— Còn chuyện gì để nói không anh Phương ?

— Nhiều chuyện lắm , anh đang rối vì không biết phải nói gì vì anh có quá nhiều điều để nói với em .

Tôi dụi dãi :

— Hẹn anh ở những lá thư , em cúp nghe anh Phương

Im lặng , rồi đầu dây bên kia , tiếng Vũ Phương hấp tấp :

— Khoan đã Vân

Nhưng tôi đã gác máy .

Tôi cứ đứng yên trước điện thoại , bàng hoàng như trong mơ . Thật không tin những điều gì xảy ra là có thật . Tôi chậm chạp quay về phòng nằm nhoài trên giường , đến bây giờ mới nhận ra mình đã quá căng thẳng .

Vũ Phương thật là cố chấp , dữ dội . Tôi biết rằng từ bây giờ, những tình cảm thuộc về lý trí chẳng còn khống chế được tôi nữa . Mọi góc ngách tình cảm đã bùng dậy , ào ạt và mãnh liệt . Tôi chấp nhận sống với những mặc cảm tội lỗi ,để đổi lấy cái gọi là tình yêu .

Những ngày sau đó cuộc sống lặng lẽ không còn nữa , mỗi lá thư của Vũ Phương như một chất men làm cho tâm hồn tôi lao đao văng vất . Một tháng hai lần tôi nhận thư anh, hình như thư tình thì không bao giờ biết cạn dù chỉ bao nhiêu đó lời lẽ yêu thương. Tôi yêu đời và hạnh phúc trong một thế giới hoàn toàn thoát ly thực tế. Với tình yêu , tôi không hề có lý trí . Mà không , nếu không bị cảm giác dần vật có lẽ tôi hoàn toàn sung sướng rồi , chính vì lý trí lên án khắt khe quá , nên tôi đau khổ . Nhưng rồi tôi vẫn lao theo tình cảm bất chính của mình . Tôi không đủ nghị lực để làm theo sự sai bảo lạnh lùng của lương tâm nữa . Thôi thì đành thả trôi theo số phận. Không biết đời sẽ cảm thông hay khinh bỉ những mối tình đi ra ngoài qui luật . Giờ đây tôi buông xuôi tất cả, nhắm mắt tung hết tất cả , ôi sao mà tôi thấm thía câu thơ này đến thế .

” Ai cũng có phút giây ngoài chồng ngoài vợ.

Đừng trách chi những phút xao lòng ”

Nếu trái tim trong mỗi con người đều giữ đúng nhịp đập của nó, thì thế giới này đâu có quá nhiều bất hạnh, bởi có những tâm hồn đi hoang và những trái tim lệch lạc nên người ta còn gây ra nhiều đau khổ. Với tôi , không biết cái giá của sự phản bội này kết thúc bi thảm ra sao. Sao mà cứ dằng xé mâu thuẫn thế này , tôi cảm thấy mệt mỏi quá!

Đôi lúc tôi mong ọi thứ lập tức kết thúc đi, chứ sống trong tâm trạng vừa đau vừa hạnh phúc thế này tôi không chịu nổi. Và rồi tôi hiểu , dưới mặt trời không có gì là bí mật được cả . Cái ngày tôi phải đối diện với lỗi lầm của mình , đến thế là vừa rồi . Tôi phải đứng trước Từ Huy để một lần soi rọi lại lòng mình .

Mọi thứ hình như có bàn tay sắp đặt của định mệnh. Trưa nay nhận thư Vũ Phương, tôi nằm lăn ra giường đọc. Chợt có tiếng Từ Huy về, tôi nhét vội lá thư xuống dưới gối, cố tạo ra vẻ mặt bình thản đón anh.

Từ Huy có vẻ mệt mỏi , tôi hơi lo :

— Anh làm sao vậy , sao hôm nay anh về sớm vậy ?

— Anh nhức đầu quá nên xin về nghỉ .

Tôi giúp anh thay đồ , và ngồi bên cạnh xoa trán cho anh . Quên mất lá thư còn nằm dưới gối , tôi đứng dậy xuống phòng ăn lấy thuốc cho anh .

Khi tôi trở về phòng . Một hình ảnh làm tôi bàng hoàng chết điếng . Từ Huy ngồi yên với lá thư trên tay , đọc chăm chú , môi anh mím chặt . Tôi bủn rủn cả người , ly nước cầm trên tay rơi xuống đất vỡ toang . Tôi đứng chôn chân một nơi nhìn Từ Huy với nỗi khiếp sợ .

Từ Huy ngẩng mặt lên , anh nhìn tôi bằng ánh mắt dễ sợ nhất mà lần đầu tiên trong đời tôi phải nhận lấy . Trong ánh mắt ấy , tôi nhận thấy một sự bất ngờ , kinh ngạc , đau đớn và hận thù . Bất giác tôi lùi lại , chẳng dám nhìn anh , tôi gục mặt .

Giọng Từ Huy run lên :

— May mắn một điều , hôm nay tôi về sớm để khám phá ra sự thật .

Tôi đứng im nhìn anh .

— Cô có cần phải nói gì không ?

—

Từ Huy đứng dậy , đến trước mặt tôi . Khuôn mặt bùng lên trong một cơn giận điên người , anh nắm vai tôi , bóp thật mạnh như muốn nghiền nát lấy tôi . Tôi đau điếng người và chỉ biết cắn răng chịu đựng .

Giọng Từ Huy thật lạnh :

— Trong khi chồng đi làm thì ở nhà lén lút viết thư tình . Lương tâm cô để đâu hả ?

—

— Nói đi .

—

— Chỉ có những kẻ thiếu lương tâm nhất mới cư xử với chồng như cô , trong đời chưa bao giờ tôi tưởng tượng nổi mình có cô vợ xảo trá một cách tinh vi như vậy .

Tôi chỉ biết gục mặt nhìn xuống đất .

Từ Huy chợt buông tôi ra , anh hơi lao đao đến ngồi xuống ghế . Tôi biết anh đang bệnh . Nhưng cũng không dám đến gần săn sóc anh , chỉ biết đứng nhìn mà thôi . Lòng tôi bây giờ là một sự hồi hận lo sợ , và nhất là nhìn anh đau khổ , tôi thấy thương anh đến nhói tim .

Từ Huy ngửa người ra ghế, nhìn đăm đăm lên trần nhà, có lẽ anh hãy còn bàng hoàng về sự thật vừa khám phá, và đau đớn tột cùng với ý thức bị lừa dối. Tôi đứng yên chờ đợi một cơn thịnh nộ giáng xuống. Nhưng không, sự im lặng cứ kéo dài đến lạnh người. Cái im lặng mới là cực hình. Tôi lên nhìn Từ Huy, anh khép mắt, khuôn mặt nghiêm nghị đến khắc nghiệt. Tôi nhìn anh cắn chặt răng như phải đè nén một cơn đau. Nổi thương cảm tràn lên, quên cả cảm giác sợ, tôi lại ngồi dưới chân Từ Huy, nói khẽ.

— Anh đang bệnh , hãy để em săn sóc anh đi , rồi sau đó anh mắng nhiếc em thế nào cũng được , em xin anh mà .

Từ Huy mở mắt, nhìn tôi, cái nhìn thật lạnh và ghê tởm. Tôi chớp mắt, cúi mặt xuống đất .

Giọng anh thật xa lạ :

— Cám ơn nhã ý của cô , nhưng hãy để tôi yên .

Anh đứng dậy mặc đồ, và không thèm nhìn đến tôi, bỏ đi ra ngoài. Tôi vẫn ngồi bệt dưới nền nhà, lắng nghe tiếng xe ngoài sân, tâm hồn như rời rã. Cái giá phải trả cho những tình cảm phù phiếm là đây, xấu hổ, tủi nhục, sợ hãi và đổ vỡ. Xung quanh yên lặng đến không chịu nổi, tôi muốn nghe một tiếng động nào đó, tiếng đồ vật rơi hay tiếng nhạc. gì cũng được, miễn là đừng lặng thinh quá. Tôi sợ cảm giác lẻ loi lắm rồi, bây giờ tôi mới ý thức rằng Từ Huy là cuộc sống, là hơi thở là những bình dị cần thiết cho tâm hồn tôi. Nhưng khi tôi hiểu ra cái điều đơn giản ấy thì tôi đã mất anh rồi. Tôi tuyệt vọng ghê gớm.

Đêm thật khuya mà Từ Huy vẫn chưa về, sao tôi thèm được có anh ở bên cạnh đến vậy. Ngoài kia gió thổi thật mạnh, trời lạnh giá buốt, tôi lên tìm chiếc áo choàng và ngồi co ro trong chiếc ghế chờ anh. Rồi Từ Huy về, lảo đảo, say khướt đến nghiêng ngửa như vậy. Tôi ngồi yên, nhìn anh khó khăn cởi giày, muốn đến giúp nhưng không dám, cho đến khi Từ Huy nằm nhào người trên giường trong cơn mê mết, tôi lắng lẽ săn sóc anh, mùi rượu không làm tôi khó chịu nữa. Tôi khóc nức nở và ôm chặt Từ Huy, hôn miết lên mặt anh. Tôi không hiểu được vì sao giờ đây tôi thương anh đến da diết.

Từ Huy chợt mở mắt, và thật lạ, anh đẩy tôi ra một cách tỉnh táo, chỉ có giọng nói là còn nhừa nhựa :

— Tôi đã yêu cầu cô để tôi yên, sao cô cứ làm phiền tôi hoài vậy?

Tôi mím môi cố ngăn tiếng khóc :

— Em thương anh lắm anh Huy, anh nghe em giải thích đi .

Từ Huy nhướng mắt nhìn tôi, như phải nghe một câu nói khôi hài, rồi nhếch miệng :

— Cô đừng tưởng tôi say đến mất sáng suốt, tôi còn đủ tỉnh táo để nhận ra cô quá trơ trên đây .

Tôi mở lớn mắt nhìn anh, bản năng làm tôi rụt người lại. Tôi yêu anh ghê gớm, nhưng vẫn đủ tự trọng giữ mình trước những lời sỉ nhục.

Tôi lặng. Từ Huy xoay người, quay mặt ra ngoài và lại ngủ say. Tôi không có thực anh quá say hay anh chỉ muốn tránh tôi. Tôi ôm chiếc gối, tựa lưng vào tường ngồi bất động suốt đêm. Có thức đêm mới biết đêm dài. Chưa bao giờ trong đời mình tôi có cả một đêm để suy nghĩ đối diện với chính mình như thế. Sự ân hận như cào xé lòng tôi, giá mà có thể giải thích, thổ lộ hết với Từ Huy. Nhưng tôi biết, sẽ không bao giờ tôi lấy niềm tin ở anh được. Giờ đây tôi đâm ra nuối tiếc những cử chỉ âu yếm, vô tận ở anh, từ

bây giờ tôi chẳng tìm lại được tình yêu nữa rồi , nhưng có phủ phàng lắm không ? Ngoài kia bắt đầu hiện lên một màu trắng đục , tôi bước xuống giường , đến mở cửa sổ . Hơi sương lạnh lạnh của ban mai làm tôi tỉnh táo một chút . Tôi lại ngồi cạnh giường nhìn Từ Huy đắm đắm , trong giấc ngủ, khuôn mặt anh hẳn lên một sự đau khổ , trần trụi . Tôi hiểu anh đã trải qua một đêm đầy sóng gió trong lòng . Tự nhiên tôi ứa nước mắt .

Tôi gục mặt trong ngực anh , chỉ có thể yêu thương một cách thầm lén như thế . Vì khi thức dậy, chắc chắn Từ Huy sẽ chẳng cho phép tôi gần gũi anh bao giờ .

Tôi lại khóc . Và lại lần nữa nhớ một câu thơ không nhớ của ai :

” Tình cứ đuổi theo người khác như chiếc bóng

Mà người không bắt được bóng bao giờ ”

Trời ơi, chẳng lẽ tôi cứ suốt cuộc đời đi tìm ảo ảnh của tình yêu thôi, thế thì bất hạnh quá. Từ Huy thức dậy thật trưa, anh ngồi thừ trên giường, tóc rối bù và bộ đồ nhàu nát, gương mặt mệt mỏi phờ phạc. Anh gơ tay vỗ mạnh trán. Tôi hiểu anh đang bị nhức đầu ghê gớm.

Tôi lấy chiếc khăn ướt , rút rề đưa Từ Huy, anh khoát tay, lắc đầu và nói gọn :

— Cảm ơn .

Tôi mím môi, lặng lẽ quay mặt giấu một giọt nước mắt. Bắt đầu từ đây tôi biết mình phải tập làm quen với thái độ lạnh nhạt xua đuổi. Đáng đời tôi lắm, Vũ Phương có đền bù được cho tôi nỗi mất mát này không ?

Tôi lại rút rề :

— Hôm nay anh đi làm không ?

Từ Huy im lặng, rồi lạnh lùng :

— Không đi làm , nhưng sẽ không ở nhà , cô cứ yên tâm .

Tôi đành ngậm miệng. Từ Huy đứng dậy , ra khỏi phòng , tôi ngồi yên bên cửa sổ , sao thấy mình thừa thãi quá , lơ lửng quá . Thật là một tình trạng dở khóc dở cười .

Tôi xuống phòng khách , đứng áp mặt vào cửa kính nhìn ra đường . Sáng nay bầu trời nặng màu chì , mây đen thật ảm đạm và lạnh lẽo . tự nhiên tôi muốn khóc .

Từ Huy làm gì đó thật lâu, rồi anh đi đâu đó , ngang qua tôi anh không nhìn , cũng không nói với tôi một tiếng tạm biệt mà tôi vẫn quen nghe. Thái độ của anh dừng dừng, như không hề có tôi ở đây, thậm chí không hề tồn tại cũng nên . Tôi đứng yên nghe tiếng xe xa dần , rồi bật khóc nức nở . Nước mắt giúp tôi được nguôi ngoai đi . Tôi đi thơ thẩn trong phòng khách , bây giờ mới thấy lá thư của Vũ Phương để trên bàn mà hôm qua tôi không quan tâm đến. Tôi ngồi xuống mở ra đọc. Vẫn những lời lẽ yêu thương cháy bỏng , nhưng bây giờ tôi không còn tâm trí để cảm nhận hay xúc động nữa , tôi như đọc một đoạn văn trữ tình mà thôi .

Sao bỗng dưng chỉ một thoáng, tất cả tình yêu mãnh liệt bỗng cháy rụi nhanh chóng thế? Tôi không hiểu được mình nữa, Vũ Phương và những ý nghĩ mộng mơ triền miên thoáng chốc trở nên quá xa vời , đến nỗi tôi không hiểu được đã từng đắm đuối điều gì, mơ mộng cái gì ? Sao lạ lùng thế này. Và không hiểu sao , tôi không thấy nuối tiếc hay đau khổ vì một tình cảm đổ vỡ, chỉ thấy sung sướng, nhẹ bỗng và thanh thản như vừa thoát ra một chuỗi ngày đắm chìm trong những cảm xúc mà quý. Tôi có cảm tưởng vừa được giải phóng khỏi những ám ảnh bệnh hoạn. Ôi, nhưng bây giờ thì muộn quá rồi.

Không biết từ lúc nào đây tôi trở thành chiếc bóng bên cạnh Từ Huy. Buổi sáng anh thức dậy, chẳng nhìn đến tôi, chuẩn bị đi làm. Chiều về anh ăn một cái gì đó và cầm cúi với tờ báo, hoặc đọc sách đến tối. Tôi căm ghét những tờ báo , và những quyển sách chết tiệt của Từ Huy , giá mà có thể giăng chúng ra khỏi anh và ném vào lò lửa . Bởi vì tôi không chịu nổi cảm giác mình bị xem nhẹ hơn những thứ vô tri ấy. Trời! Trăm nghìn lần tôi sợ cái ghen ở ông chồng trí thức của mình rồi. Thà anh cứ nói nặng, xỉ vả hay chà đạp, tôi vẫn thấy dễ chịu, hơn là cái thái độ khép kín , đứng đưng đến khắc nghiệt .

Tôi đau đớn mà chẳng thể kêu lên được . Có hình phạt nào nặng nề hơn không ?

Tôi cứ tự hỏi mình là gì của Từ Huy và là ai trong ngôi nhà này? Anh đã hất tôi ra khỏi đời anh thật rồi sao? Ôi, tôi không chịu nổi ý nghĩ đó .

Tối nay Từ Huy ngồi đọc sách, tôi lại gần anh :

— Đi ngủ anh Huy .

Giọng anh hết sức lịch sự :

— Cám ơn , cô ngủ trước đi .

Tôi cắn răng lại , lấy hết can đảm giằng quyển sách trên tay anh :

— Anh đừng đọc sách nữa được không ?

— Chi vậy ?

— Em muốn nói chuyện với anh .

— Chuyện gì ?

Tôi ráng nén để khỏi khóc :

— Anh Huy , chẳng lẽ hai đứa không có chuyện gì để nói hết sao , vợ chồng mà anh .

Tôi ghen lại , nước mắt trào ra , Từ Huy nghiêm mặt quay nơi khác .

Tôi cố bình tĩnh :

— Thà anh trách móc , mắng nhiếc thậm chí đánh em cũng được , em đau nhưng còn thấy dễ chịu , vì như vậy chứng tỏ anh còn quan tâm đến em, hơn là anh cứ xem em như người lạ , sống như vậy có còn là vợ chồng không ?

Từ Huy quay lại nhìn tôi , ánh mắt không có vẻ gì là còn một chút thương yêu . Tôi chơi với.

— Khi cô giả bộ âu yếm sẵn sóc tôi , còn vắng tôi thì viết thư tình cho người yêu cũ , lúc ấy cô có xem tôi là chồng không ?

Tôi im lặng , chẳng biết làm gì hơn là khóc , và thật kinh hoàng cho tôi, Từ Huy lại bình thản với tay lấy quyển sách . Tôi giữ tay anh lại , cố nín khóc :

— Em biết em là người xấu xa , phản bội . Em không đáng được anh tôn trọng . Nhưng bây giờ anh hãy chậ.u khó nghe em giải thích đi, đừng nhìn em bằng

cặp mắt khinh bỉ như vậy anh Huy , em chậ.u không nổi.

10. Chương 7 - 3 (end)

— Không , tôi rất khâm phục cô đó chứ, ít có người phụ nữ nào chung thủy với tình yêu như cô , không lý do gì tôi khinh bỉ cô hết , mà ngược lại , tôi rất kính trọng và xin nghiêng mình trước sự chung thủy của cô .

Tôi cảm hòng. Từ Huy thật là tàn nhẫn. Khi người ta hết yêu rồi thì sự căm thù thật ghê gớm. Tôi hiểu rằng có giải thích cũng bằng thừa. Bồn phẫn của tôi là phải im lặng để giữ ỉnh sự tự trọng nhất định.

Bỗng nhiên tôi thấy giận Từ Huy ghê gớm , anh cố chấp đến ngu ngốc không chịu nghe tôi nói . Tôi muốn hét to lên rằng Vũ Phương không phải là đối tượng để anh quan tâm nữa , bởi vì tình cảm của tôi đã chết hẳn rồi. Nhưng làm sao mà nói bây giờ, tôi không phải là người điên mà thủ thỉ tâm sự với một linh hồn tượng đá .

Nhìn Từ Huy nghiêm mặt , chăm chú vào quyển sách , tôi cười buồn và lặng lẽ đứng dậy, đến đứng bên cửa sổ nhìn xa xăm ra ngoài. Có chồng cũng như không . Và không hiểu sao , cứ có cảm giác gờn gợn phía sau ,

tôi quay lại . Từ Huy đang nhìn tôi chăm chú, bắt gặp cái nhìn của tôi , cặp mắt anh lướt thật nhanh ra ngoài như mải miết suy nghĩ một điều gì đó ở trong sách , và tôi chỉ là chiếc bóng mờ hồ trong tầm nhìn của anh mà thôi .

Tôi thở dài, lúi thủ leo lên giường, chui vào mền khóc lặng lẽ. Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi đi. Tôi bây giờ chỉ có thể đứng xa theo dõi Từ Huy mà thôi. Mấy hôm nay anh đi về thật thất thường , và có vẻ như rất bận rộn với những loại giấy tờ gì đó, tôi muốn hỏi, nhưng biết rồi chỉ nhận những lời hồ hững đành im lặng .

Càng ngày càng thấy mệt mỏi vì những ý nghĩ buồn tủi, tôi biết mình đang dần suy sụp, nhưng thật khó mà gượng lại. Trời đã vào đông, những đêm mùa đông thế này hầu như người ta trốn vào nhà để sưởi ấm, chưa khuya lắm mà đường phố đã vắng ngắt . Cái lạnh lẽo như tràn qua khe cửa vào phòng. Khuya lắm rồi mà Từ Huy vẫn chưa về . Bây giờ là giai đoạn anh bỏ mặc tôi ở nhà trong đêm với cái rét mướt cô đơn . Không biết rồi sẽ còn điều gì tồi tệ hơn nữa. Tôi ngồi co ro trong ghế, chiếc áo lông thú thật dày cũng không ủ được tôi ấm áp hơn lên, và nỗi buồn thăm lặng kéo đến, buồn vì nỗi cô đơn, vì mặc cảm bị bỏ rơi và tuyệt vọng.

Không biết từ lúc nào , trong tôi hình thành một mối nghi ngờ mơ hồ , rồi trở thành sự ám ảnh khắc nghiệt . Những lúc Từ Huy ra khỏi nhà , tôi cứ nghĩ một cô gái nào đó chờ anh , và họ sống bên nhau những phút giây hạnh phúc . Bây giờ thì ý nghĩ đó đã biến thành những hình ảnh tưởng tượng . Tôi nhắm mắt , nước mắt trào ra mi ,chảy lặng lẽ trên mặt .

Chưa bao giờ tôi thèm về nhà với mẹ như bây giờ. Mẹ có biết bây giờ tôi sống lạc loài thế nào không? Tôi chỉ muốn trốn trong tình thương của mẹ mới chống chọi giùm tôi những nỗi bất hạnh mà thôi. Tôi nhìn đồng hồ , gần mười giờ rồi . Từ Huy vẫn không về . Tôi ra cổng chờ anh, trời rét buốt , con đường khuya không một bóng người , thỉnh thoảng vài chiếc xe hơi lao vút qua, như vội vã tránh cái lạnh tìm về tổ ấm của mình. Rồi một chiếc xe dừng lại trước cổng. Từ Huy mở cửa bước xuống , vẫy tay chào người trong xe, một cô gái Pháp còn nhỏ tuổi người ra cửa, nói một tràng tiếng Pháp và bắt tay anh. Từ Huy xiết chặt tay cô ta một cái, cười thân mật, chiếc xe lao vút đi. Tim tôi nhói đau, tôi đứng lặng nhìn những thứ diễn ra trước mắt.

Từ Huy quay vào thấy tôi, anh hơi ngạc nhiên, rồi khẽ nhún vai đi vào nhà. Bỏ mặc tôi một mình ngoài cổng, giữa trời khuya giá buốt. Khi tôi lên phòng , Từ Huy đã ngủ say . Tôi đứng yên nhìn khuôn mặt anh trong bóng tối mờ mờ . Bàng hoàng đến không tin anh có thể đứng vững đến thế. Nhớ những buổi chiều nào ra cổng đón anh đi làm về bao giờ tôi cũng đón nhận ở anh những cái hôn đắm thắm và vòng tay quấn quýt nâng niu. Bây giờ Từ Huy đã có niềm vui khác và có thể thản nhiên nhìn tôi sụp đổ. Thậm chí anh quên mất có tôi hiện diện trong đời. Thật kinh khủng quá .

Không, tôi không thể chịu đựng được sự thờ ơ tẻ lạnh của anh được nữa . Từ Huy trừng phạt tôi bao nhiêu đó đủ rồi . Tôi sẽ giành lại ở anh tình yêu và sự quan tâm chiều chuộng đã đánh mất, tôi tin mình chưa bị lãng quên. Chủ nhật này Từ Huy ở nhà , tôi sẽ nói với anh tất cả .

Thế nhưng chủ nhật mà tôi mong đợi mang đến cho tôi một nỗi tuyệt vọng. Buổi sáng nhìn Từ Huy thay đồ , tôi hấp tấp :

— Hôm nay nghỉ , anh có thể ở nhà với em không ?

Im lặng thật lâu , rồi Từ Huy lãnh đạm nhìn tôi :

— Có chuyện gì không ?

— Em muốn nói chuyện với anh .

— Chuyện gì ?

Tôi lúng túng , thật khó mà giải bày những góc ngách tình cảm trước một thái độ khép kín đến lạnh lùng của anh . Tôi cố thu hết can đảm :

— Anh Huy , anh định trừng phạt em đến chừng nào nữa , anh có còn xem em là vợ anh không , ở đây em chỉ có mình anh , thế mà

Nét mặt Từ Huy có một thoáng thay đổi , rồi trở lại vẻ nghiêm nghị cố hữu . Anh cắt ngang :

— Đừng nói chuyện vợ chồng với tôi nữa, chuyện đó cũ rồi, tôi không muốn nghe. Còn ở đây cô thấy cô đơn thì không còn lâu nữa đâu .

Không để tôi kịp nói , anh đi nhanh ra ngoài , như tránh xa tôi càng nhanh càng tốt . Tôi cũng không còn can đảm giữ anh lại . Suốt ngày tôi không biết làm gì hơn là suy nghĩ và khóc . Buổi chiều tôi đi ra khỏi nhà , lang thang trên đường phố , đi hết con đường này đến con đường khác mà chẳng hiểu mình đi đâu . Không bao giờ tôi ngờ trong đời mình , tôi phải rơi vào cuộc sống cô đơn lạc loài giữa một nơi xa lạ thế này .

Một hôm tôi bước vào một quán bắt chợt gặp bên đường. Đây là quán nhạc khá nổi tiếng mà có lần Từ Huy đưa tôi đến. Tôi chọn một bàn khuất trong góc phòng, ngồi lặng lẽ với ly café đen. Tôi nhìn vó vẩn ra đường , qua những cánh cửa kính , đường phố đã bắt đầu lên đèn. Muốn về nhưng biết rồi mình chỉ có một mình. Tôi ngồi nán lại , dù sao ở đây cũng đông người hơn chỉ là một mình với chiếc bóng.

Chợt ở ngoài cửa , một nhóm người bước vào , họ có vẻ là những người bạn thân, vui nhộn và cười nói ồn ào. Tôi nhận ra Từ Huy trong nhóm ấy, đi bên cạnh anh là cô gái người Pháp mà tôi đã thấy tối hôm nào. Tôi muốn khóc khi thấy một Từ Huy thoải mái vui vẻ giữa bạn bè. Vậy mà khi về nhà, với tôi anh chỉ là một người khô khan, lạnh lùng và gần như khó chịu . Thật là một nỗi buồn bất lực.

Tôi nhìn Từ Huy không chớp, chỉ thấy nét nghiêng nghiêng của khuôn mặt anh. Cô gái ngồi bên cạnh thỉnh thoảng nói nhỏ với anh điều gì đó. Từ Huy hơi cúi người về phía cô ta, nghe chăm chú rồi cả hai cùng mỉm cười. Tôi cúi mặt xuống ly nước, không dám nhìn cảnh đó nữa. Có lẽ trong quán nhạc rập rình này , mọi người đều có bạn , đều chỉ biết giải trí , chỉ có tôi là một mình, vô duyên, buồn rầu và lạc lõng . Làm sao tôi đủ can đảm ngồi lại đây nữa . Tôi gọi người bồi bàn đến :

— Tôi muốn ra ngoài bằng cửa sau, anh có thể giúp không ?

— Rất vui lòng thưa cô .

Anh ta lịch sự đưa tôi về phía sân khấu ra cửa bên cạnh . Tôi đứng ngoài đường , nhìn qua cửa kính . Từ Huy đang cười nói điều gì đó với một người bạn . Tối nay anh không biết tôi ở đây , anh không biết tôi đã đau đớn thế nào khi nhận ra một con người hoàn toàn khác ở anh . Lát nữa về nhà , anh sẽ trở lại là một con người nghiêm nghị , đứng đưng . Tôi biết phải làm gì bây giờ .

Suốt một buổi tối , tôi loay hoay với những ý nghĩ rối bời , trăm ngàn lần tôi muốn biết cô gái kia là gì đối với anh . Tôi có quyền biết điều đó không đây ? Trong mắt Từ Huy tôi chẳng là gì cả, liệu anh có chịu khó giải tỏa giúp tôi nỗi lo sợ của tôi không ? Không như thế thì tôi chết mất .

Từ Huy lại về thật khuya , và vẫn với thái độ thờ ơ như trước , nhưng tối nay cử chỉ của anh ta càng làm tôi khổ tâm hơn . Tôi đứng cạnh cửa sổ nhìn Từ Huy chăm chăm :

— Anh Huy , tối nay em gặp anh trong quán nhạc, em thấy hết rồi , anh đừng giấu em nữa , hãy nói thật với em đi , người đó là ai vậy ?

Từ Huy hơi cau mặt :

— Tôi có cần giải thích với cô về quan hệ bạn bè riêng của tôi không ?

— Tại sao không, em là vợ anh , em có quyền biết tất cả mọi thứ mà .

Từ Huy cười châm biếm :

— Vợ à ?

Anh hơn nhún vai :

— Cô hiểu hết khái niệm về từ đó chưa vậy?

Tôi rưng rưng nước mắt :

— Anh cố chấp lắm , em biết lỗi thế nào cũng không làm vừa lòng anh được , em có quyền biết người đó là gì với anh mà . Trong khi em làm mọi cách để sửa lỗi với anh , thì anh lại .

Từ Huy cắt ngang :

– Đừng làm phiền tôi nữa .

Anh bình thần với tay lấy quyển sách ở đầu giường nằm đọc chăm chú , như muốn bảo tôi để cho anh yên. Tôi đành yên lặng , bất lực . Không biết tôi sẽ còn khóc thầm lặng đến bao giờ . Mọi chuyện tưởng cứ như vậy . Tôi tưởng sẽ bằng lòng làm chiếc bóng bên cạnh Từ Huy , và sống những chuỗi ngày chán chường . Vậy mà Từ Huy đã làm thay đổi tất cả . Trưa nay ngồi một mình bên cửa sổ , Từ Huy vào nhà với lá thư trên tay , anh đặt trước mặt tôi , cười nửa miệng :

– Thư của anh ta đây , lần này cô không cần hồi âm làm gì , vì dù sao cô cũng sắp được gặp lại anh ta .

Tôi hoang mang nhìn Từ Huy , anh nhún vai :

– Tuần tới sẽ về bên ấy , tôi lo giấy tờ xong rồi .

Tôi lắc đầu :

– Không , anh về một mình đi , em không về đâu .

– Sao thế , cô không thấy nhớ nhà à ?

Tôi im lặng, giả mà lúc khác, có lẽ viễn cảnh gặp lại mẹ làm tôi sung sướng thật nhiều, nhưng bây giờ tôi quá khiếp sợ, tôi linh cảm Từ Huy sắp làm một việc gì đó gây tan vỡ, khủng khiếp quá .

Tôi nhìn anh , van nài :

– Em cũng nhớ mẹ nhưng em không muốn về lúc này , anh cũng đừng về anh Huy .

Từ Huy dứt khoát :

– Tôi đã chuẩn bị xong hết rồi , và không thay đổi gì nữa hết .

– Nếu vậy anh về một mình đi , em muốn ở lại đây .

– Đừng nói nhiều nữa , tôi không muốn nghe .

– Em xin anh mà , anh nghe em giải thích đi . Rồi anh sẽ hiểu .

Anh khoát tay đứng dậy :

– Cô khỏi cần nói nhiều , tôi không tin đâu .

Từ Huy lại bỏ đi , ra đến cửa anh quay lại :

– Cô chuẩn bị đồ đạc đi , chớ có cãi tôi nhé . Đừng bắt tôi phải thô bạo với cô .

Còn lại một mình trong phòng, tôi ngồi lặng đi, tâm hồn như đông băng vì quá rã rời .

Nửa năm qua rồi mà Từ Huy chẳng thèm viết cho tôi một lá thư , tôi buồn vô cùng . Bây giờ bên cạnh chỉ có Hồng Hạnh là người duy nhất để tìm sự an ủi mà thôi .

Thỉnh thoảng tôi rủ Hồng Hạnh về nhà mẹ chơi một lát 1, rồi lại về nhà bên chồng . Tôi không muốn ở nhà mẹ , sợ gây cho Từ Huy sự nghi ngờ , nhưng anh thì vẫn biết tâm và chẳng mang đến những gì tôi cố gắng xây dựng , tôi cũng không hiểu mình phải kiên nhẫn đến bao giờ .

Sáng nay , tôi rủ Hồng Hạnh về nhà , mẹ bảo :

– Tuần trước mẹ nghe nói Mỹ Nga nằm bệnh viện mới về , con với Hạnh nên tới đó thăm nó một coi cho phải , dù sao hai đứa cũng là chị em .

Tôi định phản đối , nhưng mẹ lại điềm nhiên :

– Hôm nọ ba với mẹ có đến thăm vợ chồng nó , mẹ thấy Mỹ Nga còn yếu lắm , con đến thăm cho có tình một chút ..

Bộ mẹ không biết tôi không muốn thấy Mỹ Nga và Vũ Phương nữa hay sao ? Mẹ thật là khó hiểu . Tôi lắc đầu nguầy nguậy .

– Thôi mẹ ơi , con không đến đó đâu , ba với mẹ thăm cũng đủ rồi .

— Nhưng mẹ muốn con tới đó . Chị em chứ ai đâu mà con làm kỳ vậy .

Hồng Hạnh nói nhỏ :

— Đi đi chị Vân , em thấy chị nên gặp cả hai người một lần , bác nói đúng đó .

Nó nhìn tôi một cách có ý nghĩa , tôi lưỡng lự một giây . Ôi ! Thật không đủ can đảm để đối diện với họ , tôi không muốn khơi lại chuyện cũ nữa . Tôi nhìn mẹ , van nài . Nhưng mẹ vẫn thản nhiên .

— Mẹ biết con nên như thế nào mà , nghe lời mẹ đi . Con về nước mà không đến thăm nó đã là kỳ rồi , bây giờ nó bệnh cũng không đến , làm vậy coi sao được , con phải cư xử cho hay chứ .

Tôi đành im lặng , miễn cưỡng đi theo Hồng Hạnh .

Tôi đứng trước cửa nhà Vũ Phương , bấm chuông . Người ra mở cửa là bác Ba , thật xúc động khi gặp lại ông giám đốc của tôi năm nào . Tôi nhìn bác Ba già đi và có vẻ buồn rầu , một nỗi buồn như đã in sâu theo năm tháng . Tự nhiên thấy thương ông già nghiêm khắc và hiền hậu này . Tôi nhỏ nhẹ :

— Thưa bác , bác còn nhớ con không ?

— Tường Vân phải không con ?

— - Dạ

— Lâu quá bác mới gặp . Con đến thăm con Nga đó hả ?

— Dạ , Mỹ Nga có nhà không bác ?

— Có .

Giọng bác Ba cut ngắn , như không giấu được ác cảm với cô con dâu . Tôi kéo tay Hồng Hạnh đi vào nhà .

Mỹ Nga đang ngồi trên giường , quay lưng về phía chúng tôi . Nghe tiếng chân nó quay lại .

Nhìn Mỹ Nga , bất giác tôi và Hồng Hạnh níu tay vào nhau . Một khuôn mặt nhăn nhúm đầy những vết theo , dấu vết một sự tàn phá kinh khủng . Tôi ngăn người nhìn nó . Mẹ bảo Mỹ Nga bị bệnh nhưng như thế này thì .

Có lẽ nhận ra thái độ khác thường của tôi và cũng đã quen bị nhìn như thế , Mỹ Nga cười khan :

— Không ngờ chị đến đây . Chị thấy tôi ngộ lắm hả .

Tôi lúng túng :

— Nghe ba mẹ nói Nga bị bệnh nên chị đến thăm .

Nó cười khẩy :

— Mẹ chị nói như vậy thôi hả - Nó nhún vai - Tránh làm quái gì , cứ bảo tôi bị đánh bị thương , có sao đâu , tôi không khoái cách nói của mấy người đâu .

Tôi nhìn Hồng Hạnh không biết phải nói như thế nào , Mỹ Nga tiếp tục .

— Chắc mẹ chị muốn chị tỏ ra độ lượng với tôi hay bà ấy muốn chị chứng kiến tôi bị tàn tạ . Tôi không có ngu mà tin vào những lời tốt đẹp

của mấy người rồi .

Tôi càng lúng túng , và hỏi một câu hết sức vô duyên :

— Nga bị gì thế , bây giờ đỡ nhiều chưa ?

— Chị không biết thật hay chỉ vờ hỏi để chính miệng tôi nói ra ? Thế thì nói cho chị vừa lòng nhé , tôi cặp với chồng người ta và bị đòn đây , thế thì sao ? Chị khoái trá chứ ? Cả thành phố này có lẽ cũng biết , tôi hoài hời mà giấu , ai chứ tôi không lấy đó làm xấu hổ đâu , có muốn cười tôi cũng bằng thừa .

Tôi lắc đầu :

— Chị không cười Nga đâu , sao Nga lại nghĩ vậy , gì đi nữa thì mình cũng là chị em mà .

Hồng Hạnh nắm tay tôi nháy mắt bảo im lặng . Mỹ Nga chợt ngửa cổ lên cười sảng sặc :

— Chị vừa mới nói gì đó chị Vân chị em .. ha ha , tức cười quá . Chị mà đi giựt chồng của em , chị mà lén lút viết thư tình cho em rể , ha ha

Tôi mở mắt nhìn Mỹ Nga , chết điếng .

Nó ngừng cười , khuôn mặt đanh lại , những vết sẹo trên mặt nó thêm nhăn nhúm nhìn thật dễ sợ .

— Chị gì đồ mặt dày , không ngờ chị dám vác mặt tới đây kiếm chồng tôi , không có con Hạnh ở đây thì chị đã bị tôi xé xác này giờ rồi , cho chị biết .

Nó mím môi run lên :

— Đồ khốn nạn , chị tưởng tôi không biết gì hả ? Chị quyến rũ anh Phương làm cho anh ta lúc nào cũng nghĩ tới chị và bỏ mặc tôi sống ra sao thì sống , đến nỗi con anh ta mà anh ta cũng chẳng lo , tôi thù chị lắm , biết chưa . Bây giờ định về đây ở và ” nối lại tình xưa ” hả ? Cho chị luôn đó , đồ thừa của tôi đó .

Tôi ngồi im lặng , choáng váng và bất ngờ vì bị nhục mạ , mẹ bảo tôi đến đây để nhận lấy cực hình này sao ? Mẹ sai lầm rồi .

Mỹ Nga vẫn không ngừng đay nghiến .

— Bộ chị tưởng anh ta lý tưởng lắm à , sao chị ngu quá vậy ? Trước kia anh ta thuộc mẫu người đàn ông thật . Nhưng bây giờ thì khác rồi , tôi chán tới tận cổ rồi , không hiểu sao chị còn mê , sao chị ngu thế .

Hồng Hạnh lên tiếng :

— Đủ rồi đó Nga , này giờ tôi thấy Nga nói quá đáng rồi đó , thấy người ta không trả lời rồi muốn nói gì thì nói hả , ai ngu , ăn nói phải giữ lời một chút chứ .

Mỹ Nga đập mạnh tay lên giường , làm tôi và Hồng Hạnh giựt mình , nó dữ tợn :

— Tôi nói như vậy là còn nhẹ đó , lẽ ra tôi phải đập vào mặt nó nữa kìa .

Hồng Hạnh lên tiếng :

— Người ta nghĩ tình chị em nên đến thăm , đáng lẽ phải biết điều một chút chứ , lại còn tiếp người ta như vậy hả ?

Mỹ Nga thét lớn :’

— Ai mượn mấy người thăm , mấy người muốn đến đây khiêu khích tôi , muốn tận mắt chứng kiến tôi thế này chứ gì . Ra khỏi nhà tôi ngay ,

thằng Phương nó đi vắng rồi, không có ở nhà đâu mà kiếm tìm , đi ngay , cút ngay .

Hồng Hạnh đứng bật dậy , kéo tay tôi :

— Khỏi cần đuổi , nếu biết Nga ăn nói hồ đồ như vậy , không ai cần tới đây đâu . Về chị Vân .

Cả người tôi run rẩy vì một tâm trạng căng thẳng tột độ . Tôi làm theo lời Hồng Hạnh như một cái máy , ngay lúc đó cửa mở toang rồi bác Ba đi vào .

— Cái gì mà la hét om sòm vậy ?

Mỹ Nga im lặng , quay mặt vô tường . Bác Ba gần giọng :

— Càng ngày chị càng lộng hành trong nhà này quá nhé ! Khách đến thăm tôi mà chị muốn đuổi thì chị đuổi à , lẽ lối ở đâu vậy ?

Mỹ Nga vẫn không trả lời , nó có vẻ sợ bác Ba .

Bác Ba quay qua tôi :

— Tường Vân ra đây cho bác hỏi thăm .

Tôi với Hồng Hạnh ra ngoài phòng khách , chẳng biết nói gì sau cú sốc vừa rồi .

Bác Ba an ủi :

— Con đừng buồn , đừng có quan tâm đến nó làm gì , hiểu tính nó như vậy rồi con không nên để ý .

— Dạ

— Bác biết con có lòng tốt đến thăm nó , nhưng nó đã không coi trọng chị em thì con cũng đừng lui tới với nó nữa .

— Dạ

Tôi nhìn bác Ba , chỉ mới bốn năm mà bác ấy già đi thật nhiều , vẻ tiêu tụy và đôi vai hơi còng xuống như phải gánh lấy một nỗi bất hạnh của gia đình , tôi cảm thông xót xa , bất giác mắt tôi cay cay , rồi đây bác còn khổ tâm vì Vũ Phương đến bao giờ .

Tôi nhỏ nhẹ :

— Bác Ba cũng đừng buồn Mỹ Nga , bác có tuổi rồi , buồn nhiều quá không hay .

— Con cái đã như vậy rồi , cũng chịu thôi con à Bác Ba hơi cười , rồi nheo mắt như giấu đi một sự xúc động . Tôi hiểu tình thương bác dành cho tôi và hiểu rằng bác cũng cảm nhận được sự yêu thương của tôi đối với bác , điều đó làm bác cảm động , buồn tiếc .

— Bác ân hận sao hồi đó không kiếm cặp thằng Phương , để nó nông nổi như vậy . Lâu quá rồi không gặp con , biết con có chồng hạnh phúc bác cũng mừng . Lâu nay con có gặp thằng Phương không Vân ?

— Dạ không .

— Bác chỉ có thằng con duy nhất , nhưng càng ngày nó càng làm bác thất vọng . Sau này nó đổ đốn đến mức không còn hy vọng gì kéo nó lại được .

— Bác Ba buồn rầu :

— Con Nga thì vốn tính nết lẳng xẵng , nó vừa bị vợ của bạn thằng Phương thuê người đánh bị thương đó , riết rồi bác không muốn nói tới tụi nó nữa . Vợ chồng nó cắn xé thế nào mặc nó .

Hồng Hạnh xen vào :

— Lúc này anh Phương còn đi làm không bác ?

— Còn , nhưng nó say sưa tới ngày , ngày nào vô công ty cũng nhậu , nay con này , mai con kia - Bác thở dài - Nó xuống dốc con ạ

Tôi yên lặng , nghĩ đến Vũ Phương tôi thấy một chút hoang khuâng không biết nó là loại tình cảm gì . Nếu gặp lại anh ,không hiểu tôi sẽ ra sao .

Tôi và Hồng Hạnh ngồn nán lại một chút rồi về , Hồng Hạnh chép miệng :

— Gia đình gì mà như địa ngục , tội nghiệp bác Ba quá chị Vân .

— Ừ

— Chắc bác Ba tiếc chị lắm hế , nếu chị làm dâu của bác thì chắc gia đình hạnh phúc hơn .

— Đừng nói vậy Hạnh , bây giờ chị chỉ nghĩ tới hoàn cảnh chị thôi , còn lòng dạ nào nhớ chuyện cũ nữa .

— Em biết .

Hồng Hạnh nghĩ ngợi gì đó thật lâu , rồi cười buồn .

— Rốt cuộc rồi hai đứa mình lại chỉ có nhau , chuyện chồng con lao đao khổ sở , biết vậy thì đừng có chồng cho xong .

— Nhưng chị thương anh Huy .

— Em biết .

Tôi cười buồn .

— Có khi nào không bao giờ anh Huy trở về không Hạnh ?

— Sao chị bị quan quá vậy , em biết thế nào anh ấy cũng về nhà , gần thôi .

— Chị không tin nữa , chị tuyệt vọng lắm rồi . Cả thư anh ấy cũng không hồi âm . Sao chị muốn chết quá .

Hồng Hạnh kêu lên :

— Sao lúc này em thấy chị hay nói gở quá , làm gì có chuyện anh Huy không về , em biết anh ấy chỉ giận và muốn thử chị thôi .

— Không lẽ chị thế này mà anh Huy vẫn không tin , đợi đến chị phải như thế nào nữa .

Tôi bưng mặt khóc rầm rút . Hồng Hạnh ôm lấy tôi .

— Đừng buồn mà chị Vân , thấy chị buồn em chịu không nổi . Em viết mấy lá thư qua đó rồi , chắc chắn anh Huy về thôi mà . Chắc anh ấy muốn dành cho chị sự bất ngờ đó .

— Chị không tin .

Hồng Hạnh năn nỉ :

— Hay là chị tiếp tục gửi thư qua bên đó . Chị đừng tự ái nữa .

Tôi hít mũi , lắc đầu :

— Chị không muốn bị anh Huy xem thường nữa , có gửi mấy cũng vậy thôi , thà buồn thế này có lẽ đỡ bị tủi nhục hơn .

Hồng Hạnh thở dài .

— Em chưa thấy ai cố chấp như anh Huy , đến bây giờ em mới hiểu con người anh ấy là vậy .

— Chị cũng không ngờ anh ấy cứng rắn thế , nhưng lỗi tại chị , tất cả là tại chị thì chị phải chịu hậu quả thôi ,chị không trách móc anh ấy gì hết .

Và tôi im lặng , Hồng Hạnh cũng không nói gì . Tôi bảo không giận Từ Huy , có lẽ tôi đã dối lòng . Trong tôi bây giờ , xen lẫn tình yêu tha thiết là sự tự ái cao ngút . Tôi mòn mỏi vì những ý nghĩ đau khổ mà không biết sẽ kết thúc ra sao .

Khi người ta đã đánh mất niềm tin thì thật khó mà lấy lại .

— Chị Vân ơi , có điện thoại nè

Tôi chạy xuống phòng khách , Hồng Hạnh đặt máy lên bàn , tôi nhắc ống nghe lên :

— Alô , tôi đây .

— Tường Vân phải không em ?

Giọng của Vũ Phương nhưng tại sao anh dám gọi đến đây chứ . Tôi sợ tái mặt .

— Tôi đây , có chuyện gì không anh Phương ?

— Em về lúc nào vậy ?

— Vài tháng nay

— Tại sao em không cho anh hay , vậy mà anh đã gửi mấy lá thư qua Pháp cho em .

Tôi lặng người . Thế đó , Từ Huy sẽ nghĩ gì khi nhận những lá thư đó . Tôi giận Vũ Phương thật sự :

— Tại sao anh cứ làm phiền tôi hoài vậy ? Tôi đã giải thích rồi anh không tin sao ?

— Anh không muốn tin , anh nhắc lại , anh không phải là đồ vật mà vui thì em giữ , buồn thì vứt đi . Anh còn yêu em mà .

Tôi nhăn mặt khổ sở :

- Chuyện đó qua rồi , tôi bây giờ chỉ biết có chồng mà thôi , quên chuyện cũ đi anh Phương .
- Không dễ dàng như vậy được , mình phải gặp nhau một lần để làm sáng tỏ hơn .
- Không được anh Phương .

Giọng Vũ Phương điềm nhiên :

- Anh đợi em bây giờ tối nay ở quán cà phê mà mình gặp nhau lần cuối đó , em nhớ không ?
- Không , tôi không thể đến được .
- Tại sao vậy ?
- Tôi không muốn .
- Nếu em không tới , anh sẽ đến nhà em . Em chọn đi .

Tôi van nài :

- Đừng làm vậy anh Phương , anh có biết làm như vậy là đổ vỡ hạnh phúc của tôi không ?
- Chồng em biết rồi à ?
- Anh ấy biết rồi .
- Thế thì tốt , nếu anh ta bỏ em , anh sẽ cưới em , em nghe chưa , lúc nào anh cũng yêu em hết .
- Đừng nói chuyện đó nữa , tôi không muốn nghe đâu .
- Em giận anh phải không ? Nhưng anh tin rằng gặp nhau rồi em sẽ quên ngay . Thế nào Vân ?
- Tôi không thể

Giọng Vũ Phương như sét rớt :

- Anh chờ em tối nay , nếu em không đến anh sẽ đến nhà em . Anh đã nói và sẽ làm , em nghe chưa ?

Tôi định phản đối , nhưng Vũ Phương đã cúp máy :

Tôi đứng yên bên điện thoại , Hồng Hạnh bước lại :

- Ai vậy chị Vân , sao nghe chị nói chuyện cộc lốc vậy ?

Tôi mệt mỏi :

- Anh Phương đó , anh ấy hẹn chị gặp chị tối nay .
- Rồi làm sao ?
- Chị không chịu , nhưng anh ấy bảo nếu chị thất hẹn thì sẽ đến đây , chị rồi quá .

Hồng Hạnh tỉnh queo :

- Em thấy chình em tới gặp anh Phương một lần xem sao .
- Đừng đùa Hạnh
- Em nói thật mà . Thứ nhất là để chị có dịp kiểm tra lại mình , thứ hai là đừng để anh ấy đến đây rồi mẹ biết thì phiền phức lắm .

Tôi nhìn Hồng Hạnh , hoảng sợ . Sao tôi không nghĩ ra chuyện ấy nhỉ ?

Hồng Hạnh ôm ngay eo tôi ?

- Gì mà chị sợ quá vậy ? Cứ tới đó đi , không sao đâu .

Tôi bối rối :

— Nhưng chị sợ lắm , rồi anh Huy biết được

Hồng Hạnh cười tỉnh bơ :

— Em sẽ đi với chị , đừng có lo , chuyện này để em sắp xếp cho , chị cứ tới đó coi anh Phương nói gì .

Tôi đồng ý , bây giờ tôi rối lắm rồi , Hồng Hạnh sắp đặt thế nào cũng được , không biết Vũ Phương sẽ làm tôi vướng vạ đến bao giờ . Tôi quen với hai người đàn ông , đều có tính quyết liệt như nhau nên tôi khổ .

Buổi tối tôi và Hồng Hạnh đến quán cà phê . Chúng tôi loay hoay tìm kiếm thì Vũ Phương đi đến . Anh có vẻ phật ý khi thấy Hồng Hạnh , nhưng vẫn cười lịch sự :

— Có cả Hồng Hạnh nữa à , lâu ghê mới gặp lại cô .

— Anh Phương có khỏe không ?

Vũ Phương nhún vai :'

— Bình thường .

Tôi chưa biết làm gì thì Hồng Hạnh lên tiếng :

— Chị Vân ở đây chơi , em đi công việc một lát trở lại .

Rồi nó bỏ đi đâu đó , tôi ngồi đối diện với Vũ Phương tâm trạng lo sợ hồi hộp không còn nữa . Tôi bình tĩnh nhìn anh , quan sát từng đường nét trên mặt anh . Vũ Phương cũng ngồi yên ngắm nghía tôi .

Thật không sao giải thích được cảm xúc như rơi vệt xuống trong tôi . Khi còn ở nước ngoài , đã có những đêm nằm trong tay Từ Huy mà tôi mơ

tưởng đến người đàn ông ngồi trước mặt . Bây giờ tình cảm đó không còn nữa . Vẫn là một Vũ Phương ngày xưa , nhưng tình yêu trong tôi thì đã chết rồi .

Vũ Phương hơi chồm tới nắm tay tôi :

— Em bây giờ đẹp hơn cả trong trí tưởng tượng của anh Vân ạ . Quả là cái đẹp của người đàn bà thường chín mùi và đầy đặn hơn thời con gái .

Vũ Phương nói gì thế ? Bất giác tôi rút tay lại , một chút ghê sợ gợn lên . Anh hơi cau mặt nhìn tôi :

— Em làm sao vậy Vân .

— Em không sao hết .

— Bây giờ trả lời cho anh biết , tại sao em về mà không cho anh hay ?

— Vì em không muốn kéo dài mối quan hệ bất chính này nữa .

— Anh không đồng ý quan niệm của em .

— Tùy anh .

— Bây giờ em lạ quá , chẳng lẽ em muốn kiêu kỳ với anh , để bắt anh phải van xin thuyết phục ?

— Không , không, anh hiểu lầm em rồi , em không muốn anh làm những thứ đó đâu , mà chỉ muốn anh hiểu đúng em thôi .

Vũ Phương nhíu mày :

— Vậy anh phải hiểu như thế nào về em ???

Tôi xoắn những ngón tay vào nhau , lúng túng :

— Anh Phương , em muốn nói là Anh đừng nghĩ tới em nữa , vì em còn có bốn phận đối với chồng .

— Rồi sao nữa ?

— Em rất yêu anh ấy , cho nên

Vũ Phương cắt ngang :

- Em nói thật đó chứ ?
- Thật , rất thật .

Vũ Phương lạc giọng :

- Em khám phá ra tình yêu chết tiệt đó từ lúc nào vậy ?
- Từ lúc anh ấy phát hiện ra mối quan hệ thư từ của em với anh , và sống lạnh nhạt với em , lúc đó em mới hiểu ra em yêu anh ấy mà không hay .
- Không thể như vậy được
- Nhưng đó là sự thật

Tôi định kể với Vũ Phương về tình cảnh của tôi bây giờ , nhưng thôi , không cần thiết nữa .

Tôi lặng lẽ nhìn nah , không hiểu sao không chịu nổi bộ mặt đỏ gay ấy , tôi quay đi .

Vũ Phương nhìn xoáy vào mặt tôi , giọng cụt ngủn :

- Chờng nào em đi ?

Tôi lúng túng :”

- Em chưa biết
- Sao lạ vậy ? Chồng em bảo em tới đây à ?
- Không , anh ấy không nói gì hết .
- Khó tin
-

Vũ Phương gật gù :

- Thì ra trong màn này mình là con rối , tự mình biến mình thành thằng hề .

Tôi ngồi im :

Anh hoài nghi :

- Chồng em biết em viết thư cho anh mà không phản đối gì à , tay ấy nhu nhược quá nhỉ ?

Tôi phản đối :

- Không , anh ấy không hề nhu nhược , mà ngược lại anh ấy đã

Tôi ghen lại , buồn tủi vô cùng , Vũ Phương sốt ruột :

- Đã sao ?

Tôi nói nhỏ :

- Anh ấy trả em về với gia đình
- À

Vũ Phương ngả người ra ghế , cười khùng khục trong bụng :”

- Vậy là bây giờ em tự do - Anh búng tay cái tách - Không sao , em vẫn còn có anh mà , anh sẽ cưới em . Em đừng sợ Mỹ Nga , anh sẽ bỏ cô ta .

Thật là trần trụi , tôi không chịu được giọng điệu của Vũ Phương .

Tôi nghiêm mặt :

' - Cảm ơn anh còn nghĩ đến em , nhưng em không thể sống thiếu anh Huy . Bây giờ em chỉ làm mọi cách hàn gắn với anh ấy mà thôi , anh thông cảm cho em .

— Em nói thật đó hả ?

— Em nói thật

— Em thật là khó hiểu , anh ta không cần em thì em quay về với anh , em đeo anh ta làm gì . Bộ em không biết tự ái à ?

Tự ái , vâng , tôi đã bị dày vò vì cảm giác đó , nhiều lắm chứ . Nhưng chính vì tình yêu trước mắt của tôi mọi sự phản kháng . Khi Vũ Phương nói ra , tôi giận và ghét anh vô cùng , đáng lẽ Vũ Phương phải hiểu điều sâu thẳm đó và tế nhị tránh cho tôi chứ .

Tôi lầm lì :

— Trong tình yêu , em không đặt tự ái lên trên . Anh xúc phạm em như thế là đủ rồi anh Phương .

Vũ Phương cười gượng :

— Anh xin lỗi em .

—

— Nhưng anh nói vậy chính là vì anh yêu em mà .

Tôi quay mặt đi , không trả lời :

— Em suy nghĩ lại đi Vân .

— Em không có gì để nghĩ lại cả , vì yêu chồng nên em chịu đựng mọi thứ để anh ấy nghĩ lại , thật tình em hối hận vì đã quan hệ với anh , mong anh đừng khuấy động em nữa .

Vũ Phương gượng gạo :

— Thì thôi vậy , chúc em hạnh phúc .

Chúng tôi ngồi im lặng . Tự nhiên chẳng biết nói gì , hay đúng hơn không còn gì để nói , cái gấn liền chúng tôi biết là tình yêu , mà tình yêu thì không còn nữa , còn lại chỉ là sự gượng gạo mà thôi .

Tôi nhìn Vũ Phương thờ người buồn bã , thấy tội nghiệp hơn là thương . Tình yêu đã chết rồi , kỷ niệm cũng không khơi được trong lòng một ngọn lửa , tôi thấy lòng mình thật thanh bình .

Sáng nay nhận được thư của Từ Huy , tôi thất vọng ghê ghớm khi đọc địa chỉ anh gửi về Hồng Hạnh . Anh chỉ hỏi thăm chung chung về gia đình , chẳng hề có lấy một lời nhắc đến tôi . Tôi đọc đến , hai , ba lần , cố nhặt ý tứ đằng sau những lời thư , nhưng tôi chẳng tìm được gì cả .

Tôi buông lá thư xuống , một cảm giác bất mãn , giận hờn dâng lên cuộn cuộn . Chưa bao giờ nghĩ về Từ Huy , tôi lại tức run như thế . Tôi căm thù thái độ đứng đưng của anh , tôi tự ái và bị bỏ rơi như một đồ vật thừa thãi ... Từ Huy thật là một người sắt đá , tôi có cảm tưởng anh cố tình trừng phạt tôi , làm cho tôi đau đớn và mặc cảm , vậy thì tại sao tôi cứ phải quy lụy anh mãi để làm gì .

Hai ngày liền tôi cố không thèm nghĩ tới anh .

Nhưng rồi , không chịu nổi cảm giác bồn chồn . Chiều nay tôi gọi điện cho Từ Huy . Lẽ ra tôi đã làm điều này lâu lắm rồi , sao tôi không nghĩ ra nhỉ ?

Bên kia đầu giây xa xôi , giọng Từ Huy nghe vẫn rõ ràng , giọng nói làm tim tôi đập mạnh vì xúc động .

— Alô , tôi nghe đây .

Tôi run lên , im lặng , Từ Huy nói lớn hơn

— Tôi nghe đây , xin lỗi , ai gọi vậy ?

Tôi thì thầm :

— Em , Tường Vân đây .

Im lặng khá lâu , có lẽ ở đó Từ Huy đang suy nghĩ , rồi giọng anh thật lạnh lùng :”

— Tường Vân hả , gọi tôi có chuyện gì không ?

Tôi hấp tấp :

— Sao anh không viết thư cho em , chừng nào anh về , em nhớ anh lắm .

Lại im lặng . Rồi Từ Huy nghiêm giọng :

— Chỉ có bao nhiêu đó thôi à ?

Và anh cúp máy . Tôi đứng lặng bên điện thoại bật khóc .

Thật lâu , tôi ra khỏi phòng kính , thất thểu đi về nhà . Buồn khô mà không biết làm sao thoát ra .

Suốt một tuần nằm lì trong phòng , Hồng Hạnh chỉ biết ngồi một bên an ủi . Nhưng bây giờ tôi không còn thấy người ngoại nữa , cũng chẳng thiết gì đến mọi thứ trên đời . Tôi sụp đổ trong tâm trạng thất vọng không thể nào gượng lại .

Buổi trưa Hồng Hạnh đi đâu đó thật lâu , đến gần tối mới về , nó nằm nhoài xuống nằm bên tôi :

— Em vừa gọi điện cho anh Huy

Tôi hồ hững :

— Vậy à ?

— Em bảo chị tự tử đấy chị Vân .

Tôi quay lại :

— Hạnh nói vậy để làm gì , không cần thiết nữa đâu .

— Không , nhất định là anh ấy phải về , em chịu hết nổi rồi .

Hồng Hạnh ôm tôi , thủ thỉ :

— Chị đừng có nằm hoài thế này nữa , phải hoạt bát lên chứ , buồn rầu thì lợi ích gì nào .

— Chị không muốn gì nữa hết , chị chán tất cả rồi Hạnh

Nó cười láu lỉnh , như bí mật một chuyện gì đó .

— Nhưng em tin chắc chắn anh Huy sẽ về , chị đánh cuộc với em không ?

Tôi không trả lời , nếu Hồng Hạnh muốn tin như vậy thì cứ để nó hy vọng . Tôi mệt mỏi với sự chờ đợi lăm rỗi .

Một tháng , hai tháng , rồi ba tháng trôi qua . Tôi nghĩ thế là hết , không còn gì để mong chờ nữa .

Nhưng mọi chuyện lại xảy ra như trong giấc mơ , đột ngột đến chấn động trong tôi

Trưa nay tôi và Hồng Hạnh ngồi trên phòng , bỗng cánh cửa bị đẩy nhẹ . Từ Huy bước vào , đứng yên nhìn chúng tôi . Trước khi tôi nhận thức được mọi chuyện , Hồng Hạnh đã thét lên :

— Anh Huy , anh Huy về

Nó quăng mảnh vải , chạy vào đến ôm Từ Huy , riu rít :

— Trời ơi ! Anh về sao không cho ở nhà hay trước , eo ơi thật là bất ngờ kinh khủng , em biết thế nào anh cũng về mà .

— Sao nhà vắng quá vậy Hạnh ? -

— Ba mẹ đi Vũng Tàu rồi , nhà chỉ còn em với chị Vân thôi . Tại sao bây giờ anh mới về , và anh về sao không nói trước , anh thật là

Tôi đứng như chôn chân nhìn hai người , bàng hoàng chưa hiểu hết mọi chuyện và cũng không dám tin đây là sự thật . Từ Huy cũng đưa mắt nhìn

tôi như dò xét . Còn Hồng Hạnh thì cũng vô tình , rồi rít hỏi đủ thứ chuyện , đến nỗi anh không kịp trả lời nó .

Tôi vẫn yên lặng đứng nhìn Từ Huy , tim đập loạn cuồng vì một nỗi vui mừng khó tả , và cơn giận càng lúc càng bùng lên , những đau khổ tủi hờn khắc khoải phải chịu đựng lâu nay bỗng dâng lên cuộn cuộn . Tự nhiên nước mắt lăn dài trên má , tôi cắn răng quay mặt đi .

Hình như Từ Huy cũng rất xúc động , anh nói chuyện với Hồng Hạnh nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi tôi . Hồng Hạnh như nhớ ra , nó nhìn tôi một cách tế nhị , rồi liền thoáng :”

— Bây giờ quên . Em còn đi công chuyện ẹ nữa .

Nó cười hớn hở rồi đi ra ngoài .

Từ Huy bước đến , thoáng một cái tôi đã nằm gọn trong vòng tay anh . Anh hấp tấp hôn lên mặt tôi , vùi mặt trong cổ , trong tóc tôi . Giọng anh run lên trong một nỗi xúc động tột cùng :

— Thế là mình lại gặp nhau , anh nhớ em , nhớ điên lên được Vân ơi

Tôi mím môi , cố đẩy Từ Huy ra , nhưng càng bị anh giữ chặt hơn . Đôi môi anh tham lam nghiền ngấu trên môi tôi , hơi thở dồn dập . Tôi không còn đủ sức để phản kháng nữa và chỉ biết cuốn theo một vòng tay mê cuồng vũ bão . Chỉ còn nghe tiếng thì thầm miên man của anh .

— Anh nhớ em quá Tường Vân của anh .

Chợt anh dừng lại , nhìn chăm chăm vào tôi . Bàn tay dịu dàng xoa nhẹ nhàng từng đường nét trên mặt , giọng anh thật xúc động :

’ - Em gầy quá Vân , nhìn em thế này anh đau lòng quá , anh tưởng về sẽ gặp em khác hơn .

” Anh mà cũng biết xót thương tôi nữa à ? Sau khi đã cư xử phũ phàng với tôi , anh tưởng chỉ cần một cử chỉ vuốt ve và một lời nói âu yếm là đủ xoá sạch tất cả hay sao ? Trái tim tôi không phải là khối băng đá để có thể tan rã vì những cơn cuồng nhiệt cháy bỏng của anh ”

Tôi nghĩ thầm và im lìm nhìn khuôn mặt mê đắm của anh .

Từ Huy vẫn thì thầm :

— Thương em quá .

Tôi quay đi lạnh lùng :

— Cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi .

Từ Huy xoay mặt tôi lại , bắt buộc tôi phải nhìn thẳng vào anh . Tôi thấy nhen lên ánh lửa một tình yêu nồng nàn sâu thẳm nhất . Từ Huy lại vùi mặt trong cổ tôi , giọng nói nhẹ như hơi thở :

— Nếu em biết những ngày vắng em , anh đã đau khổ thế nào , thì chắc em sẽ không còn giận anh nữa .

Tôi nhếch môi :

— Anh cũng thấy buồn khi bỏ rơi tôi sao . Tôi nghĩ rằng rũ bỏ được tôi rồi , anh sẽ được tự do với những mối quan hệ riêng tư hơn . Vì anh cần như vậy mà .

Nhớ lại những đêm mùa đông ở Paris , tôi đã trải qua nỗi cô đơn bao lần thức đến tận khuya để chờ anh về, và cuối cùng chỉ đón nhận thái độ lãnh đạm đứng đưng , tôi lại rớt nước mắt . Những góc ngách của tình cảm yêu mến tủi nhục phút chốc dâng lên nghiền nghiền nơi cổ và tôi khóc vùi dập như chưa bao giờ được khóc .

Từ Huy nói nhỏ , giọng như năn nỉ van xin :

— Nín đi Vân , em đừng khóc nữa ma , thấy em buồn anh chịu không nổi , đừng làm anh khổ nữa Vân ,anh xin em .

— Anh cứ để mặc tôi .

— Anh biết em giận anh , nhưng cả anh cũng đâu có vui sướng gì khi để em lại đây một mình , hiểu gì em anh đi Vân .

Tôi không muốn hiểu điều gì khác hơn là bị bỏ rơi không hề tội nghiệp :

— Nhưng anh làm vậy chính vì quá thương em , em không hiểu điều đó sao ?

— Tôi không muốn hiểu điều gì hết , và cũng không muốn thấy mặt anh nữa . Mai mốt anh cứ thoải mái về bên ấy một mình đi , tôi không cần .

— Nhưng anh cần em , không có em cuộc sống của anh không còn nghĩa lý gì nữa . Anh thương em , thương nhất trên đời này .

Tôi mím môi :

— Con tôi thì ngược lại .

Từ Huy khựng người lại như bị choáng , rồi anh cố bình tĩnh :

— Anh không tin

— Tùy anh

Tôi lau nước mắt , đứng dậy , chẳng biết làm gì thế nào để thỏa mãn cơn giận hơn cứ âm ỉ . Tôi lẳng lặng thay đồ . Từ Huy ngồi yên nhìn tôi :

— Em đi đâu vậy ?

— Về nhà mẹ tôi .

Giọng anh hơi giận :

— Anh mới về em lại bỏ đi , em không hề nghĩ làm như vậy anh có buồn không , em đối xử với anh như vậy đó hả Vân ?

— Vâng , rất được

Tôi đi nhanh ra cửa . Nhưng Từ Huy đã nhanh tay khoá chốt lại , nói cương quyết .

— Ở nhà , dứt khoát em không được đi đâu hết .

Tôi la lên :

— Nhưng tôi muốn về nhà mẹ tôi

— Tối nay anh sẽ đưa em về

— Tôi muốn đi một mình

— Lại càng không được

— Anh đừng có độc tài với tôi , anh thấy ghét lắm .

Từ Huy không thèm nghe , anh lẳng lặng gỡ chiếc nón trên đầu tôi , để trên bàn , rồi ra lệnh :

— Em thay đồ ra đi , nếu không anh sẽ làm việc đó thay em .

— Tôi không thay , không việc gì tôi phải ở nhà hết

— Chồng đi xa mới về thì bắt buộc vợ không được đi đâu hết . Anh nói nghe không .

Tôi định phản đối thì có tiếng gõ cửa ở ngoài , rồi Hồng Hạnh gọi lớn :

— Anh Huy , chị Vân xuống ăn cơm .

Từ Huy đến mở cửa , quay lại nhìn tôi :

- Em nhanh đi , đừng để Hồng Hạnh chờ
- Tôi không ăn đâu

Anh đứng yên nhìn tôi , rồi bước lại :

- Em thật là bướng , được rồi , anh sẽ không chiều em nữa . Từ Huy choàng vai qua người tôi , kéo mạnh tôi ngã vào lòng anh , anh gần như nhấc bổng tôi lên :
- Thế nào , em muốn anh làm như vậy xuống dưới cho Hồng Hạnh thấy không ?

Tôi né người , cố gỡ tay Từ Huy ra , nhưng không cách gì thoát được . Anh gần như lôi tôi xuống cầu thang . Hai chúng tôi như một cặp tình nhân quần quít , nhìn đồ ai biết tôi bị cưỡng bức như thế nào . Trước mặt Hồng Hạnh , Từ Huy vẫn ngoan cố choàng tay ngang eo tôi , nó cười cười , rồi lẳng xăng kéo ghế , như không thấy sự thân mật của chúng tôi .

Suốt buổi ăn , tôi lăm lè cắn cúi vào thức ăn , như thể trên đời này không có gì làm tôi quan tâm hơn thế . Từ Huy vẫn thản nhiên nói chuyện với Hồng Hạnh thỉnh thoảng lại nhìn thái độ im lìm của tôi , rồi lên quay sang ngó Từ Huy , mặt nó ngơ ngác như khó hiểu . Nó luồn tay kéo áo tôi , dò hỏi , tôi lắc đầu và lại im lặng . Hồng Hạnh nói vu vơ :

- Em không hiểu gì hết .

Ăn xong , Hồng Hạnh rút đi đâu đó . Tôi lên phòng Từ Huy kiên nhẫn đi theo tôi :

- Em định giận anh đến chừng nào Vân ?

- Anh quan tâm tôi nhiều vậy sao ? Giá mà khi còn ở Paris , tôi nhận được dù chỉ một chút săn sóc ở anh , có lẽ tôi đã không khổ tới bây giờ .

Từ Huy buồn rầu :

- Tại sao em không chịu nghĩ những ngày đó anh bị dày vò ra sao hả Vân . Anh hỏi em nhé , có người chồng nào chịu được khi phát hiện mình bị dối gạt không . Thậm chí còn tệ hơn sự lừa dối , đó là cảm giác biết mình bại trận không hy vọng gì chinh phục được
- Và anh trừng phạt tôi bằng cách bắt tôi phải sống trong cảnh khổ sở , như thế anh bằng lòng rồi chứ ?
- Làm sao anh dám tin em thương anh đến phải khổ , chỉ một ý nghĩ em dối anh vì còn thương người cũ cũng đủ làm anh phát điên lên rồi .

Tôi định lên tiếng , nhưng Từ Huy khoát tay :

- Anh nhớ những ngày đầu trở qua bên ấy , không có em cuộc sống anh mới thật là trống trải , vô vị . Mỗi lần đi làm về anh cứ tưởng tượng em sẽ đón anh ở cổng , thế rồi vào nhà một mình , anh mới thấm thía cảm giác cô đơn . Mà mọi thứ nhỏ nhắn của em để ở phòng khách . Mỗi chiều về anh ngồi một mình trong phòng nhớ tới em , em có biết anh phải trải qua những ngày dần vật như thế nào không ?

- Có lúc buồn nhớ em không chịu nổi , anh đã định quay về đón em , thì dùng một cái có thư người ấy gửi qua cho em , anh như bị khiêu khích và càng giận điên cuồng , nên lúc em gọi điện qua , anh muốn mắng nhiếc em thật nặng , nhưng không thể nói được chỉ càng thấy khổ tâm . Em hiểu em đã làm khổ anh ra sao không .

Tôi ngồi im ngẫm quan sát khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh , mái tóc phủ xuống trán làm đôi mắt thêm tối đi , môi anh mím lại làm chiếc cằm cương nghị như thêm khắc khổ . Bây giờ tôi mới nhận ra Từ Huy gây quá , đáng đáp của anh làm tôi thương đến nhói cả tim , tôi muốn nhào vào lòng anh , thủ thỉ rằng tôi đã có những ngày nhớ triền miên . Và tôi yêu anh hơn cả ngày ấy Nhưng không hiểu sao tôi cứ im lặng

Hình như thời gian của nỗi buồn khổ kéo dài , thì sự giận hờn khó mà nguôi ngoai , không thể chỉ trong khoảng khắc mà người ta quên đi điều đã dẫn vật .

Tôi muốn tha thứ cho anh lắm nhưng con quỷ trong tôi lại lớn hơn , thật mà khó hiểu được lòng mình .

Những ngày có Từ Huy , tôi vẫn đi với anh về nhà mẹ và đến chỗ bạn bè . Nhưng khi còn lại hai đứa , bao giờ cũng là một khoảng cách lạnh nhạt . Có lẽ chiều tôi hết nổi . Từ Huy cũng im lặng . Mỗi đêm chúng tôi nằm bên nhau , bên gối là một chiếc gối dài , và chẳng ai có ý định vượt qua . Tôi cũng không hiểu sao mình lại gai góc đến thế .

Hai tuần đi qua , chúng tôi cứ sống trong tình trạng nửa vời như vậy . Tôi

bắt đầu thấy buồn buồn , hụt hẫng . Tôi muốn vui vẻ với Từ Huy và cũng được anh âu yếm như lúc anh mới về . Nhưng anh thì cứ giữ một khoảng cách nhất định . Vẫn tận tụy chu đáo nhưng xa cách . Thật là không chịu nổi .

Những lời rồi biết làm sao bây giờ . Bởi vì chính tôi là người cố chấp cự tuyệt thái độ dàn hoà của anh . Bây giờ thật khó mà lên tiếng , không biết tình trạng này kéo dài đến bao giờ .

Tối nay mưa rả rích , tôi ngồi bên cửa sổ nhìn ngoài trời , mưa thế này mà được nằm trong lòng Từ Huy nghe nhạc thì thật tuyệt . Tôi liếc về phía anh , Từ Huy ngồi trầm tư một góc , như đang suy nghĩ chuyện gì đó . Sao anh không chịu đến bên tôi chứ bộ anh không biết tôi đang thầm chờ anh lên tiếng sao . Từ Huy ngốc không chịu được .

Tôi bực mình thay đồ ngủ , tức ầm ức mà chẳng biết phải nói thế nào .

Thật lâu Từ Huy mới chịu tắt đèn , chúng tôi cứ nằm im bên nhau trong bóng tối mờ mờ , ngoài kia là âm điệu tí tê của mưa . Tôi nằm im lắng nghe . Bất chợt Từ Huy nghiêng người qua tôi :

— Em buồn ngủ không Vân ?

Tôi nói nhỏ :

— Không .

— Anh có chuyện cần nói với em.

— Anh nói đi

Anh phát ra một câu làm tôi chết điếng :

— Mai mốt anh đi rồi , em sẽ ở đây hay về bên nhà mẹ em hả Vân ?

— Cái gì ?

— Anh muốn biết khi anh đi rồi , em sẽ ở đâu ?

Từ Huy nói gì thế ? Có nghĩa là anh sẽ bỏ tôi nữa hay sao , mấy ngày qua tôi chưa hề có khái niệm nào như thế . Tôi chỉ biết mở lớn mắt nhìn anh .

Giọng Từ Huy thật là trầm tĩnh :

— Anh rất buồn khi để mất em , nhưng những ngày về đây anh hiểu rằng không thể thuyết phục em được nữa , anh đành chấp nhận vậy

—

— Vậy là mình chỉ còn một tuần ở bên nhau , anh đã lo xong thủ tục rồi , em có gì để nói nữa không ?

Tôi vẫn nằm im , Từ Huy vẫn nghiêng mặt nhìn tôi , đôi mắt quan sát riết róng :

Bất giác tôi oà khóc :

— Nhưng em không muốn ở đây một mình , em nhớ ngôi nhà của hai đứa ở Paris , nếu ở lại đây chắc em chết mất .

Từ Huy thoáng cười , rồi lại nghiêm nghị . Trong bóng tối , khuôn mặt anh như có một vẻ bí ẩn :

— Sao em không nói sớm hơn , bây giờ anh biết làm sao khác được , giấy tờ anh đã lo xong hết rồi .

Tôi hãi hùng nhìn anh , viễn cảnh ở lại mới thật là khủng khiếp . Tôi khóc :

— Vậy thì anh bỏ hết đi , em không muốn ở lại đây một đâu mà .

Từ Huy chồm người lên tôi , nhìn mặt tôi chăm chú :

— Có thật em muốn qua bên ấy với anh không ?

Tôi hít mũi :

— Muốn chứ sao không , anh mà bỏ em lần nữa em chết cho anh coi .

Anh cúi xuống , áp mặt trên mặt tôi thì thầm :

— Em không nên nghĩ đến chuyện chết mà hãy nghĩ đến chuyện cùng đi với anh , được không em ?

Tôi lau nước mắt :

— Thế còn giấy tờ thì sao ?

— Anh đã lo xong cho hai đứa rồi .

Từ Huy im lặng , rồi nói thêm :

— Thử em nư em lớn đến đâu vậy mà .

Tôi ngẩn người một lát , chợt hiểu :

— À , anh quỷ lắm , anh thấy ghét lắm , thế mà em cứ tưởng anh đúng là khó ưa thật , em ghét anh lắm .

Hình như trong đời mình , chưa bao giờ tôi hạnh phúc hơn thế . Tôi nép vào Từ Huy , cười khúc khích . Và chúng tôi hôn nhau , tôi nhắm mắt hình dung về ngôi nhà nhỏ bé , ở đó hẹn hò những ngày của rong chơi và đầy ắp một tình yêu tuyệt vời hết đời tôi .

Kết Thúc (END)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-mai-tinh-anh>